KADİR MISIROĞLU

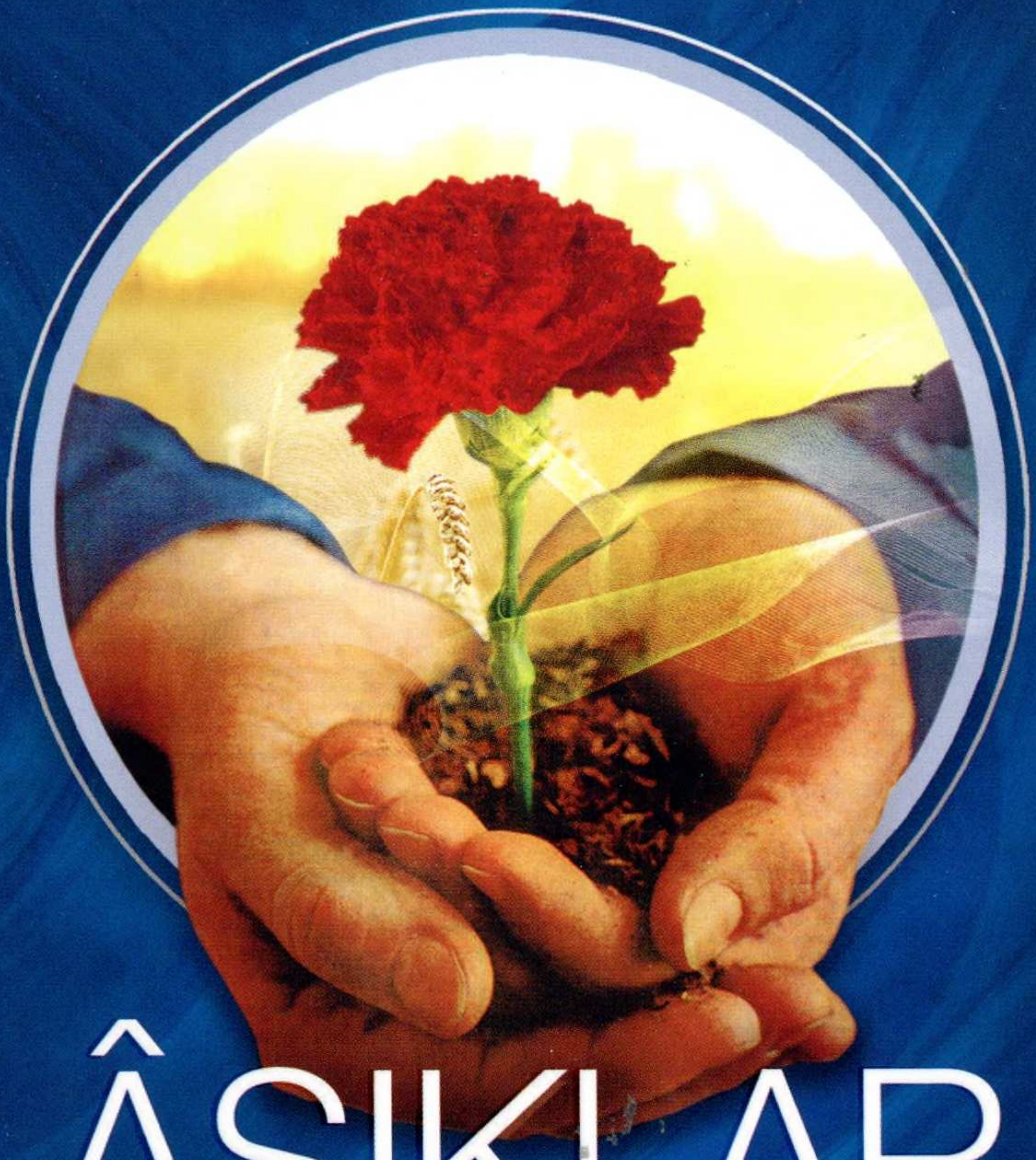

ÂŞIKLAR ÖLMEZ!..

-ESKİMEYEN MAKÂLELER-

BU BİR SEBİL YAYINIDIR

3. BASKI

KADİR MISIROĞLU

ÂŞIKLAR ÖLMEZ!..

Kadir Mısıroğlu
Ruhuna El-Fatiha

Sebil Yayınevi

Bâbıâli Cad. Vilayet Han Kat: 1
Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 526 38 96 - Fax: 527 20 99

İTHAF

İçinde yetişip yaşadığı, materyalist gurbet iklimi Batı Âlemi'nin, insan tipine zıdd-ı kâmil olan yâr-ı gârım;

ALOĞLU İSA
NIN

iman, aşk, merhamet ve ulvî tahassüsler ummanı kalb-i pâk-i Muhammediyesinden öperek...

Kadir Mısıroğlu

MÜELLİFİN YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- ASIKLAR ÖLMEZ!..
- BOYKOT (1993)
- CEMRE (1992)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. I (1993)
- HİCRET (1990)
- HILÂFET (1993)
- İSLÂMCI GENÇLİĞİN EL KİTABI (1981)
- ALİ ŞÜKRÜ BEY (1978)
- ZAFERDEN ZAFERE (1978)
  a- KANLI DÜĞÜN
  b- UZUNCU SEVİNDİK
  c- KIRIK KILIÇ
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. I. (1965)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. II. (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. III. (1977)
- YUNAN MEZÂLİMİ (TÜRK'ÜN SİYAH KİTABI) (1966)
- MACAR İHTİLÂLİ (1966)
- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ (1967)
- KURTULUŞ SAVAŞI'NDA SARIKLI MÜCÂHİDLER (1967)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. I. (1970)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. II. (1970)
- MUSUL MES'ELESİ ve IRAK TÜRKLERİ (1972)
- ÜSTÂD NECİP FÂZIL'A DÂİR (1993)

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ **9**

Âşıklar Ölmez!.... 11
Batı İflâsın Eşiğinde..... 14
Çâre İslâmdır..... 20
Ekmek Yerine Silâh 25
İkinci Fetret Devi Biterken..... 29
Kırk Yıllık Yani Olurmu Kâni..... 33
Küfür Son Darbeyi Bekliyor..... 37
Osmanlı Damgası..... 41
Gurbette Zoraki Bayram..... 45
Güneş Batıdan Doğarken 50
Kâfirin Kalb Gözü Kördür..... 55
İslâm Ortak Pazarı Kurulmalıdır..... 58
İman Buhranının Kurbanları..... 63
Seks Canavarı İle Savaş..... 67
Tek yol İslâmdır..... 71
Yeni bir Fethin Eğişiğindeyiz..... 77
Diyânet Ve Muhtariyet..... 80
İslâmî Yılbaşı ve Müslümanların Vahdeti..... 83
Mânevî Plânlama İhtiyacı Üzerine Düşünceler 87
Bu Kaçınçı Hüsran..... 91
Mübalâğanın Tehlikesi..... 95
Küfrün İkinci Kekemelik Devri..... 98
Aklın Ötesindeki 102

Kabuk Kırılırken 106
Bir Siyâsî Deha 109
Talihsiz Filistin 113
Ege'de Sinir Harbi 117
Turist Ahlâk Götürür 120
Rüzgâr Gülleri 124
Yahûdi ve Cesâret 126
Değirmen Nöbeti 129
İslâmî Mücâdelede «Siyâsî Parti'nin Yeri» 132
Kökler 140
Sabır Veya Zabt-ı Nefs Üzerine 145
Sürpriz 148
Zor Günlerin İmtihanı 153
Müflis Ruhların Mesajı 157
Ermeni Mes'elesi'ndeki Yeni Kıpırdanışların Sebepleri 163
Yunan Propagandası 168
Bir Yıldız Daha Kaydı 173
Dinî Neşriyat Ve Mes'uliyet 177
Lozan Gerçeğini Teşhis Edebilmek 181
Bosna Fâciası yahud Boşnakların Dramı 187
Ufuktaki Türkiye 196

ÖNSÖZ

Fıkra yazarlığı, eskimeye mahkûm realitelerden (şeniyetlerden) elde edilen bir vesile veya bahâne ile eskimeyecek kalıcı fikirler serdetmek san'atıdır. Makale türündeki fikrî yazılarınsa, büsbütün ömürlü olmaları gerekirken nice zamandır gerçek fıkraya da, makaleye de hasret kaldığımızı söylersek pek yanlış olmaz.

Hakikaten çoktanberi gazete ve mecmua sütünlarını ciddiyeten uzak, fikir ve edebiyatla alâkasız günübirlik seviyesiz yazılar işgal etmektir. O derecede ki yirmi otuz sayfalık bir gazete, vaktinin kıymetini bilen bir insanın elinde -bazan- iki-üç dakika kalabilmek şansına bile mâlik olamamaktadır!.

Gazetelerin çoğunu şehvet pazarı ve dedikodu arenası haline getiren bu süfli tavır Bab-ı Âli'yi istilâ ettiğinden beri kendilerini eser sahibi göstermek hevesi ile günlük gazeteler veya mecmualardaki yazılarını kitaplaştıranları hep tenkid etmişimdir. Bir takım fikirsiz, saman alevi gibi ömürsüz yazılarla «kitap» mefhumunun ciddiyyetine de -gazeteye olduğu gibi-

*kıyılmakta bulunulduğu endişesine kapılmışımdır. Zira benim için «**kitap**» kalıcılık vasfından tecrid olunarak şöyle bir göz attıktan sonra çöpe fırlatılan bir magazin seviyesizliğine indirilemez!. Hatta böyle fıkra veya makale müsveddeleri ile değil, doğrudan kitap te'lifi (!.) niyeti ile yola çıkanlarda bile bu hafifliğe tahammül edememişimdir.*

*Bir usta-çırak münasebetine ihtiyaç duymadan kaleme sarılıp -kara cümle yapmaktan âcizken- eser te'lifine kalkışan bu cesur câhillerin kitapları okunur mu, bilemem!. Ama günlük gazeteler gibi saklanmayacağından eminim. Eğer «**kitap**» kelimesinin yüklendiği mana dejenere olmayıp bâki kalacaksa, bu hep böyle olacaktır!.*

Bütün bu tenkid ve görüşlere rağmen, ben de - ilk defa bu eserle- bir kaç eski yazımı bir araya getirerek kitaplaştırmış bulunuyorum. Ancak bunlar okunduğunda görülecektir ki, -velev bazılarında aktüaliteden yola çıkılmış ise de- bunlar eskimeyecek fikirlere ma'kestirler. Bu yüzden onları artık ele geçmesi imkânsız eski Sebil nüshalarında nisyana terketmek yerine yeni yetişen gençlere ulaştırmayı bir vazife bildim. Zira aradan geçmiş bulunan şunca zaman hiç birinin en küçük ölçüde rengini soldurmuş değildir.

Bunlar - birkaçı hâriç - benim eski yazılarımdan bir antoloji (münteâbat) dir. Eğer alâka görürse bunu başkaları da takib edecektir.

Ve minellahittevfiyk

Kadir MISIROĞLU

15 Şubat 1994

DİKİLİTAŞ / İSTANBUL

ÂŞIKLAR ÖLMEZ!...

Bir «**dâr-ı imtihan**» olan bu âlemde her fâni varlık, «**vücûd**» ile «**adem**»in «**hayır**» ile «**şerr**»in «**hüsün**» ile «**kubh**»un bir mübâreze sahasıdır. Bu mübârezenin en şiddetlisi de ins-ü cin üzerinde tecelli eder. Çünkü Cenab-ı Hak onlara kendinden tefrik ile bir «**cüz'î irade**» vermiştir. Bu ise iki ağızlı bir bıçak gibidir. Zira, hayra da şerre de medar olmak istidadındadır.

Bu mübârezeden alnı ak çıkanların «**melekten üstün**» mağlûpların ise «**belhüm edall**» (hayvandan aşağı) addolunması şu mübârezenin şiddetini göstermektedir. Hatta, insanları Cenab-ı Hakk'a karşı isyanlarından dolayı kınayıp da sonra kendileri aynı imtihan şartlarına tâbi kılınınca dâvâyı kaybeden «**Hârut**» ve «**Mârut**» isimli iki meleğin mâcerası da bu noktadaki güçlüğü ispat etmiyor mu?!.

Diğer taraftan bir neticenin şerefi de ona ulaşmak için iktiham olunan (göğüslenen) güçlükler derecesindedir. Bundan dolayıdır ki; «**hayır**» «**hüsün**» ve «**vücûd**» zirvelerine ulaşarak «**şer**» «**kubuh**» ve «**adem**»den kurtulabilenlere nimetlerin en büyüğü olan «**cennet**» ve «**rûyet-i cemâlullah**» vaad

olunmaktadır.

Şu hayal ötesi nimetlere ve bu büyük mes'ud neticeye ulaşmanın yegâne vasıtası ise «**aşk**»tır. Aşk, yâni sevme istîdat ve iştihasının bütün mahlûkatı şümûlüne alacak derecede şiddetlenip genişlemesi... Aşk, yani müntehası «**kubuh**» «**şer**» ve «**adem**»i tasfiye ederek «**hüsün**» «**hayır**» ve «**vücud**»dan ibaret kalma yolunda merhaleler kat'etme keyfiyeti... Aşk, yani «**leylâ**»lardan yola çıkıp onları tevhid ile «**Mevlâ**»ya dönüştürme cehdi... Aşk, yani bu âlemdeki ihtilâfa onu ittihada inkılâb ettirecek bir sır rûyet ve kavrayışı ile bakabilmek... Aşk, yani Rabbin bütün esması gibi beşer için takati hududunda kendisine bir teklif olan ve şâire:

«Aşk imiş her ne vâr âlemde

Îlm bir kıyl-u kal imiş ancak!..»

Dedirten mâruf veya mechul hal... Aşk, yani rablaşmak!..

Peki, behey gaafil, kimde bu takat var ki!.. Olsa da bu şirk olmaz mıydı?! Hayhay!.. Lâkin bir terzi yüksüğünü okyanus'a daldırsan elbetteki ancak onun istiabı kadar su alırsın. Lâkin onunla okyanusu dolduran su arasında bir mâhiyet farkı bulunmaz, ancak kemmiyet farkı olur. Halbu ki; içinde yüzen mikrobik canlılara nazaran o su da bir başka okyanus değil midir?!.

İşte o terzi yüksüğünü dolduran sudaki mikrobik canlılar gibi kendi okyanusumuzda bizi istidat ve iktidarımızın hududuna ulaştıran aşk, iki büyük ve hârika netice doğurur. Bunlardan biri zahmetleri rahmet kılarak irâde ve ihtiyarımıza Dünya plânında bir tükenmezlik kazandırması... Diğeri ise, Dünya ve Ukba'nın müşterek iklim ve ufkunda, Cebrail aleyhisselâm'ın Miraç'ta âlemlerin Efendisine:

«– Bir adım daha atarsam, yanarım!..» dediği noktaya ulaşmak yolunda merhaleler kat' ettirmesidir... Bunun ötesi, Rabden gayrına sır okyanusudur!.. Bilinemez!. Kim ne kadar

söylerse, o kadar bilemez... Kim ne kadar bilirse, o kadar söyliyemez!..

Aziz okuyucu,

Elinizde tuttuğunuz şu mecmua aşkın şu harika neticelerinden ilkinin eseridir. Aşkın hayat yapraklarımızda billurlaşan muhammedî bir şebnemi!..

Bu bakımdan ne kadar şükretsek azdır! O, bir avuç toprakta yükselen âteş dolu bir karanfildir!.. Aradığı ve alıştığı müsâid zemini bulamasa da iki mütevâzi elin teşkil eylediği bir avucu dolduran toprakta, hâricî şartları istihfaf ve istihkar edercesine, zatî imkânlarını yeniden sümbülleştirmenin saâdeti ile âleme gülümsemekte ve ilân etmektedir:

ÂŞIKLAR ÖLMEZ!..*

* Sebil Mecmuası'nın Almanya'da yeniden neşriyâta başlaması münâsebetiyle, birinci sayı (eski sayı 250)nın baş yazısı olarak yayınlanmıştır. Haziran 1988.

Kemalizm'in ideali olan:

BATI İFLÂSIN EŞİĞİNDE!

Zuhurunun şiddetinden dolayı gâib ve zâtî gerçeği hakkıyle ancak kendisine mâlum olan Cenab-ı Hakk, Âlemleri yoktan ve belli bir maksadla yaratmıştır. Bu da insü cinn'e (insanlar ve cinlere) bahşettiği idrak ve ihata nisbetinde, âsârı (eserleri) ile bilinmeyi ve bu keyfiyetin tabii ve zarûri bir neticesi olarak, iman ve ibâdetle tekrim olunmayı murad eylemiş bulunmasıdır.

Varlığın «**mutlak**»ı kendisine münhasır olan Cenab-ı Hakk, bu maksadla esmâ-yı ilâhiyesine üç ayrı tecelli sahası halk eylemiştir. Kur'an, İnsan ve Kâinat.. Bu sebeple ortaya âdeta-bir «teslis» çıkıvermiştir. Mutlak varlığın bize yani insan idrakine göre, fiilî ve fakat izâfisi Kâinat.. Nazarisi Kur'an!... Zübdesi (özü, tohumu) ise insandır. Bu sebepledir ki; muhalledat-ı islâmiyede (İslâm klâsik eserlerinde) insandan çoğu kere «**zübde-i âlem**» (âlemin özü, çekirdeği, tohumu) tâbiriyle bahsedilmiştir. Onun, «yaş-kuru» ne varsa hepsini muhtevi bulunduğuna inandığımız Kur'an-ı Kerim'e nis-

beti ise, en güzel ifadesini «**İnsan ve Kur'an ikiz, eş manalıdırlar!..**» meâlindeki hadis-i şerifte bulmuştur. Beşerin «**ahsen-i takvim**» üzere (en güzel bir sûrette) yaratılmış olmasına dâir kur'anî beyanın temas eylediği gerçek işte budur!.

Bu demektir ki; mana ve hatta madde olarak bu âlemde var olan her şey insanda mevcuddur. Ancak-belki-mürekkeb ve mütekâmil şekilleriyle değil, hılkî (yaratılıştan) olan saf ve mücerred (yalın) halleriyle... Meselâ Kâinat'ta kaç madde-yi asliye (element) mevcud ise, bunların en asgariden de olsa, her insanda mevcudiyeti mutlaktır. Madde yani kemmî varlıklar böyle olursa, keyfiyetleri hesab edip anlamak güç olmasa gerektir.

İnsan, bu fıtrî yapısı sebebiyle hayra da şerre de, hüsne (güzelliğe) de kubha (çirkinliğe) da mütemâyıl ve müsteiddir. Bu sebepledir ki, hayat ve şahsiyyetinin makarrı (karar kıldığı, yerleştiği yer) «**esfel-i sâfilîn**» (aşağıların aşağısı) ile «**âlâ-yı illiyyîn** (yücelerin yücesi) arasında muayyen bir nokta olur. Bu noktanın gerçekleşmesinde, fıtrî sermâye üzerindeki harici ve mukteseb (sonradan kazanılmış) müessirler rol oynarlar. Bunlar müsbetse, ferdin şahsiyyet ibresi, âlâ-yı illiyyîn'e, aksi takdirde esfel-i sâfilîn'e doğru kayar. Şahsiyyet, çatışan veya birleşen fıtrî ve müktesep müessirlerin tesir, kuvvet ve şiddetine izâfeten ortaya çıkan bir hatt-ı munfasıl üzerinde karar kılar. Yani bütün bu tesirlerin-tâbir câizse bir nevi muhassasalasıdır. Ağır basan fıtrî veya mukteseb müessir veya müessirler şahsiyyete hâkim olan muhtevayı tâyin ederler. Bu durumda bir kısım vasıf ve husûsiyetler fevkalâde bir sesebin tahriki vâki oluncaya kadar, meknuz (saklı) kalır. Varlıkları farkedilemeyecek derecede-adeta-silinirler. Hakikatte ise, şahsiyyetin derinliklerine doğru çekilirler.

Topluluklar da aynen fertler gibidir. Onların da-tâbir câizse müşterek bir şahsiyetleri vardır ki, fertlerinkine muvâzi ve müşâbih (benzer) bir teşahhus (şahsiyetlenme) seyri takib

ederler.

Ferdin şahsiyyeti, nasıl, kendisini «**takdim**» maksadı taşıyan fiillerinden ziyade, asıl, hasbi, ivaz ve garezden uzak, kablî (önceden) bir hesaba bağlı olmaksızın gerçekleşen beşerî tavır, tehassüs (duygulanma) ve tefekküründe tezâhür ederse, cemiyetler de aynen öyledir. Onların da mâ'şerî (toplumsal) vicdanı aksettiren ve dolayısıyla ictimâi (sosyal) şahsiyyeti ifade ve izhar eden tavırları vardır. Bunlar müşterek buğz ve muhabbetlerde sütresiz (örtüsüz, hesapsız) bir şekilde ortaya çıkarlar.

Batıyı taklide yöneldiğimiz günden bu yana, insanımızın selim fıtratı ve rûhî muvâzenesi üzerinde öylesine menfi ve bâtıl tesirler câri olmuştur ki; bu günkü topluluğumuzun müşterek tefekkür ve tahassüsünden bahsetmeye-âdeta-imkân kalmamıştır. Arka arkaya gelen ve tarihî devamlılık şuurumuza herbiri diğerinden daha ağır darbeler indiren inkılâb hareketlerine teslim olup, onların icabınca yol tutanlarla, aslî hüviyetini muhafaza gayret ve mücâdelesi içinde bulunanlar olmak üzere, milletimiz birbirleriyle kabil-i te'lif olmayan yanyana fakat ayrı iki topluluk hüviyeti arzetmektedir. Bu iki topluluk veya iki şahsiyet arasındaki farklılığın vücûda getirdiği düalizmi (iki vecheliliği) bütün müşterek ictimâî davranışlarda-hemen daima- yanyana görmek mümkündür.

Çarpışan ve çatışan bu iki hüviyetten uzun asırlar ve tarihî tecrübeler sonunda tekevvün ve teşekkül etmiş bulunan dünya görüşümüze ma'kes olanı, umûmiyetle resmî tavır ve müesselerde temsil hakkına sahip değildir. Bu temsil hak, selâhiyet ve imkânı, ikinci ve iğreti şahsiyetin eline geçmiş bulunmaktadır.

Bu sebepledir ki, milletimiz namına bütün Cihan'a karşı ortaya konulan resmî tavırların kaahir ekseriyeti, amme vicdanının tasvibine mazhar olmamaktadır. Bununla beraber bu sakat tavırların âmil ve fâilleri hareketlerini millet namına göster-

mekte bir hayli mâhirdirler. Bunlar bir avuç azınlığın mümessili bulundukları hususundaki çıplak gerçeği setrederek adına «**demokrasi**» denilen ve güya halk ekseriyetinin hissiyatına tâbi olmayı esas alan idarî sistemi de çoktan güdümlü bir hale getirmişlerdir.

Değişen Dünya ticâret yolları, Amerika'nın keşfi ve nihâyet buharlı motorun icadıyla Batı'da filizlenmeye başlayan sanâyi hamlesine -gizli düşman faaliyeti sebebiyle- zamanında ve gereği gibi ayak uyduramamak yüzünden idârecilerimizde asırlardan beri mevcud olan «**üstünlük duygusu**» yerini gitgide hergün biraz daha katmerleşen «**aşağılık duygusu**»na bırakmış ve böylece Batı Âlemi'nin taklid ve takibi yolu açılmıştır. Bu yolda ilk resmî hamle «Tanzimat» ise de Kemalizm O'nun en Kâmil zirvesini teşkil ettiği cihetle batılılaşmaya alem (sembol, isim), olagelmiş ve bu sakim (ağır yanlış) dava ülkemizi «**Avrupa Birliği**»nin kapısında redde mahkûm bir dilenci mevkiine kadar sukut ettirmiştir. Batının bugün ulaştığı müterediddî noktayı görmemezlikten gelinmekte, sırf ortadaki zâhirî sınâi güce dikkat edilmektedir. Hakikatte Batı bu kuvvet tezâhürüne rağmen, kendisini yok edecek binbir zaafı gitgide dehhâmeleştirerek ölüm ve iflâs yolunda ilerlemektedir. Zirâ maddî ve nefsânî iştihaları kabartan sınâî ve iktisadî kalkınma ile birlikte ahlâk ve mâneviyat muhafaza edilememiş ve içten çürüme, nihayet tehlike çanlarının alabildiğine çalmasına müncer olmuştur.

Gerçekten bugün Batı şehir ve kasabalarının sokaklarını dolduran milyonlarca hippi, bu âlemin varacağı iflâs noktasının habercileridir. Saçlarını boyatan, elbiselerini kasden yırtan, maddî medeniyetin bütün kaideleriyle istihza edercesine sefil bir yaşayışı güya bayraklaştıran bu gençlik topluluğunun her an kalabalıklaşması, hiçbir sûrette önlenememektedir. İhmale uğrayan ruhî talebler sebebiyle dehşetli bir buhrana sürüklenen bu insanlar, Batı'nın kuru, mâneviyatsız terakkisini pro-

testo eden bir görünüm arzetmekte ve bir arayışı ifâde etmektedirler. Lâkin aradıkları nedir ve onu nasıl bulacaklardır?!.. İşte bu noktada gerçek bir irşad hareketi ve rehber kadrodan mahrûm bulunan Batı Gençliği'nin buhranı gitgide büyümekte ve bu buhran bütün cemiyeti kuşatmak istidadı arzetmektedir.

Gerçekten bugün Batı'da sadece bir Almanya misali üzerinde durulursa, şu korkunç tablo ile karşı karşıya gelinir: Bu ülkede;

750.000 alkolik insan mevcuddur. Bunlar içmeden yaşayamaz ve çalışamazlar.

5.000.000 kişi, alkolikliğin sınırına dayanmış bulunmaktadır.

1989 yılında eroinden ölen gençlerin sayısı 20.000'dir. Geride kendilerine ancak iki senelik bir yaşama şansı tanınan 80.000 eroinman daha vardır. 3 milyon erkek alkolizm sonucu iktidarsızlık illetine yakalanmıştır.

Bütün bunların neticesi olarak Alman nüfusu senede yarım milyondan ziyade eksilmektedir.

Yalnız Almanya'da değil bütün Avrupa'da din sadece bir formalite haline gelmiştir. Din adamları halkı irşad yerine her rezilliği alkışlayan birer menfaat şebekesinden ibârettir. Batı ise, temelinde mânevî sukut yatan bu hastalıklara sadece madde ile çâre aramakta ve fâidesiz çırpınışlar içinde görünmektedir.

Hal böyleyken bizim idârecilerimiz bu sefâlet âlemine düşmüş 5 milyon insanını[1] nasıl kurtarıp koruyacağını düşünecek yerde, vatandaki 60 milyonu da aynı tehlikeye mâruz kılmak demek olan Avrupa Birliği'ne girmek gayreti peşinde koşmakta ve Batı'nın iflâsını görmemek için deve kuşu gibi başını kumlara gömmektedir.

Hiç şüphesiz İslâm'a duydukları nefretin bir neticesi olarak

Batı Âlemi'ni başına tac etmek isteyen milletimize yabancılaşmış idârecilerimiz, iki türlü sukut-i hâyale uğrayacaktır. Bunlardan biri, milletin kendi orjinal şahsiyetine dönüş hareketi demek olan islâmî uyanış karşısındaki acziyyet ve teslimiyyetleri, ikincisi de Batı'nın - milletimizin müslüman oluşunu dikkate alarak- vâkî müracatı mutlak bir sûrette redderek Türkiye'yi aralarına asla kabul etmemeleridir!

Veyl!... o Batıcı Türkiye idârecilerine ki, çatırdayıp yıkılan Rusya gibi materyalist Avrupa'nın da çok yakında kendi içinden infilâkine şâhid olunacağından habersiz bulunmakta ve karşılaşacakları hüsranın dehşetini artıracak bir tarzda dolu dizgin «***müflis Batı***»nın ardında koşmaktadırlar!.*

1- Burada bizim Almanya'daki Türkler için onların «**beş milyon**» olduklarını söylememizin mesnedsiz ve ezbere söylenilmiş olduğu sanılmamalıdır. Türk ve Alman resmî ağızları her zaman «**iki milyon**» dan bahsetmektedir. Fakat bu asla doğru olamaz!.. Zira Türk idarecileri için «**insan**» en kıymetsiz bir şeydir. Hiç bir nüfûs sayımında yurt dışındaki insanımız sayılmadığı gibi, Konsoloslukları bir sandık yerleştirilerek adamların rey vermeleri bile düşünülmemiştir.

Almanlar ise, iç bünyeyi sarsan yabancı düşmanlığından korktukları için bu sayıyı kasden az göstermektedirler. Halbuki elimizde 1968 yılına âid Franfurt Ticaret Odası'nca yayınlanmış bir istatistik vardır. Bunda Almanya'daki Türkler çalışan işçi olarak 870 bin kişi olarak gösterilmekte bunların âileleri ve çocukları ile birlikte yakînen birbuçuk milyon oldukları bildirilmektedir. Türklerin her yıl üçyüz bin kişi artmakta olduklarını da söyliyen kendileridir. Almanya'da saatte «onüç» Türk çocuğu doğduğunu yazan da yine kendileridir!.. O halde «iki milyon» sözü doğru olamaz!..»

* Limburg (Almanya) Mart 1990 Sebil, sayı 19 (268).

SOSYAL ADÂLETSİZLİKTEN MUZDARİB BÜTÜN DÜNYA İÇİN YEGÂNE:

ÇÂRE İSLÂMDIR!..

Bugün bütün beşeriyeti muzdarib kılan mes'elelerin başında «**sosyal adâletsizlik**» gelmektedir. İnsanlar arasındaki fırsat eşitsizlikleri, fıtrî veya sosyal şartlardan doğmuş olan çeşitli zaâfları telâfi ile himâyeye muhtaç olanlara gerekli desteğin sağlanması ve bu sûretle fertler arasında vukuu muhtemel kin, nefret kıskançlık ve çatışmaların bertaraf edilmesi emrinde (işinde) karşılaşılan güçlükler, Dünya'ya hâkim olan sistemlerin eseridir.

Kapitalist Dünya, insanların ihtiraslarını tahrik istikametinde kendi inanç ve sisteminden doğan kusurları gidermek için akıl yoluyla bazı tedbirler ittihâz etmiş ise de bunların sadra şifâ olmadığı vâki ve mütemâdi şikâyetlerle sâbit bulunmaktadır. Üstelik kendi hâricindeki insanlara karşı onların tabii kaynaklarını istismar etmek ve en mâsumâne hayat ve hürriyet isteklerine kulak tıkamak sûretiyle ortaya koy-

dukları egoist tavır -meseleye Dünya ölçüsünde bakıldığında- bu tablonun vahâmetini daha da arttırmaktadır.

Kapitalizme bir aksülâmel olarak ortaya çıkmış olan komünist ve hatta sosyalist âlemin idarecileri de inanç ve ahret korkusu temelinden mahrum bulundukları için «**sosyal adâlet**»i gerçekleştirmek hususunda sırf kâğıt üzerinde kalmaya mahkûm bir takım prensiplere ulaşmaktan öteye geçememiş ve ünlü bir marksist yazar **Milovan Cilas**'ın «**Yeni Sınıf**» isimli eserinde delilleriyle izâh ve isbat etmiş olduğu gibi şimdiye kadar bir benzeri görülmemiş derecede «**imtiyazlı bir yeni sınıf**» ortaya çıkarmak felâketine sürüklenmekten kurtulamamıştır. Bu «**yeni sınıf**» komünist partilerin her kademedeki idarecilerinden teşekkül eden bürokratlardır.

Bu korkunç tezadın tâbii neticesi de - bilindiği gibi- iflâs ve inhilâl olmuştur.

Üçüncü Dünya denilen bloksuz ülkeler topluluğu ise, bu iki şerli sistemden bazan birinin bazan diğerinin ağına düşmekten kurtulamamış, bu iki kutup arasındaki rekâbetin anaforunda yıllarca çaresiz ve âciz çerçöp gibi dönüp durmuştur.

20. Asır biterken, görünen odur ki, bütün İnsanlık Âlemi sulh ve selâmet nâmına bir huzurlu hayat vasatı tesis edememenin ızdırabı içinde kıvranmakta, bu ızdırap ile bütün sistemlere, şüphe ile bakmakta ve yeni bir görüşün henüz neşvünemâ halindeki arayışlarına sahne olmaktadır. Bu arayış İslâm'la noktalanacaktır! Çünkü insan fıtratının (yaradılışının) icab ve ihtiyaçlarına O'nun kadar tatminkâr cevap verebilen başka hiç bir sistem mevcud değildir. Beşer hakkında ulaşılması imkânsız ilm-i ilâhiyenin selâhiyet ve ihâtâsına istinad eden islâmî kâidelerle kıyâsı kâbil hükümler ihtivâ eden bir başka sistem vaaz edebilecek otorite muhaldir. Beşer aklı hallettiği her muammanın içinden bir yenisinin zuhur ettiğini görmekte mebhut olmaya doğru gitmektedir!

Avrupa gazetelerinde yayınlanan istatistiklerde, 21. Asır-

da her dört kişiden birinin mutlaka müslüman olacağı yolundaki beyanlar bu hakikatin sezilmeye başlandığını göstermektedir.

Gerçekten beşerin ızdırabını dindirmeye kâfil yani onu temin ve garanti etmeye muktedir yegâne sistem, İslâm'dır!

Çünkü; ferd ve cemiyetin menfaatlerini telif bakımından İslâm kadar hukukî, siyasî, iktisadî ve bilcümle içtimâi hâdiselerde kılı kırk yarmış bir sistem mevcud değildir. Cemiyetin kaderini alâkadar eden her hususta, herkesi birinci derede ve münhasıran kendisi mes'ulmuş gibi muhatap almaktadır. Amme menfaatinin korunmasından her ferdi mes'ul kılmıştır. Hepiniz çobansınız ve çobanlığınızdan mes'ûlsünüz, diyerek mes'uliyeti şümûllendirmiştir. Nasılsanız öyle idare olunursunuz, demek sûretiyle de şikâyetlerin önce nefislerimize tevcihi temin edilmiştir. İslâm düşüncesi hergün beş kere tekrarlanan namazın cemaatle kılınanını ferden kılınana üstün tutmuş bütün duâ âyetleri «biz... biz» diye cemi (çoğul) sigasiyle beyan buyurulmuştur.

Bir mahallede bir ferd açlıktan ölse, mahşerde o mahalle halkının her birinin o ferdin kaatili olarak hesap vereceğini bildirmiştir. Koyduğu her türlü içtimâî tesânüd kaidesi ile cemiyetin ferdlerini birbirlerine sevgi ve saygı bağları ile perçinlemiştir. Zekât ve sadakaların en yakından başlamak sûretiyle gittikçe uzaklara doğru şümullendirilmesi bunun bir misalidir. Ayrıca, sâdece kazançtan vergi olan kapitalist sistemin eksiğini telâfi etmek sûretiyle zekâtı mevcud üzerinden emrederek iktisadî muvâzenesizlikleri önlemiş ve bu yüzden cemiyetin âhengini bozan husûmetleri bertaraf etmiştir. Buna mukâbil, komünizmin de birikmiş emek demek olan sermayeye karşı, emeği koruyacağım derken yine emeğe kıyması tehlikesini bertaraf etmek üzere emek ve sermaye arasında, sermayenin teşebbüs haline geçmesini mecbur kılan zekât müessesesi ile müthiş bir âhenk ve muvazene kurmuştur. Ti-

careti helâl, fâizi haram kılmıştır. Ticâret, emeğin sarfını gerektirir. Diğer taraftan ticâri faaliyetin gerçekleşmesi ancak diğer bir müessir olarak da sermayenin, teşebbüs hâli-ne geçmesiyle mümkün olmaktadır. Buna göre sermâye, eme-ğe yardımcı ve koruyucu demektir. İnsana çalışmasının karşılığından başka birşey yoktur, meâlindeki ilâhî beyanla emeği tahsin eylemiştir.

Cemiyet âilelerden teşekkül edeceğine göre âilenin kurulmasına sebep teşkil eden evlenme müessesesini dikkat ve ehemmiyetle telkin ve tanzim etmiştir. Velhasıl her mes'elede ferd kadar umûmun menfaatini de nazarı dikkate alarak hükümlerini ona göre koymuştur. Bu keyfiyeti birinci plânda hesaba katan bazı kimseler İslâm sosyalizmi diye dâhiyâne (!) bir görüş ortaya koymaktadırlar. Halbuki İslâm hiç bir sisteme bir sıfat teşkil edebilecek tâbi bir ideoloji (mefkûre) değildir. O nazarî ve âmelî bütün hakikat ve güzelliklerin eksiksiz bir çelengidir. Bu çelenge âid bazı çiçekler diğer sistemlerde de bulunursa bunlara bakarak İslâm'ı onlara yamamağa kalkışmak büyük ve muazzam «**İslâm Dünya Görüşü**»nü hakkıyla kavrıyamamak demektir. Öbür sistemlerde İslâm'a yakın bir kaç nokta mevcud ise bu, onların ancak bu hakikatler miktarınca gerçeklik taşıdığını gösterir. Yoksa bu benzerlikten hareketle onları İslâm ile te'life kalkışmak İslâm'ın orijinalitesini ihlâl eder.

Meselâ; İslâm'ın men ettiği fâizi komünist iktisâdî görüş de tanımamıştır. Demokrasinin bazı umdeleri İslâm'ın bazı prensiplerine uygundur. Fakat bu hususlar onları hak kılmaz. Çünkü, meselâ, demokrasi bazı umdeleri itibariyle İslâm'a yaklaşırken hakikate miyar olarak ekseriyeti kabûl etmekle ondan pek çok uzaklaşmaktadır. Çünkü İslâm nazarında hakkı çoğunluğun reyi değil, Rabb'ın irâdesi tâyin eder. Bazan bir kişinin iddia ettiği bir şey, milyonlara karşı gerçek olabilir. O halde halk ekseriyetinin yanılmıyacağı yolundaki müteârife

mutlak bir gerçeğin değil, ancak idârî bir mecburiyetin ifâdesidir.

Üstelik İslâm koyduğu kaideleri fertlere iman hâlinde benimsetterek vicdânî ve şuurî bir sûrette müeyyidelendirmiştir.

İşte birçok sistemler hukuk, iktisat ve siyâset sahalarında veya felsefî doktrinler bazı umdelerinde ona muayyen bir nisbette yaklaşırlarsa da hiçbir zaman O'nun insanı mebde ve mead itibariyle ihâta edip, saâdet ve selâmetini iki cihan ufku içinde gerçekleştiren muhteşem fikrî yapısıyla boy ölçüşemezler. Bu yüzden bugünkü muzdarib insanlığın gelecekteki yegâne sistem ve mefkûresi sâdece ve sadece İslâm olacaktır! Aksi halde beşere felâh yoktur!..

Kapitalist Âlemin İnsafı:

EKMEK YERİNE SİLÂH

Enternasyonal (beynelminel) yahudi plân ve programının mâhiyetine nüfuz etmedikçe Dünya'da olup bitenleri lâyıkıyla anlamak mümkün değildir. Zirâ bütün siyasî ve iktisadî işlerin arka plânında bir siyonist müessir veya müessirler kategorisi mevcuddur. Âlemi avuçlarına alarak görünmeyen ve müthiş bir hâkimiyyet tesis etmiş bulunan bu topluluk, kendisini mâhirâne bir sûrette kamufle ederek nice zamandan beri milletlerin hayat ve istikbaliyle oynamaktadır. Bunu anlamak için Dünya'da olup bitenlerin muharref tevratta çizilmiş gâyelere mutabakatini kavramak üzere bu kitabın şöylece bir karıştırılması kâfidir.

Parçalanıp bütün Dünya'ya yayıldıktan sonra asırlarca sürünen, hor ve hakir görülen yahudi, içinde yaşadığı milletlere müthiş bir sûrette kinlenmiş ve uzun çalışmalar sonunda Dünya'yı istismar etmenin kâbına varılmaz tuzaklarını kurmuştur. Bunu ilim sanılan filozofik safsataların sinsi propagandası ve altının mâhirâne bir sûrette kullanılmasıyla ger-

çekleştirmiş ve bugün kolay kolay başedilemeyecek bir güç haline gelmiştir.

Gerçekten insanlığı alçaltan bütün sistemlerin fikir babaları yahudilerdir. **Karl Marx** ve **Freud** bu plânın iki korkunç zirvesidir.

Batı milletleri «**sanayi inkılâbı**» nı gerçekleştirirken din ve mâneviyatı onunla birlikte yürütememişlerse, bu yahudi asıllı filozofların yaydığı bir takım bâtıl düşüncelerden dolayıdır. **Durkheim** dinin bütün mezafizik hâkîkatlerini çürütürken, **Freud** âile mahremiyeti ve hayâ duygularını yok etmiştir. Böylece meydan kapitalizme kalmış, onu frenleyip, maddî icap ve ihtiyaçlarla ruhî muvâzene ve mâneviyat arasında ideal bir denge kurulması Yahudiler'ce önlenmiş ve böylece Museviliği neshetmek (hükümsüz kılmak) üzere gelmiş olan Hristiyanlık önce putperestliğe bulaştırılmış, sonra da sırf bir formalite ve göreneğe inkılâp ettirilerek saf dışı bırakılmıştır. Aynı ihânet şebekesinin ebedî «**İslâm Nizamı**»na oynadığı oyunsa, cildler teşkil edecek derecede geniş, apayrı bir mevzudur.

Kapitalizmi dehhâmeleştirip baş belâsı haline getiren kendileri değilmiş gibi buna karşı bir de sun'î alternatif icat ederek milletleri birbirine kırdırmanın tezgâhını kuran Yahudiler, bu maksadla kominizme revaç vermiş, ve güyâ çatışan iki âlem vücûda getirerek parsayı toplamanın en sinsi ağını kurmuşlardır.

Bu tezgâhın belli başlı mevzularından biri de «**silâh ticâreti**»dir. Silâh ticâretinin bütün Dünya'daki husûsî sektör payını yüzde doksan dokuz nisbetinde elinde tutan Yahudi, bu ticâreti kârlı kılmak için siyâsî ihtilâflar çıkarmak üzere diplomasiye Cihan çapında hâkim olmayı beceregelmiştir.

Silâh fabrikalarını çalıştırmak üzere Vietnam'dan Güney Afrika'ya kadar bir çok ülkede siyâsî ve etnik ihtilâfları körükleyen yahudi, bir yerde pazarının bozulması halinde yeni bir pazar ihdas etmekte gecikmemiştir. Son İran-Irak harbi bu

pazarlardan biri ve en kârlısıydı. Orada petrol kuyularına ve petrol taşıyan tankerlere taarruz etmemek üzere gerçekleştirilmiş olan siyâsî ve fiilî ayarlama, çeşitli sebeplerle bozulunca, harbe nihâyet vermek üzere bir tarafa dengesiz silâh satılmış ve bu iş için de Irak seçilmiştir. Çünkü İran galip gelse, harbin bir daha başlatılma şansı azalırdı. Sekiz milyonluk Irak'tan -nihâyet dengesiz bir silâh satışı sâyesinde- sulh istemek mevkiinde bırakılmış kırk milyonluk İran'ın, tabii olarak izzet-i nefs kırıklığı içine düşeceği ve hazinesinde bir miktar petrol parası biriktikten sonra sönen harb ateşine yeniden körük sallaması tabii görülmüştür.

Lâkin, bu düzenleme uzun sürerse yahudi silâh imalatçıları her gün biraz daha kabaran stoklarını nasıl tüketebilecekler? Bugün sağdaki soldaki ufak tefek mukaateleler (boğazlaşmalar) O'nun silâh ticaretini arzu ettiği seviyeye yükseltemez. Bu sebeple câhil ve geri kalmış olması dolayısıyle Dünya'da olup bitenleri kavramakta acze düşen Afrika -üstelik sağında solunda çıkarılan petrol sebebiyle- iştah kabartıcı bir pazardır. Bunun için komünizm ihtilâf kızıştırıcı bir unsur olarak Afrika'ya sokulmakta ve âlem-i medeniyete henüz gözlerini açmakta bulunan tecrübesiz insanları avlayarak oralarda yeni silâh sarf mahalleri icâd edilmektedir. Bunun için de maddî kazançtan başka bir şey düşünmeyen bazı batılı aracılar kullanılmaktadır.

İkide bir Afrika'daki açlığa karşı kiliselerce tertiplenen göstermelik yardım kampanyalarının ardındaki korkunç gerçek budur. Arada bir, oyunun kâidelerine riâyet edemeyen ve sır tutmakta zaaf gösteren **Adnan Kaşıkçı** gibi aracıları cezalandırmak ve tasfiye etmek de yahudi menfaatinin icabı olarak tezâhür etmektedir.

Kısacası maddî menfaatten başka bir şeyi gözü görmeyen ve kaybettiği iman sebebiyle merhametsiz istismara teşne olan batılı silâh tüccarları, aç Afrika'ya -ve lüzum gördükleri

her yere - «**EKMEK YERİNE SİLÂH**» takdim etmekte ve bu durum karşısında insanlığın mâşerî vicdanında hiç bir isyan hissi doğmamaktadır! Zirâ yahudi bütün yaptıkları gibi bu silâh ticâreti fâciasını da masonların yüzüne taktığı mütebessim maske ile hümanist bir aldatmacaya çevirebilmektedir. Bakalım bu zulüm ve hıyânet daha ne kadar devam eder.

"Zâlimlere bir gün dedirir kudret-i Mevlâ
*Tallahî tekad âsekerellahu aleynâ..»**

*- **Ziya Paşa** tarafından yazılmış olan bu beytin ikinci mısraı **Yusuf** aleyhisselâma zulmetmiş olan kardeşlerinin bilâhere itizar babında söyledikleri bir cümle olup **Yusuf Sûresi**'nin 31. âyetini teşkil etmiş bulunmaktadır ki, meâlli şudur:

«Vallahi Cenab-ı Hak gerek iyilik ve şefkat, gerekse sağlam iman ve sabır cihetinden seni bizlere üstün kılmıştır!...»

(Sebil Mecmuası. Sayı: 13, Haziran 1989. Limburg)

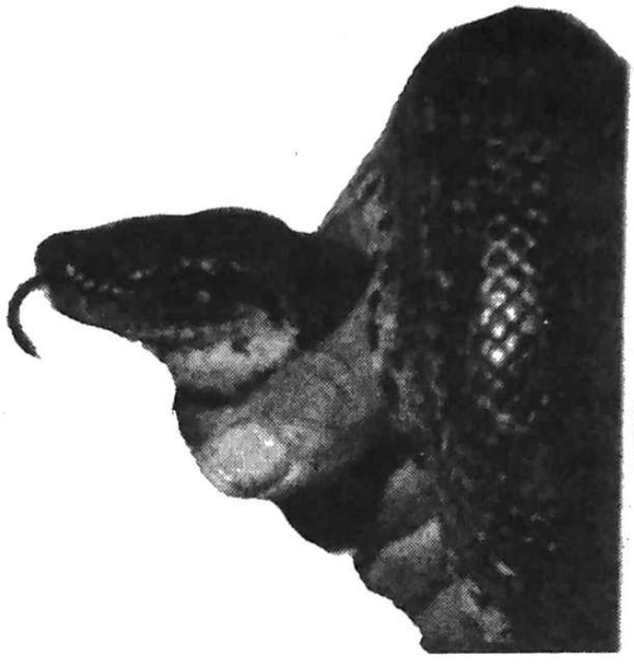

İKİNCİ FETRET DEVRİ BİTERKEN!

Meşhur «**Timur Gâilesi**»nden sonraki başsızlık, karışıklık ve arayış devrine millî tarihimizde «Fetret Devri» denilir. Zira, **Timur**, türk (!...) ve müslüman (!..) olduğu halde **Yıldırım Beyazıd Han**'ın tam da Bizans'ı kuşattığı anda 800.000 kişilik fillerle mücehhez ordusu ile Anadolu'ya saldırmış, haçlıları gölgede bırakan bir zulüm ve itisafla (yok etme, söndürme) gâzi ecdadımızın düşmanlarını şâd etmiştir. Fakat maddî üstünlükten başka bir meziyeti (!..) olmadığı için, âkibet çekilip gitmeye mecbur kalmıştır. Ancak, çekilip giderken de Osmanlılar'ın bir bayrak altında toplamaya muvaffak olmuş bulunduğu eski «**Anadolu Beylikleri**»ni yeniden canlandırmış ve bunlar arasında baş olmak maksadına mâtuf mücadelenin tekrarına zemin hazırlamıştır.

Bu sûretle takriben on sene süren bir karışıklık devri başlamış oluyordu ki, bu keşmekeşe nihâyet vererek «**Anadolu Türk-İslâm Birliği**»ni yeniden kurmaya muvaffak olan «**Çelebi Mehmed**» tarihimizin dev şahsiyetlerinden biridir. O

derecedeki, «**Bân-i Sâni**» yani ikinci kurucu diye adlandırılmıştır.

Gerçekten iç tehlikeler, dış tehlikelerden çok daha ehemmiyetledir. Zira dış tehlikeler müşahhas olduğundan millet efradı bunları kavramakta ve gerekeni yapmaya yönelmekte zaafa düşmez. Hatta böyle tehlikeler millî birlik ve beraberliği takviye bile eder. İç tehlikeler ise «umûmiyetle - mücerreddirler. Kavranmaları son derecede güçtür. Böyle hallerde en münevver insanlar bile - çoğu kere - ne yapmak gerektiğini kolay kolay kestiremezler.

Bu gibi ahvalde, gerçek hedefi tâyinle belli bir maksad etrafında toplanmayı sağlıyanlar haricî bir tehlikeyi bertaraf edenler kadar şan ve şöhret sahibi olamazlarsa da gördükleri iş, nice büyük meydan muharebeleri kazanmış selef ve haleflerinden daha ehemmiyetlidir. Bu ölçü ile mütalea edildiğinde **Çelebi Mehmed**'in dev bir şahsiyet olduğu ortaya çıkar.

Osmanlı Devleti'nin tarihe intikalinden günümüze kadar olan devre de - benzer şartlar dolayısıyla - ikinci bir Fetret Devri sayılabilir. Gerçi bugün Anadolu coğrafî bir bölünmeye mâruz kalmış değildir. Ama bunun yerine beşerî bir bölünme inkârı gayri kaabil bir gerçektir. Millet efradını, birbirine perçinleyen bütün manevî bağları koparan müteselsil inkilâb hareketlerinin tabiî bir sonucu olan şu netice artık coğrafi bölünme arzu ve ümitlerini bile uyandıracak bir çapa ulaşmıştır. Bin yıl beraber yaşadığımız ve ilâ-yı kelimetullah uğruna omuz omuza çarpıştığımız Kürt kardeşlerimizin içinden, Ermeni teröristlerini bile aşan zulüm âleti militanların çıkmış olması, bunun en aldatmaz bir delilidir. Gerçi arkalarında, Rus, Yunan ve İran gibi tarihî hesapları uğruna onları kullanmak isteyen haricî düşmanlarımız da vardır. Fakat bunlar hadiselerin arka plânı incelenmedikçe anlaşılmamakta ve delilleriyle ortaya konulamadığı için mesele sırf bir iç çekişme sûretinde tezâhür etmektedir.

Beşerî bölünmenin neticesi olan bir nevi «**beylik**» manzarası arz eden çeşitli grupların birbirleri ile kıyasıya mücadelelerinin «**islâmî gruplar**»ı bile şumûlune alması durumun vahameti göstermektedir.

Birinci fetret devrinin en nihayet on sene zarfında kapanmış bulunmasına mukabil bu ikinci fetret devrinin bu kadar uzun sürmesi iç bünye ile alâkalıdır. Bünye mânen sağlamsa, tehlike daha çabuk bertaraf edilebilmektedir.

Her ülke gibi Türkiyemiz de bir kavimler halitası (alaşım) dır. Muhtelif unsurları birbirine perçinleyen en kudretli bağ - bizde - iman ve İslâm'dır. Bu her ülkede başka olabilir. Meselâ Amerika'da - pragmatizmin tesiriyle - müşterek maddî menfâattir. Bizde ise, halkımızın yapısı ve tarihî şartlar sebebiyle bu rolü ancak ve ancak İslâm'ın tevhidi emreden zengin imanî ve amelî muhtevası oynayabilir. Diğer müessirler, kifâyetsiz kalmaya mahkûmdurlar. Devletimizin çarpık lâiklik anlayışına rağmen Güneydoğu Anadolu'da dağıttığı beyannâmelerin dinî, muhtevası bu zarûretin eseridir.

Cenab-ı Hakka nihâyetsiz şükürler olsun ki, milletimiz, bir hummanın ağır kâbusundan uyanıp kendine gelen bir hasta gibi artık yavaş yavaş yeniden imana dönmekte ve inkılâbların zoraki bir sûrette Holivut'a çevirdiği yüzünü yeniden Kâbe'ye tevcih edebilmektedir. Şu gelişme artık öyle bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır ki, haricî düşmanlarımız bile asırlık emeklerinin neticesinin hüsran olduğunu ifâde mecburiyetinde kalmaktadırlar.

Gerçekten, geçen sene, Alman televizyonunda «**M. Kemal'in Üzerine Düşen Allah'ın Gölgesi**» adıyla yayınlanan bir programda spiker bütün Hristiyanlık Âlemi'ne şöyle hitab ediyordu:

«Biz yıllarca önce kendi hayat tarzımızı, Dünya görüşümüzü Türkiye'ye ihraç ettik, veya onlara ithal ettirdik. Fakat şimdi görülüyor ki, sosyal bünyeleri bunu kabul etmedi, red-

dediyor. Bundan dönüş tezâhürleri hem kuvvetleniyor ve hem de gitgide umûmileşiyor. Ne dersiniz acaba Türkiye'de yaptıklarımızı veya yaptırdıklarımızı bir kere daha gözden geçirsek iyi olmaz mı?! Acaba yanlış mı yaptık?!..»

Program meâlen bu sözlerle bitiyordu.

Bizde diyoruz ki;

Evet yanlış yaptınız!.. Çünkü Müslüman Türk Milleti'ni asla tanımıyorsunuz. O'nunla ilgili murad-ı ilâhiyeden haberiniz yoktur!.. O, muhammedî bir ordudur ve kıyamete kadar da böyle kalacaktır! Bize biraz zaman kaybettirip kurbanlar verdirdiniz, o kadar! İşte, küfür, acz, meskenet ve yanlışların müşterek remzi (sembolü) boğa yılanını yakalamış boğazını sıkıyoruz. «Kafirler hoşlanmasalar da...» âkibet olacak buydu! İşte bu «**İkinci Fetret Devri**» de bitmek üzeredir. O bilekle, Medine-i Tahire ve milyonla Şehid'in rûhaniyeti arasında mânevi bir şerâre var!.. Ona görünmez nurânî kablolarla güç kuvvet akıtıyor ve hep birlikte teşci (cesaret-lendirne) ediyorlar:

SIK!..
SIK!..
BİRAZ DAHA
SIK!..*

* Sebil, Sayı 3 (252) Ağustos 1988 - Limburg.

KIRK YILLIK YANİ OLUR MU KÂNİ

Bir çok milletlerin asırlar içinde değişmeyip aynı kalan birtakım misyon (rol, fikir, dava ilh..)'ları vardır. Dinî, ırkî ve coğrafî âmillerin vücud verdiği bu misyonlar, devir devir değişik tezâhür şekilleri arzetseler de muhteva ve istikametleri hep aynı kalır.

Bunlardan coğrafî âmillerin vücud verdiği misyonlar, belli bir mıntıkada tavattun eden (yerleşmiş bulunan) milletler için âdeta mecburî bir hattı-hareket temâyülü olarak ortaya çıkar ve karşı konulamaz bir seyir takib ederler. O derecede ki; millî bir mefkûre haline gelen bu misyonlar âdeta anaların südü ve babaların sülbü ile nesilden nesile intikal ederek o topluluklar için bir nevî fıtrat-ı sâni teşkil ederler.

Değişen rejim, idareci ve şartlar muvâhecesinde hep aynı kalan bu misyonlar, bazan kuvveden fiile çıkamayıp kitaplarda ve zihinlerde mahpus kalırsa da, şartlar elverdiğinde -o şartların mümkün kıldığı nisbette- gerçekleşmeleri önlenemez!

Her millet gibi Ruslar da böyle bir tarihî misyon sahibidirler. Bunu Rus Irkı'nın fıtrî temâyülleri ve bu ırkın yerleştiği arazinin şartları ihdas etmiş bulunmaktadır. Bundan en çok zarar görmüş bir millet olmamız dolayısıyla, herkesten ziyâde vâkıf bulunduğumuz «**Tarihî Moskof Misyonu**» kısaca «**Sıcak Denizlere Açılmak**» sûretinde hulâsa edilebilir.

Millî tarihimizde çok meş'um (uğursuz) bir rol oynamış bulunan **Timur**'un **Altınordu Devleti**'ni yıkışıyla nefes alıp serpilmek imkânını bulan Moskova knezliği (prensliği) devrinden günümüze kadar her Rus'un gönlünde yatan millî mefkûre bu olmuştur. Zirâ biteviye stepler halinde devam eden Rusya'da Slav Irkı -meşhur bir benzetişle- «**buğday ambarına kapatılmış bir fare**» den farksızdır.

Büyük devlet olmak, âlemşumul bir karakter kazanmak için büyük denizlere açık bir pancura mâlik bulunmak gereğini çok erken asırlarda kavrayan Ruslar için, elverişsiz kuzey sahilleri bu arzuyu tatmine kifâyet etmemiş ve bu yüzden Ruslar'ın yüzü hemen hemen daima güneye dönük bulunmuştur. İşte bu tarihî sebep ve keyfiyetledir ki, bizimle Ruslar arasında tarihte bitip tükenmek bilmeyen bir hesaplaşma mecburiyeti hâsıl olmuştur.

Çarlık Devri'ni kapatan **Bolşevik İhtilâli** ile Slav Irkı süper güç olmak için gerekli olan âlemşümül bir dünya görüşüne yani komünizme sahib olunca, Ruslar'ın tarihî misyonu Akdeniz ve çevresini aşarak bütün Dünya'ya şâmil bir hâle gelmiştir. Bu defa tehlike sadece bizim gibi Rus Devleti'nin yakın komşuları için değil, bütün Dünya'ya karşı vârid olduğundan Ruslar, - ciddiyetinden şüphe edilse bile- Amerika'ya kadar uzanan bir husûmet zincirinin çerçevesi içinde çarpışmak mecbûriyetinde kalmışlardır. İkliminin tabiî bir neticesi olarak tembel, romantik ve eziyete mütehammil bir millet olan Ruslar'ın Cihan çapında bir nüfuz (imperyum) için gerekli enerji ve evsâfı haiz bulunmadıkları nihâyet altmış-

yetmiş yıllık bir cidalden mecruh (yaralı) ve bîtâb düşmüş olmalarıyla sabit bulunmaktadır. Irklarının «**Slâv**» olan adı bile bütün batı dillerinde «**esir**» manâsına gelen bu milletin en büyük patronluk demek olan imparatorluk rolünü uzun müddet oynayamayacağı muhakkaktı.

Ancak **Gorbaçov**'un hareketiyle sâbit olmuş bulunan Dünya'ya meydan okuma tavrından rücû ve nedâmeti doğuran sadece Rus Irkı'nın bu rol için kifâyetsizliği değildir. Buna bir de Yahudiler'in bozulan menfaatlerini ekleyerek düşünmek gerektir.

Gerçekten Dünya'da en büyük bir yekün teşkil etmek üzere Rusya'da altı milyon yahudi yaşamaktadır. Bunlar Çarlık Devresi'nin son zamanlarında başka yerlerdeki ırkdaşlarıyla kıyası kabil olmayacak derecede kötü şartlar altında idiler. Her menhus (kötü) fikir gibi kendi icadkerdeleri olan komünizmi iktidar yaparak, Rusya'da hâkim bir mevkiye getiren Yahudiler'di. Birinci Cihan Harbi'nin müsâid şartlarından istifade ederek, Rusya'nın başına komünizmi, Dünya'nın başına da Rusya'yı belâ eden Yahudiler, Cihan'ı iki kampa ayırarak sun'î bir çatışmanın iktisadî ve siyasî nîmetlerini alabildiğine devşirmişlerdir. Bunun için Rusya ve Amerika'da temin ettikleri görünmez otorite, bugüne kadar nice milletlerin felâketine sebeb olmuştur.

Fakat Rusya'daki Yahudiler komünist rejimin başlangıcındaki hâkimiyetlerini -bilhassa **Stalin** Devri'nde sür'atle kaybetmiş ve Çarlık zamanındaki şartlardan daha da kötü bir duruma düşmüşlerdir. İşte o andan itibaren Cihan Siyonizmi insan yaradılışına aykırı olan komünizmin menfî neticelerini Ruslar aleyhine gitgide dehhâmeleştirecek bir program tatbikine koyulmuşlardır. Ruslar'ın kendi ülkelerindeki Yahudiler'in Filistin'e muhaceretlerine izin vermemesi, Cihan Siyonizmini bu istikamette daha da gayrete sevketmiş ve birgün gelmiştir ki, Amerikan Reisicumhuru başlagıçtan beri tanımadığı Çin'in ayağına gidip Pekin'i ziyaret etmiş ve

Rusya'yı komünizmin liderliği hususunda Çin'le tehdid ederek Yahudi muhâceretine izin vermesini sağlamıştır. Lâkin bu izin veriş hem mahdud olmuş ve hem de Rusya'dan çıkabilenlerin Filistin'den ziyade Amerika'ya gittikleri görülmüştür. Bu netice, Rusya'daki altı milyon Yahudi'nin kurtulması için «**Rus Milletler Hapishânesi**»nin duvarlarını yıkmayı cihan siyonizmi için vazgeçilmez bir emel hâline getirmiştir. Bu maksadla Rusya Amerika ile bir nevî yarış olarak ağır masrafı gerektiren fezâ çalışmaları ve Afrika gibi uzak iptidaî ülkelerde ideolojik çatışmaların icabettireceği askerî harcamalara itilmiştir. Ruslar'ın imkânlarını tüketip dâhilini açlık ve hürriyetsizlik sebebiyle patlamaya müheyla (hazır) bir bomba hâline getiren siyonizm, nihâyet Berlin Duvarı'nın yıkılışıyla yeni bir denge arayışının ilk işâretini vermiştir.

Bizse 1970 yılında yayınlanan «**Moskof Mezâlimi**» isimli eserimizde temel sâik Yahudi'lerin durumu olmak üzere, bu neticenin ikibin yılından evvel mutlaka ortaya çıkacağını söylemiştik.

Ancak bütün Dünya için stratejik şartların yeniden ele alınmasını gerektirecek olan bu gelişme, Türkiyemiz bakımından pek fazla bir değişikliği icab ettirmeyecektir. Zirâ bize müteveccih bulunan Rus tehdidi Moskoflar'ın tarihî misyonlarının icabıdır. Komünizm bu tehdidde sadece ilâve bir sâikti. O ortadan kalksa bile temel sâik (hususî sebeb) tarihî misyon, coğrafî âmillerin bir zarûreti olarak devam edip gidecektir.

Bu demektir ki, Rusya'da komünizm yıkılsa bile Rus ve Türk milletlerinin menfaat çatışması devam edecektir! Bu sebeble bizim için «**Kırk yıllık yani**»lerin bir günde «**Kâni olmayacağı**» gerçeği gözardı edilemez. Edildiği takdirde bu müstakbel Türk nesilleri ve İslâm Âlemi'ne pek pahalıya mal olur!*

* Sebil, Sayı 18 (267) Ocak 1990, Limburg.

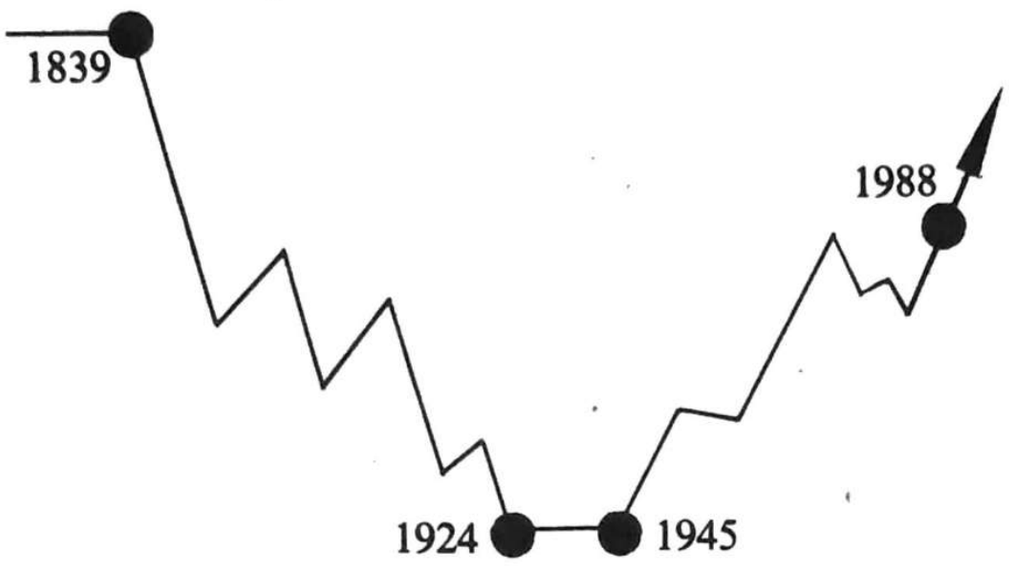

KÜFÜR "SON DARBE"Yİ BEKLİYOR

Müteveccih olduğu istikameti kavramak üzere, gelişme seyri belli bir periyod (zaman parçası) içinde takib edilmediği takdirde, bir oluşun başı ile sonunu lâyıkiyle tefrik (ayırdetmek) hemen hemen kaabil olmaz. Zira aralarında müthiş bir benzerlik vardır ki, bu -bilhassa- mevsimlerde son derece âşikârdır. Herşey, kemâle varıp dönüşe geçtikten sonra, yükselirken takip ettiği seyri, bir kere de tersinden tekrarlıyarak sukut eder. Bu âdetâ bir hilkat ve tabiat kanunudur.

Şu keyfiyetin gerçekleşmesinde, sukut (düşüş) da itilâ (yükseliş) da dümdüz bir çizgi halinde ortaya çıkmayıb bir testerenin ağzındaki gayri muntazam dişler gibi iğvicaclar (girinti çıkıntılar) arz eder. Meselâ, mevsim kışa yaklaşırken aldatıcı bir yaz günü yaşayabilirsiniz. Ama bu çok sürmez. Bir kaç gün sonra mevsimin tabiî seyri kendini belli eder ve sûhûnet (sıcaklık) düşmeye başlar. İlk baharda da bunun aksine bir tecelliye şâhid olabilirsiniz.

Bu âlem bir zıtlıklar meşheri (sergisi) dir. Zıddı olmayan bir varlık, bir keyfiyet bizim idrâk çerçevemizde yok demektir. Zira kavranamaz. Zıtların mâceraları -daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse- kaderleri de birbirinin tamamiyle tersinedir. Biri için lütuf olan diğeri için kahır, biri için itilâ, diğeri için sukuttur. Hem de aynı derecede şiddet ve mâhiyette...

İman ve küfrün bütün âlemde ve -bilhassa- ülkemizde takip ettiği ve etmekte olduğu seyir de tamamen şu temel kaideler çerçevesindedir. Buna göre imanın itilâsı küfrün sukutu olmuştur. 1071 «**Malazgirt Zaferi**» ile başlayan yükseliş, kısa zamanda kemâl noktasına ulaşmış ve Anadolu'nun tamamen «**Hilâl**»e râm olmasıyla uzun ve mes'ud asırlar boyunca imanın çizgisi zirvede dümdüz bir sûrette devam edip gitmiştir. Bu durum -resmî görünüş ölçü alınarak söylemek gerekirse- 1839 yılında «**Tanzimat-ı Şerriye**»nin aldatıcı bir uslûpla tanzim ve ilânına kadar sürmüştür.

Küfür nâmına -esas maksadın belli olmasından korkulduğu için kekeme bir uslûpla kaleme alınan ve lâfzan şer'î bir görünüşle cilâlanıp takdim olunan «**Tanzimat Fermanı**» iman ve İslâm'ın düşüş çizgisinde resmî başlangıç noktasıdır. Buradan 1924 yılında «**Hilâfet**»in ilgasına kadar iman nâmına sukut, küfür nâmına ise, itilâ devamlı bir seyir takip etmiştir. Bu müddet zarfında büyük ve ileri görüşlü şahsiyyetlerin mukavemetleri umûmî cereyanları durduramamış, sâdece testere ağzındaki girintileri kısa mesâfeler için birer çıkıntı haline getirmekten öteye geçememiştir. Bunlar, kışa doğru gidilirken arada bir idrak olunan «**sıcak yaz günleri**» gibi temâdi şansından mahrum kalmıştır. **Sultan Abdülaziz, Sultan Abdulhamid** ve hatta **Sultan Vâhideddin** böyle güneşli son bahar günlerine benzerler.

Nihâyet 1924 te başlayan imanın -temsil plânındaki- sukutu, küfrünse itilâsı 1930 «**Menemen Faciâsı**» ile kemâle ermiş «**her kemali bir zevâlin takip edeceği**» umûmî ve tabii

kaidesinin gerçekleşmesini beklemekten başka çâre kalmamıştır. Mes'ud bir tecelli ile küfrün kemal çizgisi ancak onbeş yıl sürmüş ve 1945 yılında - Dünya siyasî hâdiseleri seyrinin (konjöktürünün) zorlamasıyla- çok partili hayata geçişle, tâviz, tereddi (gerileme) ve sukut nöbeti tekrar küfür ve ihlad (imansızlık, şirk) dâvâsına gelmiştir. Böylece küfrün zikzaklı yükseliş çizgisinin tersinden ve bir kere daha tekrarlanması gibi - hâlâ devam eden bir seyir çizgisi idrak olunmuş ve olunmaktadır.

Allahın rahmetinin gadâbına gâlip olması ve O yüce varlığın müminlere aşırı şefkati sebebiyle küfrün zirve noktasına ulaştıktan sonraki seyri, iman için gerçekleşmiş olduğu gibi uzun asırlar yerine onbeş kısa senecikten ibaret kalarak dönüş başlamıştır.

Şimdi mühim olan, küfür ve ilhad dâvâsının bu dönüş yahud sukut eğrisinin neresinde bulunduğunu tesbittir. Tersine olarak da iman ve İslâm dâvâsının yükseliş eğrisinde bugün vâsıl olmuş bulunduğu merhaleyi tâyin, yarınların ne getireceğini kavramak bakımından fevkalâde ehemmiyetlidir. Bizce bu eğri eski seyrinin tam tersini ikmal etmek üzeredir. Küfür her gün bir lifi kopan kalın bir halat gibi artık «**son darbe**»yi beklemektedir. Bu da hiç ummadığı bir yerden sâdır olacaktır: Yıllarca - yanıltılarak- hakka karşı kullanılmış olan şerefli Türk Ordusundan!..

Şu görüşün uzun ve haklı bir esbab-ı mûcibesi vardır ki, onu başka bir yazımıza bırakıyoruz. Zira buraya sığmaz. Ancak şu kadarını söyleyelim ki «**siyonist güçler**»in güdümünde Türkiye'mizin mânevî ve maddî kalkınmasına karşı üç tuzak hazırlanmış bulunmaktadır. Bunlar:

1- Mânevî kalkınmayı bir muvâzaaya dönüştürerek aldatıcı bir şeriat görüntüsü verip mü'minlerin enerji ve isteklerine sahte bir mecra bulabilmek...

2- Nüfusun artışını durdurmak için «**doğum kontrolü**» ve

«**âile plânlaması**»na ilâveten yahudi «**Rokfeller Vakfı**»nın finanse ettiği aşı kampanyaları ile pek çok vatan evlâdını kısırlaştırmak!.. Sezeryan doğumlarla çocuk sayısını fiilen iki âdetle sınırlamak...

3- Sınâî kalkınmamızı basit bir montaj ameliyesine döndürerek, ülkemizin barajlar ve sulama tesisleriyle toprağa bağlanmasını ve en asgari gelirle iktifa etmesini sağlamak!..

İlerde ayrı ayrı ele alınıp tahlil edilecek olan bu tuzaklar, yağmur beklerken dolu ile karşılaşmak kabilinden bize geçici bir takım zararlar verecek fakat düşmanın umduğu kâmil neticeye asla ulaşamıyacaktır!.. Bu görüşü haklı kılan sebeplerin arzı ise, Dünya siyasî hâdiseleri ile Türkiye gerçeklerinin tahlilini gerektirir. Bunu da -inşallah- ilerde yapacağız. Şimdilik ümid dolu gönüllerinize fısıldanacak gerçek şundan ibarettir:

Nevmid (ümidsiz) olmayınız!.. İstikbal İslâm'a gebedir!.. Küfür halatının kopacak tek lifi kalmıştır!.. O'nun beklediği «SON DARBE» de gecikmeyecektir!..*

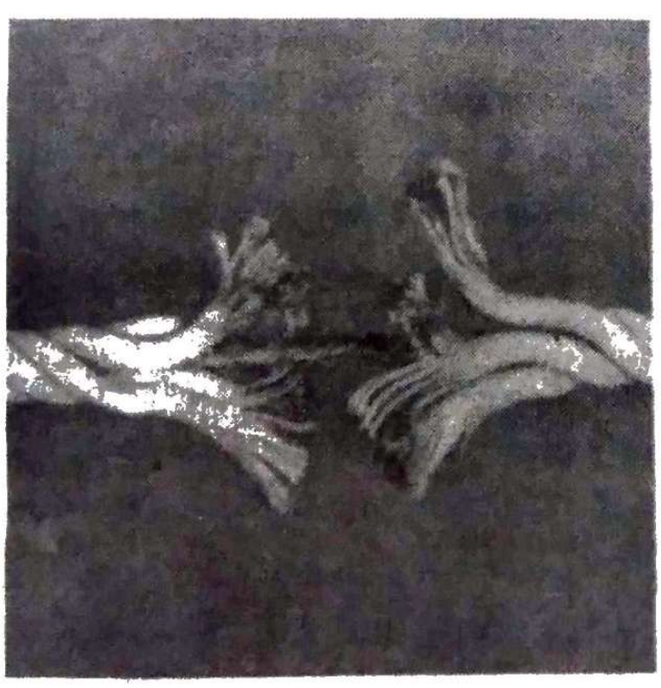

* Sebil, Sayı 4 (253) Eylül 1988 Limburg.

BALKANLARDA YÜZ YILDIR YOKEDILEMEYEN:

OSMANLI DAMGASI

Tarih boyunca üstün bir kültür ile, hayat ve ihtiyaçlara cevap veren sağlam bir nizâmı beraberinde götüremeyen fetih ve istilâ hareketleri, neticesiz sel suları gibi istikrar ve temâdi şansına mâlik olamamış, zaman zaman yanıp sönen bir debdebe ve ihtişam meş'aleleri halinde kalmıştır. Makedonyalı **İskender**'in taa Hindistan'a kadar varan istilâ harekâtı, bunun en tipik misâlidir. Osmanlı'ya nazaran daha üstün bir nizam veya dâvâyı temsil etmeyen **Timur**'un Anadolu mâcerası da aynıdır. Böyle hareketler, ne kadar debdebeli olursa olsun, âmillerinin hayatıyla kaamdir. O'nların vefaatıyla sönüp gitmeye mahkûm olmuştur.

Roma İmparatorluğu'nun uzun asırlar devamı, Dünya'nın O'nun sağladığı istikrar ile temsil eylediği üstün hukûkî,

iktisadî ve siyasî nizam sayesinde gerçekleşebilmiştir. Bu yönden tarihte, Osmanlı kadar takdire şâyan bir başka örnek bulunamaz. Gerçekten Osmanlı, fütûhatına, temsil ettiği nizamı yegâne mesned kılmış ve o nizâmın hayat ve ihtiyaçlara tetâbuku sayesinde sür'atle şahlanıp ilerlemişti. O'nun dörtyüz sene mütemadî bir sûrette ileriye gitmiş olması ve Dünya'nın o gün için en meskûn ve en mâmûr mıntıkasına asırlarca hükmedebilmiş bulunması, hep bu sâyededir. Osmanlı'nın dâvâ edegeldiği yüce İslâm imânı -çeşitli peşin hükümler sebebiyle- kabul edilmese de tatbik eylediği adâlet ve yürüttüğü idârî-siyasî nizam, kendisine -zaman zaman- dâvetiyeler çıkarılmasına ve kurtarıcı gözüyle bakılmasına sebep olmuştur.

Gerçekten zulüm altında inleyen Balkan'ların hıristiyan sekenesi (oturanları), Osmanlı fütuhatıyla bir kurtuluş şansı elde etmiş ve uzun asırlar devam eden bir huzur ve sükûna nâil olmuştur.

Hayfâ ki; Dünya'da buharlı motorun keşfiyle başlayan sınâî değişiklik ve onu hazırlayan, Amerika'nın keşfi, Ümit Burnu'ndan dolaşarak Hindistan'a varılması gibi hadiseler, Osmanlı'nın geri kalmasına sebep olmuştur. Böylece filizlenmeye başlayan «**aşağılık duygusu**» gizli düşman faaliyetlerinin de inzimâmı ile gitgide büyüyüp dehhâmeleşmiş ve nihâyet O'nun bünyesindeki gayrimüslim azınlıkların tahrike müsâid bir hâle gelmesine sebep olmuştur. Bilhassa 1789 Fransız İhtilâli'nden sonra, gelişen müstemlekecilik cereyanı dolayısıyla geniş Osmanlı toprakları hıristiyan batılıların iştihasını kabartmış ve bunlardan her biri, Osmanlı dahilinde tahrike müsâid bir hıristiyan topluluk bularak, onlar vasıtasıyla idarî ve siyasî istikrarımızı kemirip tahrip etmeye başlamışlardır. Bu düşman tahriklerinin ilk faaliyet sahası gayrıtürk sekenesi ekseriyetle hıristiyan olan Balkanlar olmuştur. Kendilerinden emin olan bizim gibi büyük milletlerin, idareleri altındaki

azınlıklara karşı temel şiarı müsamaha ve himâyedir. Küçük milletlerin psikolojisi ise, bu durumun tamamen tersinedir. Onlar tabiî olarak hasımlarından korkarlar ve onları bir defa zayıf olarak yakalamışlarsa bu fırsatı kaçırmayıp elden gelen her fenalık ve ihaneti yapmaktan geri kalmazlar. Hele o düşman kendilerini asırlarca anlı şanlı bir sûrette idâre etmiş eski bir efendileri ise, bu psikolojik sebebe bir de aşağılık duygusu eklenir ki, onu bastırıp tatmin etmek için ellerinden geleni ardlarına koymazlar.

Diğer taraftan, Balkan milletlerini idâre edenler, idâreleri altındaki insanlara kendilerini kabul ettirmekte dehşetli bir sıkıntı çekmektedirler. Hâfızaları Osmanlı'nın adâlet ve semâheti ile dolu olan bu insanlar, ister istemez - eski-yeni- mukayesesi yapmakta ve bu mukayese de yenilerin aleyhine çıktığından Osmanlı'dan sonraki idâreciler halkın gözünü, gönlünü döyurup tatmin etmekte güçlük çekmektedirler. O halde Osmanlıyı unutturmak, Osmanlı'dan sonraki idârecilerin kendilerini kabul ettirebilmeleri için ilk lâzımedir.

Bugünkü Balkan idârecilerinden bizim **Kemal Paşa**'mıza kadar herkesin içine düştüğü handikap işte budur! Osmanlı'yı silip unutturmak ve kötüleyerek O'na beslenen takdir ve tahassürü (özlemi) ortadan kaldırmak!.. Osmanlı'dan devraldığı bir topluluğu takdir ve kabül olunacak bir tarzda idâre edebilmek için Osmanlı'dan kalan hâtıraları yenmek zarûreti ile karşı karşıya bulunan bu gibi kimseler, Osmanlı'nın fiilî ve psikolojik damgasını teşkil eden eserleri tahrib ederek onu mânen ve madden yok etmek mecbûriyeti ile karşı karşıya gelmişlerdir. İşte bugün Balkanlarda olup bitenleri lâyıkı ile kavrayabilmek için, bu noktaya dikkat etmek gerektir. Bulgaristan'dan yüzbinlerce Türk'ün tehciri ile, Bosna-Hersek soy kırımı (jenositi) gibi zulümler, yüz yıldan beri devam eden ve mâruz sebeblerle ortaya çıkmış olan Osmanlı (İslâm) düşmanlığının son halkalarıdır. Anlaşılan düşman, Balkan-

lar'dan Osmanlı'nın en soz iz ve damgasını silebilene kadar zulüm ve tedhişe devam edecektir. Lâkin bu hareketlerin, üzerinde ehemmiyetle durulması gerekli bir sebebi daha vardır:

Bizden ayrılarak sözde müstakil olmuş Balkan devletcikleri aradan geçen seksen-yüz seneye rağmen hâlâ beşerî ve manevî potansiyel itibariyle aynı durumda bulunmaktadırlar. Halbuki 1920'lerde Anadolu'da on-oniki milyon insan yaşamaktayken bugün ülkemizde nüfus 70 milyona dayanmıştır. Kırk-elli sene evvel «**Allah**» demek resmen ve kanûnen suç iken, bugün İslâm'ın yeniden Türkiye'nin kaderine hâkim olabilme ihtimali bütün Dünya'daki İslâm düşmanlarının yüreğini hoplatır hale gelmiş bulunmaktadır. Bu durumda, bünyesinde müslüman Türk azınlığı bulunan Balkan Devletleri, mânen ve madden hergün biraz daha kuvvetlenen ve kendi aslî şahsiyyetini bulmaya yönelen Türk Milleti'nin yakın bir gelecekte kendilerine hesap sormasından ve oradaki müslüman Türk unsurunu mesned ittihaz ederek ülke hududlarındaki haksızlığı ortadan kaldırmaya teşebbüs etmesinden korkmaktadırlar. Lâkin bu küçük Balkan kavimleri ne yaparlarsa yapsınlar mukadder olan netice asla değişmiyecekdir. Zirâ büyük ve Âlem-i İslâm'a lider olarak Türkiye'nin Avrupa'daki tabiî hududununun **Tuna Nehri** olmak lâzım geldiği hususu, tarihî ve stratejik bir zarûrettir. Bunun anlaşılmasına yarayacak şuur berraklığına ulaşmamıza ise çok kalmamıştır. İçerdeki ve dışardaki telâşın asıl sebebi de budur!..*

* Sebil, Sayı 14 (254) Eylül 1989, Limburg.

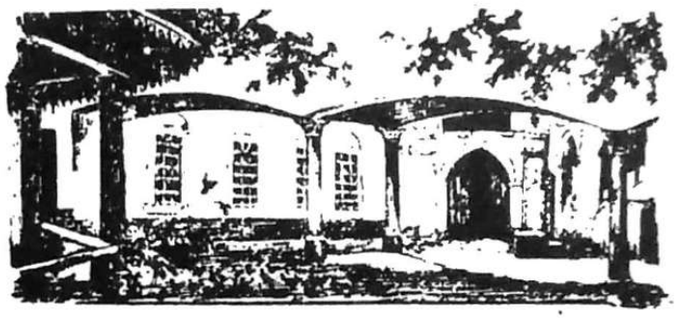

GURBETTE ZORAKİ BAYRAM...

Hayat ızdırapla başlar. Yeni doğan bir çocuğun ilk varlık ve canlılık tezahüratı «**ağlamak**»tır. Bu keyfiyet, ciğerlere hava girebilmesi yani teneffüs (solunum) için fizikî bir mecburiyyet olup insiyakî bir sûrette (içgüdü ile) gerçekleşir. Bunun herhangi bir sebeple gecikmesi halinde, endişeye kapılan ebeler, çocuğun kıçına vurarak onu ağlatırlar. Sahip olacağı yüce makamı görmenin sermestisi (coşkunluğu) içinde ruhun bedeni terkedişindeki o dehşetli ızdırabı hissetmeyen muayyen istisnalar dışında hayatın sonu da maalesef böyle ızdıraplıdır.

Bidâyet (başlangıç) ve nihâyetteki bu iki ızdırabın arası da binbir hüsran ve inkisar (kırılma) ile doludur. Bu sebepledir ki; bir büyük veli insanloğlunu «**Bir damla kan, bir yığın endişe**» olarak târif etmiştir. Bu hal, hayatını yaradılış gâyesine göre tanzim edenler içindir. Ya bu liyakati gösteremeyenler... Onlar hayatlarını büsbütün ızdırap içinde geçirirler...

Gerçekten, Çenab-ı Hak her varlığı belirli bir maksad için yaratmıştır. Hatta o varlığın tek başına düşünülemiyecek olan

bütün unsur ve uzuvlarını (organlarını) bile... Bunlar yaradılış gayesine tevcih edilmedikçe, yani o istikamette kullanılmadıkça fıtratlarına mugâyir fiillerle kirlenip tahrib ve binâenaleyh, dehşetli bir ızdıraba mâruz kalmaktan kurtulamazlar. Meselâ insan «**kulluk**» için yaratılmıştır. Onun her uzvu da bu aslî gayeye yardımcı olmak içindir... Göz hakkı görmeye, el hayri işlemeye... ilh... memurdur.

Bütün yaratıkların hilkaten (yaradılıştan) memur bulundukları bu aslî gayeye yönelmeleri, «**İslâm'ı yaşamak**» veya «**İslâm'a göre yaşamak**»tır. Tek hücreliden ins-ü cinne kadar her canlı için mevzuubahs olan bu kaanun ve kaaide, şu âlemin değişmez bir esâsıdır. Varlıklarda geldiği yere dönmek ve aslına rücu etmek, tabii bir arzu ve temâyüldür. Bu da eşya-yı tabiiyyeyi ihâta eden küllî bir kaanun ve kaaidedir ki, fizikî olarak da bir çok hareketlerin temel sâiki (husûsî sebebi) budur.

İnsanloğlu ezelde yalnız kendisi var olan Rabbi'nden kopup gelmiştir. Tekrar O'na dönmek isteği, şuuraltının en esaslı bir temâyülüdür. Bu sebepledir ki, ruh beden hapishânesinde âdeta dâimî bir tedirginlik ve ızdıraba mâruzdur. Bu bir «**gurbet ızdırabı**»dır. Zira insanloğlu ilk gurbet acısını Âlem-i Ervah'tan ayrılıp bir dâr-ı musîbet olan bu Dünya'ya geldiğinde tadar. Her insanın şuuraltı bu ızdırap ile doludur. Kalbin ancak Cenab-ı Hak'kın zikri ile tatmin bulmâsı bundandır. Rab'den ayrılıp Dünya gurbetine düşmenin ızdırabı «**vâsıl-ı ilellah**» oluncaya yani aslî vatana dönünceye kadar sürer. Lâkin bu âlemin insanı teselli edip oyalayan evlâd, mal, makam nev'inden çeşitli oyuncakları vardır. Bu sebeple şâirin dediği gibi:

«Ehl-i dil, her kande kim ârâm eder, rağbetlenür
Gâhi gurbet vatan olur, gâhi vatan gurbetlenür»

Fakat zaman zaman bu alışkanlık ve muhite ısınıp onu benimseme, sarsıntı geçirir. Beden kafesini zorlayan bir me-

tafizik iştiyak insanloğlunu yeniden kuşatır.

O kafesi kırmak ve Rabbine rücû etmek (dönmek) ister. Bu istek, bir vakt-i merhuna (tâyin edilmiş zamana) kadar gerçekleşmez. O vakt-i merhun ecel-i müsemmadır. Hayatsa, buraya kadardır. İşte bu sebeple ruhun Rabbi'ne kavuşmak hususundaki arzu ve iştiyakının gerçekleşememesinden doğan küllî ve derunî bir «**gurbet ızdırabı**» yani ayrılık acısı bütün hayata şâmildir. Beşerin asıl şerefli, seviyeli ve ilâhî olan ızdırabı budur. Onu yükselten «**esfel-i sâfiliyn**»den «**âlâ-yı illiyyîn**»e çıkaran bu ızdırabın haddesinden geçmektir. Fakat ne yazık ki, insanların çoğu aslî terakki vasıtası olan bu ızdıraba karşı devamlı istidatsızlık içinde hayat sürerler. Buna karşı âdeta Dünya'nın binbir çeşit kıyl-u kaali ile uyuşturulmuş yani narkoze edilmişlerdir. Kendi kendilerine minyatür bir Dünya kurarlar. Bu Dünya'nın avundurup oyalayıcı oyuncakları olan ve dünyevî iştihalara hitab eden mal, evlâd ve makam gibi çoğu kıymetsiz varlıkların elden çıkması veya araya alışkanlıkları sarsan bir mesâfenin girmesi, ikinci bir «**gurbet ızdırabı**»nın yaşanmasına sebep olur. Bu sefer ayrılık ateşi bir kat daha artar.

Üstelik beşerî heveslerle -çoğu hayal mahsulü olmak üzere- kurulmuş bu küçücük Dünya'yı dolduran hâdiselerin ekserisi de, ızdırap vericidir. Çünkü heves ve iştihaların nihâyeti yoktur. İmkânlar ise çok mahduddur.

Bu ızdıraplar âleminde zaman zaman gelip çatan müstesna gün ve hadiseler onlara bir takım geçici teselli ve tatminkârlıklar sunar. Evlenmek, evlâd sâhibi olmak, arzu edilen bir makama gelmek gibi.

Böyle nâdir tecellilerin bir kısmı da, metafizik ürpertiler tevlid ederek sun'î ve basit dünyaların duvarlarını çatlatırlar. O karanlık âleme hariçteki Dünya'nın bütün ışıklarının saadet bahşeden hüzmelerinin girmesini sağlarlar. Müslümanlar için âlemşümul karakteri hâiz bulunan iki bayram bu kaabildendir.

Lâkin beşerin gönlü yorgun, idrak ve ihâtası bu mes'ud tecelliyi telâkiyye müsâid bir kıvamda değilse, bayramların, metafizik ürpertiler tevlid etmek hususundaki istidadı neye yarar?!..

Türkiye yetmiş yıl evveline kadar bir Cihan İmparatorluğu idi. Bu imparatorluk, ezelî ve ebedî hakikatler manzûmesi İslâm'ın muhâfız ve müdâfii idi. Çeşitli ihmal ve ihânetlerin neticesi olarak o devlet elimizden uçup gitmiş, yerini, kurulduğu günden itibaren ayakta kalıp kalmayacağı münakaşaları harcıâlem bir mâhiyet arz eden bugünkü Türkiye almıştır. Küçülüş yalnız coğrafya itibariyle olmamış, bütün beşerî davranışlara şâmil bir sûrette gerçekleştirmiştir. Bu yüzdendir ki; zamanımız insanının metafizik ihtilâçları da asgariye, hatta yok sayılabilecek bir seviyeye inmiştir. Bir de o insanlardan milyonlarcası afâkı çan sesleri ile inleyen bir âlemde yaşamaya mahkûmsa!..

Böyle bir insana bayram ne versin?!. O bayram ki; sürur menbaı demektir. Büyük ve âlemşümûl İslâm nizamının iman, şuur ve vecdini kaybeden bir insan için, bayram bir kaç dost ziyaretinden başka nedir?!.. Lâkin kim kime dostluğuyla, kelimenin hakîkî mânâsıyla yâr olup da, onu düştüğü esfel-i sâfilînden âlâ-yı illiyîne doğru çekebilir?!.. ve kimde böyle bir câzibeye kapılmak istidadı kaldı ki!...

Günlük meşgalelerin basit ikliminde bunalmış, rûhen ve bedenen yorgun asrımız insanını kurtaracak, gerçek cehd ve gayret olmadan, kendi kendine sırf günlerin, arka arkaya sıralanması sebebiyle gelen ve sadece bir şiâr-ı İslâm diye ismen ve şeklen devam eden bayramlar, kime ne verebilir ki?!.. Hele maddeci Batı'nın şehir ve köylerinde ezik bir gurbetci olarak yaşayanlara!..

Teveccüh edilen gâyenin ulviyyeti ve bu uğurda katlanılan meşakkatin azametidir ki, ondan sonra ulaşılan zaferin «**bayram**» olarak yâdına hak verdirir. Ramazan-ı Şerif bo-

yunca o da ancak bir kısım müslümanlar için sırf şekil olarak devam eden oruç ve namaz gibi ibâdetlerimizin ihtiva eylediği cehd ve gayret arkasından gelebilecek ve muvaffakiyetin eseri olan meserreti (neş'eyi, sevinci) bayram saydırabilecek vasıfta mıdır?..

Nefislerimizi bir bir yoklayalım. Kimimiz günde bir kaç bardak su veya çay içmekten veyahud da beş on tane sigara tellendirmekten nefsimizi men etmek, bazı sevdiklerimizden cûda (ayrı) düşmek dışında, hangi ızdırabı iktiham (göğüsleme) etmişizdir?!

İşte bu sebebledir ki; yalnız hulûliyle müşerref bulunduğumuz işbu Ramazan-ı Şerif bayramı değil, yıllardanberi nice bayramlarımız gerçek mânâsından çok uzaklarda kalmış, aslî hüviyetine yaklaşamamıştır. Bu bayram da, onlar gibi bir «zoraki bayram»dır. Hem de kanadı kırık bir yaralı kuş gibi gerçekten garip kaldığımız şu gurbette... Hakiki bayramı ise, kâmil mânâsıyla İslâm'ın şuuruna erdiğimiz ve hayatımızı dolduran bütün faaliyetleri Rabbimize ulaşmak hususundaki ulvî ve nihâî gayenin emrine verdiğimiz gün bekleyelim!..*

* Sebil, Sayı 12 (261) Mayıs 1989, Limburg.

GÜNEŞ BATIDAN DOĞARKEN!..

İnsanların içinde doğup yaşadıkları fizikî ve coğrafî şartlar, onların yalnız uzviyetleri (organik yapıları) değil, aynı zamanda his ve düşünceleriyle karakterleri üzerinde de son derece ehemmiyetli bir te'sir icra eder. İlk defa büyük islâm mütefekkiri **İbni Haldun** tarafından ortaya konulmuş olan bu gerçek üzerinde bilâhere pek çok imâl-i fikredilmiş ve bu müessir, bugünkü ilim âleminde artık çeşitli beşerî davranışların temel sebeplerinden biri sayılır olmuştur. O derecede ki, fizikî ve coğrafî şartların yalnız insanlara değil, hayvanlar, hatta bitkilere bile şâmil olduğu kabul edilmektedir. Sıcak güney memleketlerinden kuzeye doğru çıkıldıkça, bülûğ yaşının yükselmesi bu te'sirin uzvî gelişme üzerindeki -ilk akla gelen- neticesidir. İngiltere gibi semâsı dâima kapalı ve sisli ülkelerde intihar nispetinin yüksekliği de, fizikî ve coğrafî şartların ruhî hayat üzerindeki müessiriyetinin herkesçe bilinen bir misalidir.

Harcıâlem (herkesçe kullanılan) tavsifiyle bir şiir, hikmet,

efsâne ve diğergâmlıklar âlemi olarak bilinen Doğu Dünyası'nın asırlar boyuna arzettiği husûsiyetlerin O'nun iklim ve tabiat şartları ile de alâkalı bulunduğu inkâr edilemez. Çin'den Arab Âlemi'ne kadar bütün Doğu ülkeleri insanının hayal ve tecride istidadı onların dinî tefekkür ve edebî mahsûllerinde âşikâr bir sûrette görülür. Uçsuz bucaksız bir çölde, açık, berrak, dipsiz ve sayısız yıldızla bezenmiş bir Gökyüzü'nün beşerî tahassüs merkezi olarak gönlü, Rabbi remzeden (sembolize eden) sonsuza âid meyil ve alâka ile doldurulmasından daha tabiî ne olabilir?!.. Bunun içindir ki; Arab edebiyatında -frenklerin lâyitmotif dedikleri- sık sık tekerrür eden bir kelime ve tâbir olarak «Yâ leyl!..» (Ey gece) hitabına rastlanır. O derecede ki, bu tâbirin bir şark ülkesi olan memleketimizde bile Arablar'ın gerçekçilikten uzaklıklarına imâ ve târiz makamında kullanılması yaygındır.

Batı ve Doğu dünyaları ve bu iki ayrı âleme mensup insanlar arasındaki zıtlıkların temel sebeplerinden biri de, -temas eylediğimiz -şu tabiat şartlarıdır. Bu sebepledir ki, Güneş'e, açık yıldızlı Gökyüzü'ne hasret olan Batı insanı, içine dönük, egoist ve aşırı akılcıdır. Şu keyfiyet, Batılı insan için, temel isleleti mücerred hakikatlerden (metafizik gerçeklerden) teşekkül eden semâvî dinlere ve hasseten bunların en son ve en mütekâmili olan İslâm'a karşı bir istidatsızlık ifâde eder. Bu yüzdendir ki, Batılılar aslı semâvî ve binâenaleyh mücerred gerçeklerle dolu bir dini (Hristiyanlık) bile, bu zatî meyillerinin rengine bürüyerek tahrif etmişlerdir.

Yüce dinimizde **«kıyamet alâmetleri»** arasında **«Güneş'in Batı'dan doğması»** keyfiyetinin de beyan ve ifâde buyurulmuş olduğu malûmdur. Biz bunun Güneş'in fiilen ve madden Batı'dan doğması gibi **«âdetullah»ı** tebdil eden ve ona mugâyir görünen bir sûrette anlaşılması imkân ve ihtimâlini de reddetmeyerek, diğer bir istikâmette değerlendirilmesinden yanayız. Esâsen şimdiye kadar **«Güneş'in Batı'dan doğması»**

keyfiyeti hep maddî ve fizikî olarak anlaşılmış ve İslâm Âlemi'nde böyle bir kanaat yerleşmiştir. Buna rağmen şu dinî kanaatin muhtevasındaki «**Güneş**» kelimesinden asıl maksadın «**İslâm**» olması düşünülemez mi?! Bizi bu kanaate sevkeden bazı sebepler mevcuddur:

Güneş'in Batı'dan doğmasının, kıyamet alâmeti olarak bildirilmesi O'nun pek geç tahakkuk edeceği gerçeğini de birlikte ifâde eder. Hatta bu keyfiyetin «**kıyametin büyük alâmetleri**» arasında zikredilmiş bulunması bu geç tahakkuk edişi daha da takviye eylemektedir.

Diğer taraftan Batı insanının materyalist ve egoist akılcı ve menfaatperest oluşu da, O'nu ulviyyet ve tecride istidatsız kıldığından İslâm'ın kabûlünün en geç O'nun için mevzuubahs olacağı gerçeğini ortaya koymaktadır. Şu durumda Güneş'in batıdan doğması ile Batılılar'ın İslâm'ı kabûlleri arasındaki müterâdif «**geçlik ve güçlük**» bu hüküm ve inanıştaki «**Güneş**»in İslâm'dan ibaret olması gerçeğini daha da kat'îleştirmektedir.

Ayrıca zikrettiğimiz güçleştirici şartlara rağmen bugünkü Batı Âlemi böyle bir doğuşun ürpertili belirtilerine sahne olmaya başlamış bulunmaktadır. Hakikaten islâmî neşir ve propaganda imkân ve faaliyetlerinin son derece kifâyetsiz olmasına rağmen, Avrupa ve Amerika'da yüzbinlerce insan «**Hak yol**»u tutmuştur. bu noktada «**Zenci Müslümanlar**"da hesaba katıldığında bu yeni müslümanların adedlerinin milyonlara vardığı malûmdur. Bilhassa Avrupa'da «**İslâm'ı seçenler**»in yüksek tahsilli, müdekkik ve münevver insanlar arasından çıkması dikkati çekmektedir.

Bu gibi kimseleri hidâyet yoluna sevkeden sebep ve âmiller tahlil ve tetkik edildiğinde, bunların aklen ve zâhiren şu büyük neticeyi husûle getirmeye kifâyetsizlikleri dehşetle müşhahede olunmakta ve buradaki «**tasarruf-i ilâhî**» ibretli bir sûrette tezâhür eylemektedir. Birçok kereler dolaşmış bu-

lunduğumuz Avrupa şehir ve kasabalarında karşılaştığımız muhtedileri hidâyete götüren esbaba muttali oldukça, hep bu, kıyamete yakın Güneş'in Batı'dan doğması husûsundaki dinî esası hatırlamış ve hayatımızın müstesna heyecanlarını yaşamışızdır. Bu durum da şu dinî inanıştaki «**Güneş**»in «**İslâm**» olduğu hususundaki bizde yakınî bir kanaat husûle getirmiştir.

Gitgide dehhâmeleşerek (hududsuz büyüyerek) materyalist Batı insanını daha da maddîleştirip onun mânevî duygularını dumura uğratan, gönül pınarlarını kurutan sanâyi çarkları, arasına aldıkları herkesi dehşetli bir iflâsın girdabına sürüklemiştir. Avrupa'da şu hengâmede başlayan «**islâmlaşma**» hareketi, ruhunda bir zerrecik olsun iman istidadı kalabilenlerin hazin bir gidişe isyanlarından doğmuş bulunmaktadır. Bugün şu isyânı şahsî ve âilevi çevre ve çerçevesinde gerçekleştirebilen mahdud insanlar gelecekteki «**Müslüman Batı**»nın ilk mübeşşirleridir. Onların hareketi ile Batı'nın asırlardan beri kara bulutlarla kuşatılmış olan âfâkı aydınlanmaya ve gurubun gönüllere sürur veren sıcak renk cünbüşü ile donanmaya başlamıştır.

Bu gelişme ve tecellinin beş milyondan ziyade kardeşimizin -velev iş ve ekmek temini sâikiyle de olsa- Avrupa'da bulunduğu bir zamana rastlaması fevkalâde dikkat çekicidir. Onların çoğu da ülkemizde İslâm'ı lâyıkıyla öğrenemeden, bulundukları çevreden ayrılıp, tamamen yabancısı oldukları yâd ellere gönderilmişlerdir. Bu sebeple bir kısmı kendini muhâfaza edememiş olsa bile, pek çoğu Avrupa'da -âdeta- yeniden ve hakikaten müslüman olmuşlardır. Böylelerinin de inzimamıyla bugün Batı öylesine bir ihtida hareketine sahne olmuştur ki, bunun gelişmesi yalnız Batı insanının değil, kendi ülkemizin de yeniden fethine müncer olacaktır. Böylece sevk-i kaderle bir Peygamber mesleği olan «**hicret**»i ihtiyar etmek mevkiinde bırakılanların üzerinde başlangıçta tahmin ve tasavvur edilemeyen bir «**kahırdan lütuf**» tecellî etmiş ola-

caktır. Bu tecellinin mümin gönüllere saâdet bahşeden mânâ ve mâhiyeti üzerinde ne söylense azdır. Avrupa'da küfrün karşısında ayakta kalabilmenin imtihanına memur bulunan bu kardeşlerimizin iman ve cihad aşkı itibariyle bilenişi «**yarınlar**»a islâmî bir renk katacak, en ehemmiyetli bir müessir olacaktır.

Bütün bu gelişmeler yüzyıla yakın bir zamandan beri iman vâdilerini Batı menşeli sislerin doldurduğu ülkemizde de İslâm Güneşi'nin Batı'dan tulû etmeye (doğmaya) başladığını gösteren mes'ud alâmetlerdir. Rabbin insanlığa ebedî bir hidâyet meş'alesi olarak gönderdiği yüce Peygamberimizin müjdelediği «**Batı Roma'nın fethi**'nin de bu gelişmede bir ara safhası olarak pek yakın bulunduğundan şüphe edilmemelidir.

Ars-ı Saadet'te yaşayıp da İslâm'ın ilk doğuşundaki cehd ve gayretlere katılamamış olmanın üzüntü ve hasretini çekme, ey müslüman!... Senin yaşadığın zaman da pek yakında öyle bir «**ikinci doğuş**» ve «**diriliş**»e sahne olacaktır ki; ruhunun susadığı büyük fetih ve cihad iştiyakı, hayâl bile edemeyeceğin ölçüde temin ve tatmin olunacaktır! İşte nice zamandan beri küsuf hâlindeki «**İslâm Güneşi**» karanlıkları yırta yırta ufukta yükselmeye başlamıştır!.. Hem de beklenmedik bir sûretle Batı'dan!...

Veyl (yazıklar olsun) kendini müslüman bildiği halde «**GÜNEŞ BATI'DAN DOĞARKEN**» bu büyük oluşun heyecanını duymayan ve gayrete gelmeyenlere!...*

Sebil, Sayı 7 (256) Aralık 1988, Limburg.

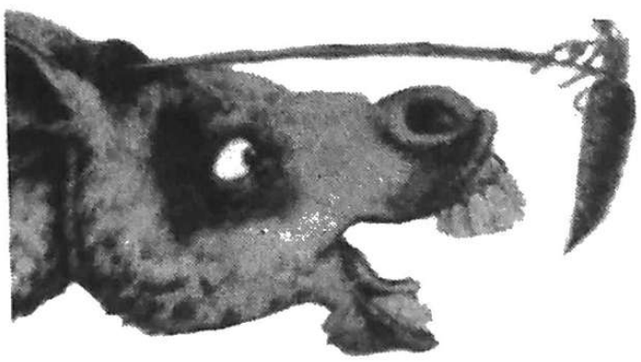

KÂFİRİN KALB GÖZÜ KÖRDÜR!...

İnsanı, insan yapan imandır!.. Daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse kâmil mânada insan, kâmil mânada imanın eseridir. Küfür veya inkârsa ya nihilizmin (hiç bir şeyin bir sonu, mânası ve ehemmiyeti olduğuna inanmama) ya da materyalizmin eseridir.

Nihilizm, kendi kendini dipsiz bir çukura atmak veya idrâk ve iz'anı kaldıran mutlak ve nihayetsiz bir zihnî ma'lûliyete râm olmaktır.

Materyalizm ise, tecessüs, tahayyül ve tefekkürü madde ve havass-ı hamse (beş duygu) ile tahdid ederek, beşeri ufuksuzlaştırmak, hayvânileştirmek -ve eğer tâbir câizse- maddeleştirmektir.İnsanı insan yapan, eşref-i mahlûkat (varlıkların en şereflisi) kılan bütün hasletlere saha ve inkişaf şansı bırakmayarak onları iptale mahkûm etmektir. Üstelik bu keyfiyeti, idrâke ancak izâfiliklerle yol bulabilen havass-ı hamse, sahası mahdud (sınırlı) olan maddî âlem içinde daha da mahdud imkânlarla araştırıcılığa sahne olan lâboratuvar ve binbir

zaafı sâbit aklın müşterek mesâisine dayarsa...

Üstelik, maddenin hududunda durmayan insan müfekkiresini tatmin ihtiyacı karşısında metafizik mes'elelere de el atar ve ispat külfeti bakımından kabulden farksız olan inkâr hükümleriyle ortalığı sise boğarsa...

Üstelik, yola lâboratuvardan çıkan **Einstein** gibi muâsır müspet ilimcilerin maddeyi aşan izahlarla aklı dipsiz bir metafizik (fizik ötesi) âleme çeken teorileri karşısında kendi kendisi ile tezada düşmeksizin en küçük bir tenkid sahibi olamazken... Ruh, ezel, ebed, varlık, yokluk, ölüm gibi muammalar için ifsad edilmemiş hiç bir insan fıtratının sükût ve lâkaydiye (ilgisizliğe) bürünmesi imkânsızken... Varlığı inkâr edilemeyen «**keyfiyet**»lerin «**kemmiyet**»ler gibi izahı yapılamazken... Bütün bunların zâtî mâhiyeti bir kenara bırakıldığı halde âsâr ve tecellilerine âid kaanun ve kaideler peşinde koşulurken... Feza'yı ezeldeki tek bir «**nokta**»nın hâlâ devam eden genişlemesi kabul eden görüşlerin laboratuvarda başlayan ve fakat az sonra onun mahdud çerçevesini aşarak fıtrî (yaradılıştan) tecessüse hürriyet bahşetmek mecbûriyetinde kalan âlimlerce ortaya konduğu bilinirken... Hâlâ inkârla, aklı mâbud kılan rasyonalizm (akılcılık) ve materyalizmde inat ve ısrar etmek ne hazin bir sefâlettir!...

Bir de tutup bu sakim (çirkin) tavrı ferdî ve içtimâî hayatın çeşitli faaliyet ve davranışlarına aksetmiş olarak düşünün... Ortaya yukarıya koyduğumuz resimdeki espriden başka ne çıkar!?...

Bu âlemin varlık sebebi olan aşkın, selim kalblerdeki tecelliyatı vücûd bulmadıkça, bugün sokakları dolduran kalabalıkların günü birlik mâcerasının resimdeki hayvanınkinden farklı olması imkânsızdır. Gulgûlesi afâkı tutan ferdî ve içtimâî kavgalar sadece ve sadece aşksızlığın -daha emin tâbirle- imansızlığın eseridir. Zira gerçek aşk, imanın özüdür.

Her türlü beşerî tavra seviye ve vasıf kazandıracak olan

imandır. Kâfirinse akıl gözü (kalb gözü) kördür!... Bu gözü açmadıkça ferâset avdet etmez ve beşer lâyık olduğu ulviyyete kavuşamaz!...

Zamanımızda müspet ilimler artık lâboratuvarların dar çerçevesine sığmıyor, yeni araştırmaların sonu, fizik sahayı aşıp metafiziğin derinliklerine dalıyor. Fizikî sahada - maddenin sırrına vukuf sâyesinde- elde edilen başarılar ise, bizzat maddenin maddîliğinden bile şüphe ettirecek noktalara ulaşmıştır.

Gerçekten geçen yüzyılın katı materyalist görüşlerine mukabil bu asrın seçkin kafaları imana yönelmiştir. Çünkü dinin kavranması güç metafizik gerçekleri bu yeni keşifler karşısında - aklen ve ilmen- daha da mümkün görünüyor.

Diğer taraftan, İslâm'ın anlaşılması istikametinde Batı Âlemi'nde müşâhede olunan terakki de sevindiricidir. Bu da materyalist telâkkilerin çöküşüne paralel bir gelişme arz etmektedir. Zira her geçen gün Kur'an'ı teyid eden ilmî bir keşif yapılıyor. Böylece de O'nun gerçek azametine şâhid olunuyor. Varsın ülkemizde, hâlâ Ondokozuncu Yüzyılın bâtıllarına perestiş eden (tapınan) yarı münevverler küfür ve ilhadda inad ededursunlar! Bütün Dünya her gün biraz daha iman dairesine kaymakta ve kur'anî gerçeklere yeni bir pancur açmaktadır. Hayfa ki, kaderin mühürlediği kalbleri, açmaya kimsenin gücü yetmez! Onların resimdeki zavallı hayvandan daha aşağı seviyelere düşmeleri müstakbel imânî şahlanışa mâni olamaz!..

Gelecek zaman, İslâm'a gebedir!.. Bu büyük tecellinin müjdeci emârelerine karşı lâkayd kalıp da bize ve davamıza düşmanlık güdenlerin zararı sadece ve sadece kendilerine dokunacaktır! Onlar, şeytanın boyunlarına bağladığı bir çubuğun ucundaki havuca ulaşmaya çalışan zavallılardır. Onlar bize kızarken, biz onlara acıyor ve Rabbimizden kendilerine hidâyet diliyoruz.*

---

* Sebil, Sayı 5 (254) Ekim 1988, Limburg.

İSLÂM ORTAK PAZARI KURULMALIDIR!..

İSLÂM VE FEN

Bütün müsbet ilimlerin temellerini, İslâm âlimleri atmışlardır. Bu sebeple bugün frenk lisanlarında câri olan fennî ıstılâhların çoğu, Arapça'dan muharreftir. İlmi baş tacı eden İslâm Dünya görüşü, kısa zamanda - maddiyat sahasında da büyük terakkilerin kaydedilmesine âmil olmuştu. Fakat ard arda gelen Moğol istilâları, İslâm Dünyası'nı dehşetli bir kahır ve zulme sahne kılarak geriletirken, bütün Orta Çağ boyunca en bâsit fennî hakikatları terennüm edenleri dahi «**engizisyon mezâlimi**»ne uğratan Avrupa, bir takım tesâdüflerin de yardımlarıyle yeni gelişmelere sahne oluyordu. Amerika Kıt'ası'nın keşfi, Ümit Burnu'ndan dolaşarak Hindistan'a varılması, Dünya tarihinde büyük rol oynamış bulunan ticarî yolların değişmesine sebep olmuş, diğer taraftan da buralardan Avrupa'ya büyük bir servetin akmasını sağlamıştır. Bu sûretle temin olunan maddî imkânları, İslâm Dünyası'ndan «**haçlı seferleri**» sebebiyle alınan ilmî mutalarla meczederek sınâî sahada bir kalkınmaya sahne olan Avrupa,

burada vücud bulan gelişmenin İslâm Dünyası'nca meçhul kalmasını sağlamak için hududsuz bir gayret ve faaliyet göstermiştir.

Gerçekten o devirde İslâm Dünyası'nın yegâne ve kudretli mümessili bulunan Osmanlı İmparatorluğu'nu bir taraftan askerî ve siyasî faaliyetlerle yıpratmaya çalışan Hristiyan Avrupa, diğer taraftan da bu devletin sanâyi hareketlerine girişmesini önlemek maksadiyle gizli ve sinsi bir plânı maharetle tezgâhlayabilmiştir. Zira hiç bir memlekette sanâyi sırf dahilî ihtiyaç için kurulmaz. Onun bir müddet sonra işbâ hâline gelen dahili aşarak, pazar bulmak ihtiyâcı kat'îdir. Sanâyide ileri gitmiş devletler için, bu yolda devam edebilmek, bir taraftan kâfi miktarda ham maddeye diğer taraftan da mallarını satabileceği pazara sâhip olmaya bağlıdır.

SİYASÎ VE İKTİSADÎ İSTİSMAR

19. Asır'da büyük bir sıçrama yapan sanâyiin bu iki unsura (pazar ve hammadde) ihtiyacı had sâfhaya varmıştı. Bu sebeple Avrupalılar, Osmanlı Devleti'nin uyanmasını kendileri için son derecede tehlikeli addediyorlardı. Zira bu uyanışı önliyemedikleri takdirde hem ham madde ve hem de pazar ihtiyaçlarını tatmin yolunda büyük bir sıkıntıya düşeceklerdi. Bu yüzdendir ki; 19. Asır baştan başa bu endişenin ma'kesi olan siyâsî ve askerî hareketlerle doludur. 20. Asrın başındaki iki büyük Cihan Harbi ise, tamamen sanâyi sahasındaki rekâbetlerin ortaya çıkardığı birer hâdisedir.

Osmanlı Devleti'ni uzun müddet ham madde ve pazar ihtiyacını tatmin maksadıyle istismar eden Hristiyan Avrupa Devletleri, nihâyet 20. Asr'ın başında bu ihtiyaçlarının tahammül edilmez bir seviyeye varmasıyla, artık «**kapitülasyon**» gibi nisbî bir tatminkârlık sağlayan usûllerle iktifâ etmek yerine, bu devleti parçalayıp yutarak daha büyük imkânlara kavuşmak hususunda bir anlaşma noktası bulabilmişlerdir.

Bunun neticesi olarak, Osmanlı Devleti yıkılmış, O'nun parçalarından teşekkül eden küçük küçük devletçikler artık başsız ve sahipsiz kaldıkları için Hristiyan Avrupalılar'ın rahatça at oynatabildikleri birer saha haline gelmişlerdir. Fakat bu ülkelerde din, dil, ırk ve kültür farkları yüzünden halkla hiç bir iştirakleri bulunmayan Garplılar'ın hâkimiyeti, -velev zâhirde de olsa kısa sürmüş, Müslümanlar, bugün Hindistan'dan Fas'a kadar birer müstakil devlet hâline gelebilmişlerdir. Ancak fiilî ve zahirî istismarları imkânsız kılan bu gelişme, Garp Devletleri'nin İslâm Âlemi üzerindeki tahakkümlerinin tam manasıyle izâlesini sağlıyamamıştır. Zira bunlar, dahili uzun müddet ifsad edilmiş bulunan İslâm ülkelerinde, kendi emellerine hizmet edebilecek pek çok mahallî lider bulabilmişlerdir. Bu sebepledir ki, bugün İslâm ülkelerinin hemen hemen hiç bir yerinde Garplılar'ın siyâsî sultasını ifâde eden bayrakları dalgalanmamakta ise de, beynelmilel iktisâdî, teşebbüslerin yani şirketlerin amblemleri cadde ve sokakları doldurmuş bulunmaktadır. Perde arkasına çekilen eski istismârın bir devamını ifâde eden bu şirket amblemleri; Hristiyan Batı Âlemi'nin iktisâdî istismar ve tahakkümünü göz boyamaz bir sûrette ortaya koymaktadır.

BUNDAN KURTULMAK İÇİN

Bundan kurtulmak için yegâne çâre İslâm Dünyası'nın birleşmesidir. İslâm, birlik ve beraberlik dinidir. Kur'an'ın ebedî fermânınca mü'minler kardeştirler. Bu kardeşliği siyaset sahnesinde de yaşamaya mecburdurlar. Üstelik Garp Âlemi karşısında kendilerini buna mecbur eden sebepler de saymakla bitmiyecek kadar çoktur. Bu birlikte, menfaati olmıyan hiçbir İslâm unsuru mevcud değildir.

İnsanlar, maddî icâb ve ihtiyaçlarla müşterek düşmanlar karşısında daha kolay birleşebilirler. Bugün Dünya'da aralarındaki hududsuz manevî farklara rağmen, sırf maddî sâiklerle birleşebilen pek çok grupların mevcûdiyeti müşâhede olunmaktadır. Bu sebepledir ki; Avrupa'yı tek bir siyasî câmia

haline getirmek nihâî gâyesiyle kurulmuş bulunan «**Avrupa Ortak Pazarı**» önce buna dâhil devletler arasında maddî ve iktisadî sahalardaki birlik ve berâberliği gerçekleştirmekle işe başlamıştır. İslâm Dünyası da bundan ders ve ibret alarak aynı şekilde hareket edebilir. Üstelik Avrupa Ortak Pazarı'na dâhil devletlerden daha ziyâde bir «**vahdet**» ve «**kendi kendine yeterlik**» manzarası arzetmektedir. Gerçekten İslâm memleketleri aralarında ciddî bir kaynaşmayı sağlamaya tek başına kifâyet edebilecek olan mânevî müessirler bir tarafa bırakılmış olsa bile, sahip oldukları sınâî ve iktisâdî imkânlar itibâriyle de hiç kimseye muhtaç olmamak şartıyla ilânihâye devam edebilecek bir vahdet te'sis edebilirler. Arap Dünyası, sanâyi için zarûrî olan temel ham maddelere İslâm Âlemi'nin muhtaç olduğundan fazla sahip bulunmaktadır. Türkiye, ise, bu imkânları değerlendirmek için kâfi miktarda bilgi, görgü ve tecrübeye mâliktir. Bütün bunlara ilâveten coğrafî ve stratejik şart ve imkânlar da bu birliğin kolayca kurulmasını ve temâdisini sağlıyabilecek evsaftadır.

TEKZİBE UĞRAYAN BİR İDDİA:

Ötedenberi - kasden - İslâm'ı fennî terakkiye mâni gösterenler, bugün Türkiye'de ortaya çıkan manzara karşısında fiilen tekzibe uğramış bulunmaktadırlar. Gerçekten «kanaatkârlık» ve «kadercilik» ihtivâ eden İslâm ile sınaî sahada büyük hamleler yapılamıyacağı iddiâ oluna gelmiştir. Böyle düşününenlerin bir kısmı, büyük İslâm Dünya görüşünden ve bu görüş içinde zikredilen bu iki mufhumun gerçek manasından gâfil olanlar, diğer bir kısmı ise hakikatı bile bile tahrife kalkışan münâfıklardır. İslâm'da yer alan kanaatkârlık ve kaderciliğin vaz'olunduğu gerçek manâsıyle telâkki edilmesi hâlinde, hayatın dinamizmine asla engel olmadığı geçmişteki - yukarıda temas edilmiş bulunan - teknik terakki ile sâbit bulunduğu gibi, bugün bir kere daha da tezâhür etmiştir. Hakikaten bu gerçek, «takunyalı» diye istihzâya cür'et edilen

siyasî kadrolardaki teknik elemanların, Türkiye'de ciddi bir sanayi inkılâbını gerçekleştirmek için kâfi gelebilecek bir hacmi daha taşması, vâkıası gönünde bir kere dahi ortaya çıkmış bulunmakta ve, bu sûretle İslâm düşmanları yeniden tekzibe uğramaktadır.

Bugün İslâm Dünyası'nda sanâyi sahasında Türkiye kadar ileri gitmiş bir başka devlet mevcud olmadığına nazaran İslâm Ortak Pazarı'nın liderliği tabii ve zaruri olarak Türkiye'nin uhdesinde kalacaktır. Bununsa, Avrupa'ya kuyruk olmaya gönüllü bulunan garplılaşma taraftarlarının kat'î ve nihâî mağlubiyetleri ile Türkiye'nin zorla vazgeçirtildiği tarihî rayına oturmasını sağlıyacağı muhakkaktır. Kaldı ki; bunda Türkiye için saymakla bitmez menfaatler de mevcuddur.

Avrupa Ortak Pazarı'nın tutumu ve iktisadî zarûretler de bunu icâb ettirmektedir.

Bu vatanın ekmeğini yiyen ve hür havasını teneffüs eden her ferd için Türkiye'yi bugün içine düştüğü iktisadî ve mânevî buhranlardan kurtaracak yegâne hareketin «**İslâm Ortak Pazarı**» kuruluşuna önayak olarak bu teşebbüsün başına geçmek bulunduğunu teslim etmenin zarûreti âşikârdır.

Türkiye bu sûretle kendisine karşı hâlâ topyekün bir «**cihan-ı husûmet**» halinde hareket eden ve iki yüzlü bir siyâset takip eyleyen Hristiyanlık Âlemi'nin tâbii olmaktan kurtulacaktır!.

Arab Âlemi ise, böyle bir birliğin gerçekleşmesiyle kısa zamanda «**Petrol ambargo**»larından beklediğinden çok fazlasını elde ederek, Avrupa'yı bu defa - gerçekten - dize getirebilecektir.

Elhasıl İslâm Âlemi için, İslâm Dünyası görüşünün nihâi hedefi olan birlik ve beraberlik yolunda ilk ve ciddi - tahakkuk şansı olan - teşebbüs «**İslâm Ortak Pazarı**»dır.

Ne mutlu onu gerçekleştirerek Türkiye'yi tarihî rayına oturtacak olanlara!..*

* Sebil, 5 Mart 1976, Sayı 10, İstanbul.

İMAN BUHRANININ KURBANLARI...

YÜKSELEN SUÇ GRAFİĞİ

İslâm yazısı ile neşredilen gazetelerin kolleksiyonlarını şöyle bir karıştırdığınız zaman, herhangi bir cinâyet veya intihar vak'asına rastlamak için cildler devirmeniz gerektir. Bu durum cumhuriyetin ilk yıllarında yavaş yavaş değişmeye ve İslâm harfleriyle neşredilen gazetelerin bu alfabenin son yıllarına rastlayan nüshalarında, yavaş yavaş artık cinâyet haberleri de ortaya çıkmaya başlar. Eski gazeteciler elbetteki intihar, cinâyet ve buna benzer hâdiseleri gazeteye geçirmeye değmez addetmiyorlardı. Fakat böyle vak'alar ender-i nâdirattan vuku buluyordu. O devrin gazeteleri bunun en aldatmaz bir şâhididir.

Gerçekten o zaman bu gibi vak'alar o kadar azdı ki; arada bir vukû bulanların bütün murâfâları (duruşmaları) çok ehemmiyetli hâdiseler cümlesinden olarak bu gazetelerin birinci sahifelerinde resimleriyle neşredilirdi. Üstelik bu gibi cinâyet haberlerinde umûmiyetle herkesi alâkadar etmesi melhuz siyasî

bir vasıf da mevcud olmazdı.

Cumhuriyet tarihinde gazetelerin İslâm yazısı ile neşredildikleri son dört beş yıla âid nüshalarla onu takib eden devirlerin bütün mevkûtelerinde, daha ziyâde **istiklâl Mahkemeleri,** devrin siyâsi ricâlinin resmî kabulleri, seyahatleri, kabul edilen yeni kaanunlar, mebusların beyanatları ve bilhassa sık sık da idam haberleri yer alırdı. Ancak zamanla birbirini tâkip etmek üzere gerçekleşen müteselsil inkılâb hareketlerine muvâzi olarak gazetelerde bu gibi haberlerin grafiği düşerken, cinâyet, intihar, ırza geçme, hırsızlık ilh.. gibi iman ve ahlâk zaafının doğurduğu vukûâtın grafiği de günden güne yükselmeye başlamıştır. Devrinin gazeteleri bu durumu bir ayna gibi aksettirmektedir.

Gerçekten Türk Milleti'ni nev'i şahsına münhasır ictimâî nizamdan uzaklaştıran inkılâb hareketleri, dehşetli bir iman ve ahlâk zaafına sebep olmuş ve bu da âdi suçların alabildiğine çoğalması neticesini doğurmuştur. Âdi suçlulukla iman buhranı arasındaki illiyet, zamanımızda Ramazan aylarında polis vak'alarının azalmasiyle dahi sâbittir. Her sene Ramazan aylarında, polislerce tutulan çeşitli suçlara âid grafiklerin hepsinde, umûmî ve müthiş bir düşme müşâhede olunduğu bir vâkıadır. Bunu, dinî mes'elelerde tamâmen menfi bir tavır içinde bulunan şahıs ve gazeteler bile itirafa zaman zaman mecbur kalmaktadırlar.

VİCDANLARDAKİ POLİS

Polisiye tedbirlerin suçları önlemekte kâfi derecede müessir olamadığını kabul etmeyecek bir tek kimse yoktur. Üstelik; bu tedbirler, ancak fiilin işlenişinden sonra harekete geçmektedir. Bir kimsenin tecziyesi, belki o fiili müstakbelde işleyecek olanlara karşı cüz'î bir sûrette önleyici bir rol oynamakta ve bu sûretle cezaların bir «**ibret-i müessire**» teşkil etmek vasfı tecelli etmektedir. Ancak fiilin ikâı ile cezanın tertibi

arasında Türk Adliyesi'nin ağır işleyişi sebebiyle geçen uzun müddet,cezaların müessir bir ibret teşkil etmek vasfını zaafa uğratmaktadır. Bu sebepledir ki; işlenen bir suça karşı sarsılan amme vicdânını zamanında tatmin edemiyen cezâî müeyyideler, o suçun tekerrürüne asla mâni olamamaktadır.

Kaldı ki; suç işlemeye mütemâyil fertlerin frenlenmesi için onların yanında devamlı olarak bir polis veya jandarma bulundurmanın imkânsızlığı söz götürmez bir gerçektir. Bu sebepledir ki; suçun işlenişini önleyici bir müessir olarak ferdin kendi varlığında ve suç ikâından evvel mevcud bir önleyici müessirin mevcûdiyeti şarttır. Bu müessir olsa olsa ancak ve ancak imânın tabii bir neticesi olan Allah korkusu olabilir. Allah korkusu, yani uhrevi azabı hatırlatan derûni bir müessir. Bunun yerini tutabilecek bir başka kuvvet henüz ne keşif ve icad edilmiştir ve ne de edilebilir. Bu yüzden, Kâinatın Fahr-i Ebedisi Efendimiz «**Re's-ül hikmeti mahafetullah**» yani «**Hikmetlerin başı Allah korkusudur!.**» buyurmuşlardır.

Mehmed Akif merhum ise;

« Ne irfandır veren ahlâka yükseklik, ne vicdandır,
« Ne Fazîlet hissi insanlarda Allah korkusundandır.
« Yüreklerden çekilmiş farz edilsin havfı Yezdân'ın...
« Ne irfânın kalır te'sîri kat'iyyen, ne vicdânın.
« Hayat artık behîmidir... Hayır ondan da alçaktır;»

diyerek Allah korkusunun zâil olması halinde. hayatın hayvanî bir seviyeye indiğini ve insanın nasıl canavarlaştığını şâirâne bir sûrette ifâde etmiştir.

Fertlerin iman dolu vicdanlarında tabiî bir polis ve jandarma vazifesi gören Allah korkusunu bertaraf eden bir tedris ve telkine tâbi tutulan bugünkü cemiyet, zulüm, hıyânet ve gaddarlıkta akıl ve hayâle gelmedik fiillere sahne olmaktadır. O kadar ki; bunların çoğu artık tabiî sayılmakta ve gazetelere bile intikal ettirilmiyerek umursamazlıkla geçiştirilmektedir. Siyasî maksadlarla hergün birbirini öldüren gençlerin ha-

reketlerini bir an için şöylece kenara bırakınız, da âdi cinâyet ve intihar vak'alarının gazetelere intikal edenleri bile gerek işleniş şekilleri ve gerekse sayıları bakımından dehşet vericidir. Her yıl -imanın önleyici rolünü gerektiği şekilde oynıyamaması sebebiyle- işlenen cinâyetlerin adedi, memleketin vicdan sahibi idârecilerini derin derin düşündürecek bir artış kaydetmektedir. Gerçekten ikibuçuk yıl süren Türk - Yunan Harbi'nin dokuzbin yüz altmışüç kişiye mal olan kayıp tablosunu bile, bu cinâyetlere âid listelerle mukâyeseye imkân yoktur. Bu duruma göre, Millî Mücâdele -fiilen harbedildiği halde- yılda takriben üçbin kişiye mal olduğu halde, bugün sarhoşluk, dikkatsizlik ve umursamazlık yüzünden ortaya çıkan trafik kazalarında ölenlerin yıllık yekûnü bile bu miktardan pek çok fazladır. Âdi cürümleri ise, bu tarzda bir mukâyese korkunç bir ibret tablosu teşkil etmektedir!.

NETİCE

Her intihar, cinâyet, yaralama ilh... hâdisesinin mutlaka zâhirde bir çok sebepleri vardır. Fakat asıl sebep, hiç şüphesiz suça sevkeden âmilleri tesirsiz kılmaya muktedir olamayan, fâilin içinde bulunduğu iman ve ahlâk buhranıdır. Bu buhran bertaraf edilmedikçe, cemiyetimiz topyekün büyük bir tehlikeye mâruzdur.

Hapishâne ve akıl hastalânelerindeki izdihamı izâle etmenin yegâne çâresi gönüllerde yeniden o eski şaşaalı iman meş'alesini yakmaktır. Bu meş'alenin aydınlığında yürüyemeyenlerin kayalara çarpan dümeni kırık gemiler gibi helâke sürüklenmekten kurtulmalarına imkân yoktur. Zira din, cemiyetler için bir huzûr ve sükûn sigortasıdır. Bu sigortayı te'sis etmeyen milletlerin ise âkıbeti fecidir!..

İnanmayanların hayat ve huzurları dahi dinin cemiyette sağladığı bu sigortaya bağlıdır. Onu tahrip edenler, kendi saâdetlerine de kıymış olurlar!..*

* Sebil, 2 Nisan 1976 Sayı 14.

SEKS CANAVARI İLE SAVAŞ

Takriben yirmi-otuz yılı mütecâviz bir zamandan beri Türkiye'nin büyük şehirlerini istilâ eden bir kelime var: Seks. Bedelini ahlâk ve ve sıhhatimizle ödeyerek ithâl ettiğimiz bu kelime; ilk temevvüçlerini Ankara'da gösterdi. Kendisi gibi idhal malı olan «parti» kelimesinin eline yapışarak mahrem köşelerimize girme fırsatını buldu «Seks Partisi» diye bir terkibin içinde, ileri gelen (?) âile çocuklarına, «memnû meyve»lerini uzattı. Bu terkibe, kötü bir «americanisme» rehberlik ediyor; -o zamanki şâyiaya göre- onu, bu dile hayranlık duyulan mekteplerin civârında dolaştırıyordu. Aynı haber, «seks partisi» ne katılan gençler arasında, uyuşturucu madde kullanmanın da «modernisme» in başka bir tezâhürü olduğunu ortaya koyuyordu.

«Fuhuş», umûmiyetle günahkârlıklarını bile bile, çok def'a da o günâhın azâbıyla içleri kemirile kemirile o günâha katlanan «avâm»ın «seks»; günah fikrini, vicdan azâbını, bunlara benzer âmme müeyyidelerini, şahsiyetin kendini tahakkuk ettirmesine mâni bâtıl itikatlar manzûmesi sayan

«yeni türediler» in adeli teskin vâsıtası olarak karşımıza çıktı. Bir milletin asırlardan beri süzülüp gelen iffet duygusunun yüzüne karşı bir şamar gibi uzanan « s e k s », bu korkunç kelime; o yılların aydın gençlerince (!), Türkiye'yi geri bırakan âmillerden birine karşı direnmenin bayrağı sayılıyor; üstlerinde böylece dalgalanıyordu.

Bu nesil; **Ahmed Midhat Efendi**'nin, **Rechaizâde Mahmud Ekrem**'in bilhassa **Hüseyin Rahmî**'nin bazı romanlarında yer alan «Beyoğlu Asrileri»nin, günümüze göre istihâle geçirmiş yeni hüviyetleridir. Ancak onlar Beyoğlu'nda dolaşırlar; muârifeleri, hattâ ibtilâları da yabancı kadınlara, hiç olmazsa kendileri gibi alafrangalaşmak isteyen yerli hıristiyan kadınlarına inhisâr ederdi. (Burada **Ahmed Midhat Efendi**'nin *Karnaval* adlı romanı hâtıra getirilmelidir). Burada her iki cins de, içimizden, «sosyete» mizden (!) çıkıyor. Onlar belki de kitap sahifelerinden zihnimize aksettiği için, ancak şaka mevzûu olabilecek birer gölge insan gibi görünürlerdi. Bunlar, aramızda dolaşan birahânede kadehler kıran, -rivâyete göre- mektep yatakhânelerine viskiler sokan, caddelerde sakız çiğneyen (eskiler için sokaklarda yemiş yemek dahi ayıptı)... güzel günler görmüş veyâ böyle günleri tahayyül edebilen gözler için rahatsızlık veren birer gerçek. Onların -gülünçlükler de taşısa- aşkları vardı. Bunlar için «*aşk*» -adamına göre- rûhu tasfiye edici bu yüce duyguya **Eflâtun**'un «*idée'ler âlemi*» kadar mübhem sûrette hâtırlanabilen içi boşalmış, lâfızdan bir posası, ya da onun yepyeni bir mânâ kazanan hali. Bir kısım ileri gelenlerimizin çocukları, bu kelimeyi «seks» le değiştirdiler. Filvâki, «aşk» sözüne bugün de iltifat var: Fakat «faire l'amour»un mutlak tercemesi olan «aşk yapmak» terkibi içinde.

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun *Panaroma* adlı romanında olacak, plâjdan dönerken arabasına bindiği şoför tarafından kaçırılan bir genç kız vardır. Rûhî sefâletine Avrupa'da

şifâ ararlar. Herâlde «seks» kelimesi, bu çevrelerde işitilmeğe başlamış; anasının, babasının, kardeşinin muhitlerinde de, neşv-ü nemâ için gerekli havayı, lüzûciyeti, gıdayı bulmuş olmalıdır.

Lâfız; bütün levsiyle (kiriyle) «yeni aristokrasi» den avâma sıçradı. Evin küçük hanımı gibi giyinmeğe, süslenmeye heves eden kapıcının kızı; erkeğe bakışta nasıl ondan geri kalabilir? İçindeki «sille-i peder» korkusuyle «seks hevesi» mücâdele hâlinde. Yeni asiller; tavırlarıyla avâma, «seks»in mübahlığı için fetvâ verdiler.

Sinemalar, bunu az zamanda çıplak sahnelerle halkın gözü önüne serdiler: Yenişehir perdelerinden, Dışkapı, Âbidinpaşa... perdelerine; Şişli, Osmanbey perdelerinden Kocamustafapaşa, Sarıyer, Samatya, Ümrâniye... perdelerine kadar o taşındı. Sinema seyircisi olan halk; silâh gürültüsü etrafında elini parçalarcasına alkışlamağa hazır olsa bile, Anadolu'ya medenîliğin (!) yeni bir tezâhürü olan seks filmi taşınmaktaydı.

Hele televizyonun yayılmasından sonra, ışıklar, evlere seks sahneleri boşaltıyor!. Eski hayâyı devam ettiren öyle babalar vardır ki; çocuklarıyla aynı manzaraları seyretmemek için, evlerinde televizyonun bulunduğu odadan bucak bucak uzak durmaktadırlar!..

İskelelerde, istasyonlarda, havayolları terminallerinde kitap satan vitrinler veya sergiler; ona âid resimler meşheridir.

İnsanları, aslî hallerinden çıkaran yeni ilim, «pédagogie», -éducation sexuelle» bahânesiyle, bilerek bilmeyerek beyinleri «seks» le yıkamakta, körpe vücudları «seks»le kavurmaktadır.

Seks, milletin ahlâkı üzerine kurulan bu külfetsiz ticâret; küçük çocuklarımızdan yaşlı insanlarımıza kadar milletin-tekrâr edelim-ahlâkıyla, kanıyla, guddeleriyle, ömrüyle bes-

lenen bir canavar hâlini almıştır.

Bu canavardan kurtuluşun tek yolu; cinsî mes'elelerin en güzel, en ince, en âsil, en temiz tezâhürlerini kendisinde bulduğumuz «İslâmiyet»e, O'nun asırların kabalıklarını ve hoyratlıkları tasfiye ile kendisine en büyük inkişaf vasatını hazırlamış olan «Müslüman Türk» hayâtına dönmektir!.»*

* Sebil, 23 Nisan 1976, Sayı 17.

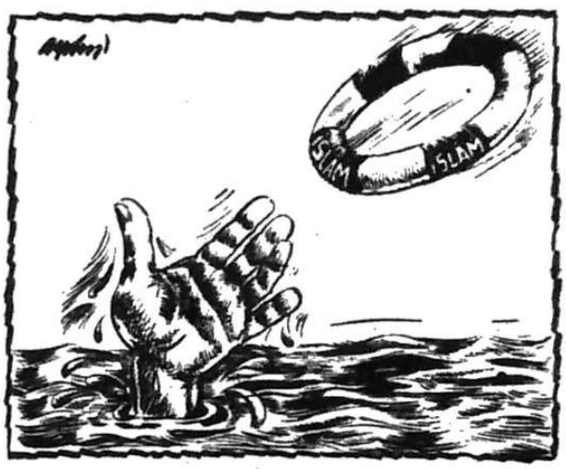

Elli Yıldır Sağlanamayan Sosyal Adâlet İçin:

TEK YOL İSLÂMDIR!.

Yanlış ve sathî bir inkılâb anlayışı ve husûsiyle solcu taktik ve gayretleriyle Türkiye'de bütün mânevî kıymetler nizamında, ciddî bir buhran yaratılmış ve siyasî sarsıntılar da bunun yüze çıkan bir belirtisi olarak memleketin huzur ve istikrarını bozmuştur. Bugün de bu durumdan faydalanan bir sosyalizm modası ile memleket daha köklü değişikliklere ve hattâ tehlikelere kurban edilmek istenmektedir.

MİLLÎ İHTİYAÇLAR

Bir zamanlar inkılâblar sayesinde ileri (!..) ve Avrupalı olacağımızı heyecanla umanlar neticeden tatmin olmayınca nihâyet demokrasinin her şeyi halledeceğini sanmak saflığını göstermişlerdir. Eğer ilim, ahlâk ve mefkûre sahalarında ciddî

bir inkılâb yapılabilmiş, Üniversite, maârif ve Diyânet millî ihtiyaçlara göre kurularak bir milletin en büyük serveti olan sağlam bir nesil yetiştirme kabiliyeti gösterilmiş olsaydı, ileri bir Türkiye'nin temelleri atılır; İnkılâblar kaba bir taklidciliğe saplanmaz, halkımızın büyük bir muvaffakiyetle benimsediği demokrasi de yarı münevverlerin fikir ve ahlâk zaaflariyle sarsıntılara uğramazdı.

Din ve ahlâk ile yoğrulmuş millî tarihimizin mesud bir neticesi olarak, içtimâî bünyemiz hiç bir millete nasib olmayacak derecede sağlamdır. Ancak bu durum demokrasinin selâmeti için tek başına kuvvetli bir teminat sayılmaz! Aynı zamanda başka milletlerde mevcud olan içtimaî hastalıklara meydan verilmemekle de, sosyalizme karşı bir muâfiyet teşkil edilmelidir.

SOSYALİZM MODASI

Türkiye'de işaret ettiğimiz derin mânevî buhran fikir ve mefkûre kiyfâyetsizliği yüzünden bu neticeleri doğururken, kökünden kopmuş ve mânen çökmüş bir solcu zümre tarafından çıkarılan sosyalizm modası, safdil unsurları avlamak gayretindedir. Türkiye'de sosyalizmin, ciddi bir ihtiyaca cevap vermediği için, kitleler arasında bir alâka uyandırmaması ve sadece ruhen düşük münevverler arasında rağbet görmesi her moda gibi bunun da sür'atle sönmeğe mahkûm olduğunu meydana koymağa kâfidir.

Bununla beraber, bilhassa geri kalmış memleketlerde, milletlerin saadet ve felâketi münevverlerin ahlâk ve kabiliyetine bağlı bulunduğundan ve sosyalizm Dünya'yı tehdid eden milletlerarası komünist kuvvet ve teşkilâta dayandığından, ciddî münevverlerle fikir adamlarının uyanık bulunmaları zaruridir. Nitekim vaktiyle Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasî

ve etnik şartları kavrayamayan **Jön Türkler**'in devrin hürriyet ve meşrutiyet cereyanlarına kapılarak yalnız Osmanlı İmparatorluğu'nu değil, bizzat Türk Milleti'ni de uçuruma sürükledikleri göz önüne getirilirse, sosyalizm modasının da münevverlerin zihnini istilâ eylediği takdirde, ne gibi tehlikelere sebebiyet verebileceği daha kolay anlaşılır.

TARİHİMİZİN MİRASI

Bu durum Türkiye'de sosyalizmin inkişafı için bir vasat olmadığını göstermeye kâfidir. Gerçekten Türkiye'de, Avrupa'da olduğu gibi, ağır sanâyi ve kapitalizm henüz teşekkül etmediği için, buna karşı da tabiatiyle büyük bir işçi sınıfı vücu'da gelmemiştir. Bundan başka millî tarihimizin bize miras bıraktığı sağlam bir içtimâî bünye dolayısıyla da şark ve garp memleketlerin de ve bilhassa Çarlık Rusyası'nda mevcud bulunan büyük bir toprak aristokrasisi ile topraksız büyük köylü kitlelerine Türkiye'de hiçbir zaman rastlanmamıştır.

Filhakika Türkiye'de tarihin eski devirlerindenberi daima ferdî teşebbüsü yıkmayan bir devletcilik hüküm sürmüş ve hattâ hiç bir millete nasib olmayan demokratik bir toprak idaresi (mirî arazi sistemi) de bizde sosyalizme ve komünizme karşı, bir cemiyet doğurmuştur. Bugün Türkiye'nin yarı veya mutedil sosyalist memleketlere nazaran bile sosyal bakımından daha sıhhatli ve âhenkli bir bünyeye sahip olmasının sebebi budur. Oralarda sosyalizm icabı devletin ancak şimdi ele geçirdiği birçok iktisadî teşebbüsler, Türkiye'de zaten devletin idaresinde mevcud olagelmiştir. Türkiye'de sosyalizmin henüz iktisadî ve içtimaî bir ihtiyaç olarak mevcud bulunmadığına ve sadece münevverler arasındaki mânevî sükûtun bir eseri olduğuna dâir bir delil de bunun bilhassa mânevî nizam düşmanlığı ve hususiyle din ve mukaddesat tahripçiliği ile temâyüz etmesidir. İşçi sınıfının bayrağı olması gereken sos-

yalizmin, bu sınıf tarafından reddedilmesi, merdud sayılması bunun maddî - manevî bir tahrip vasıtası olarak kullanılmasiyle âlâkalıdır.

AĞIR SANÂYİ KURULSA DA

Batı Avrupa'da olduğu gibi ağır sanâyi ve büyük bir kapitalizm teşekkül etmedikçe ve bunun tabiî bir neticesi olarak geniş amele kitleleri vücud bulmadıkça, Türkiye'de sosyalizm kifâyetsiz ve ruhen düşük münevverlerin bir hastalığı veya modası olmaktan ileri gidemez. Halbuki böyle bir iktisadî gelişme bile, mutlaka sosyalist bir idarenin kurulması mânasına da gelmez.

Bundan dolayı bir gün meş'ud bir ilerleme neticesinde Türkiye'de ağır sanâyi kurulsa, büyük bir kapitalist ve işçi sınıfı teşekkül etse bile, gerek içtimâî bünyemizin tarihten gelen sıhhati ve gerekse bu tecrübeler bize sosyalist buhran ve huzurluklardan masun (korunmuş) kalmak imkânını bahşedecektir!.. Yani sosyalist hareketler nasıl bu iktisadî ve içtimâî tekâmülün tabiî bir neticesi ise, devletin müdâhalesi sâyesinde âdil ve âhenkli bir cemiyet nizamının kurulması da yalnız sosyalizmi değil, sosyalist hareketleri de önlemeğe kâfidir.

Henüz bu tekâmül merhalesine erişmemiş olan Türkiye'de terâküm etmeyen servetlerin taksimine, istihsalin tanzimine mâtuf bir sosyalist teşebbüs ise, daima hayalî ve geçici bir modadan ibaret kalmağa mahkûmdur. Halbuki bu maddî durum yanında sosyalizmin reddine, merdud sayılmasına ondan daha mühim mânevi sebepler de mevcuddur.

HÜRRİYET VE MÜLKİYET

Gerçekten, yaratılışı icabı, insanoğlu hürriyet ve mülkiyete o derece bağlıdır ki; günlük hayatı dâimî bir emir altına alan,

çalışmak, yemek ve dinlenmek hürriyetlerini dahi yok eden bir sistem kitleleri asla cezbedemiyecektir. İnsanları, bu gâye uğrunda, hayvan terbiye eder gibi yeknesak bir hayata alıştırmakla cennet yaratacağını iddia eden bir avuç yarı münevver çetenin Dünya'yı beşeriyetin büyük bir kısmına cehennem haline getirmeleri de insanların gözünü açmış, ilk fırsatta bu esaret zincirlerinin kırılacağını meydana koymuştur.

Bundan başka bu esâretin yabancı veya düşman bir milletin boyunduruğu şeklinde inkişafı da kitleleri daha hassas bir hale getirmiştir. Yalancı maddî câzibeler yanında mânevî âmillerin daima komünizm veya sosyalizme karşı bulunması, bizim sosyalistleri millî ve dinî bütün mukaddeslere karşı tahribkâr bir mücadeleye sevketmiştir. Esasen kendilerini bu yola sürükleyen yegâne sebep de mânevi sukut değil midir?

TEK YOL İSLÂMDIR!..

Bizim salon sosyalistleri sosyalist idarenin kurulması, yâni bütün iktisadî ve içtimaî müessese ve teşebbüslerin devlet tarafından işletilebilmesi için ne kadar büyük bir ilim ve ihtisas ordusuna ihtiyaç bulunduğunu da kavrayamazlar. Esasen Türkiye'nin bütün meseleleri ilim, kültür, ahlâk ve mefkûre bakımından ileri bir münevver kadroya bağlı kalmakta, bunların yetişmemiş olması, bugünkü ıztırabların kaynağını teşkil etmektedir.

Türkiye birtakım inkılâplarla «**hasta adam**»lıktan kurtulmaya çalışmıştı. Fakat bugün dönüp arkamıza baktığımızda, ne büyük hatalara düştüğümüzü hayretle görmekteyiz.

Birinci Cihan Harbi ve İstiklâl Savaşı, sonrasında şüphesiz, birtakım hamleler yapacaktık, yaptık da. Fakat nerede hata etmiş olmalıyız ki; bugün yine bir «**hasta adam**»a benzer alâmetler gösteriyoruz.

Tanzimât'tan beri, kendisini Türkiye'yi kurtaracak tek merci görmekte devam eden asrî, ilerici, yarı münevver (aydın) kadromuz, bu sefer de «**sosyalist**» veya «**komünist**» inkılâplara girişmeye hazırlanıyor. Yine aynı hatalara hızla sürükleniyoruz.

Bu millet, bin yıldır, görülmemiş bir teslimiyet ve samimiyetle müslüman olmuştur. Kırk nesilden beri hamuru İslâmiyet'le yoğrulmuş, artık «**ruh**» ve «**beden**» gibi birbirinden ayrılması imkânsızdır!..

Böyle bir milletin kurtuluşunun devâsı kendi ruhundan ve tarihinden alınacak bir aşı ile mümkündür.

Millî birlik, kardeşlik, huzur, çalışma aşkı, dürüstlük ve sosyal adâlet, başka milletler için başka yollarla temin edilebilir belki...

Fakat bizim için bunlar, sadece ve sadece tek yol alan «**İslâm**»ın yüce emirlerinde saklıdır.*

* Sebil, 30 Nisan 1976, Sayı 18.

YENİ BİR FETHİN EŞİĞİNDEYİZ!

KIZIL ELMA

Her oluş, bir hayal ile başlar. Fiilî hareketlere ise, tasavvur ve tahayyülden sonra sıra gelir. Bütün bedîî ve sınâî eserlerin menşeî, basit bir hayaldir.

Mutlak gerçek olan Allaha kadar bütün tecessüs mevzuları, -her şeyden önce- hayal gücüyle kurcalanır. Bu yüzdendir ki, muhayyile, zihnin hakkı bulmaya vesile olan zarurî ve değerli bir melekesidir. Üstelik insanı, katı gerçeklerin sıkıcılığından, tül tül tahassüslerin seyyal iklimine çekip ferahlatır.

Aklın, irâdeye tututluk iras eden hesâbîliği yerine gönül ve muhayyilenin sürükleyip götüren akıcılığına istinad etmek asıl, kitle psikolojisi bakımından son derece ehemmiyetlidir. Bu yüzden milletleri idâre edenler onları belli bir gâyeye yöneltmek için muhayyilenin bu hârikulâde sihirleyici kudretini

asla ihmal etmezler.

İnsanların idâresinde henüz rekoru kırılmamış bir kemâl ve dirâyet göstermiş olan fâtih cedlerimiz bu gerçeği hakkıyle görmüş ve bir «**kızıl elma**» mefkûresinin efsânevi tesirinden alabildiğine istifâde etmişlerdir. Peki ama bu kızıl elma, acaba neresiydi?! Doğrusu, onu hakkıyle bilen belki bir iki kişi bile yoktu. Rivâyete nazaran O, güya Ayasofya ve İstanbulmuş... Fakat bunlara sahip olunduktan sonra bu dava tükenip sönmemiştir ki...

Bazılarına göre «**kızıl elma**» Viyana ve hatta Batı Roma idi... Fakat o aslında ulaşılması imkânsız mevhum bir hedefti... Osmanlı ordularını ileri, dâima ileri koşturan, bu mevhum mefkûre idi.

FETİH RÜYÂSI

Ruhları, yaklaştıkca kendilerinden uzaklaşan mevhum bir «**kızıl elma**» ya ulaşmak iştiyakıyle sarhoş ordular koşuyor, koşuyor, daima daha ileri koşuyorlardı. Padişah'ından yeniçeri neferine kadar bütün efrad-ı milleti büyüleyen bu gâye fetihlerin tükenmez ve zaafa uğramaz ebedî bir sermâyesi gibiydi. O kadar ki; Osmanlılığı derin bir vukufla kavramış ve terennüm etmiş bulunan büyük şâir **Yahya Kemal** Bey, İstanbul'un düşman işgal-i askerîsi altında düştüğü o mes'um «**Mütâreke**» yıllarında rûhen son derecede sıkılmış. Bir teselli bulmak ümidiyle kendisini bir mezarlığa atmış, Ecdadın bir cennet bahçesi kadar huzurlu kabirleri arasında dolaşıyormuş. Birden gözüne bir yeniçeriye âid bir mezar taşı ilişmiş. Taş, zamanla mezarın çökmesi yüzünden yanlamış bir durumdaymış. Üstadın şâir gönlünde şöyle bir his ve zan teşekkül etmiş:

«Yeniçeri kavuğunu yana yıkmış.. Sanki bir fetih rüyâsı

görüyormuş...»

Yahya Kemal Bey'in kalbine, şairâne bir teşhis ve tahayülle toprak altındaki bir yeniçerinin o ümütsiz müterreke günlerinde bile bir fetih rüyası görmeye devam etmekte olduğu hissinin sünuh etmesi pek de yersiz değildir. Zira bir parça tarih bilen herkes kolayca takdir eder ki, ecdadımız gâzâ ve fetih zevkine hakkıyle doyamamıştır. Çünkü bu zevk, susuzluğunu gidermek için tuzlu su içercesine her fetihte daha büyük bir iştihaya âmil olmuştur. Bu sebeble toprak altındaki şehidler ve gâzilerin kıyamete kadar fetih rüyâsı görmeye devam edecekleri muhakkaktır. Ancak...

ANCAK

Ancak bu rüyâyı zamanımızda toprak üstündeki torunları da görmeye başlamışlardır. Hem de elli yıllık bir ayrılıştan sonra...*

* Sebil, 28 Mayıs 1976 Sayı 22, İstanbul.

DİYÂNET VE MUHTARİYET

Osmanlı devrinde din- temel islâmî prensiplere uygun olarak - hayat ve cemiyete mutlak bir sûrette hâkimdi. Devlet İslâm'ın yani müslümanlarındı. Siyâsî hiyerarşinin başı, evveliyetle dinîn de başı, yani «***hâlife***» idi. O'nun bu sıfatı, «***sultan***» sıfatından evvel gelirdi. Bu sebeple kendisine halife sıtafının vekili olarak «***şeyhülislâm***»lar «***sultan***» sıfatının vekili olarak da «***sadrıazam***» lar vekâlet ederler, halife sıfatının, sultan sıfatından üstün olması sebebiyle, şeyhülislâmlar, teşrifat (protokol) ta sadrıazamlardan önde gelirlerdi.

Osmanlı idâresi altındaki gayri müslimler ise, Tanzimat'a kadar devletin sevk ve idaresinde söz ve rol sahibi olmadıkları için, onların dinî teşkilâtları devlet bünyesinin tamamen dışında bırakılmıştı. Bundan, onlar için muhtar cemaat idareleri doğmuştur. Esâsen Hristiyanlık ahlâk kaideleri dışında içtimâi hükümler ihtiva etmediği için, O'nun devlet bünyesinde bulunmak mecburiyeti de yoktu. Yani devletsiz bir dinî idare, Hristiyan unsurlar için, kendi inanışlarına mugâyir düşmü-

yordu. İslâm içinse bu, tasavvur bile edilemezdi. İslâm'da bu durum belki «***dar-ül harb***» olan bir belde de ancak zarûreten düşünülebilirdi. Fakat Müslümanların sahip ve hâkim oldukları bir ülkede buna ne cevaz ve ne de imkân tasavvur olunabilirdi.

Memleketimizde «***lâiklik***» prensipinin kabulüyle, İslâm'ın - esas görüşü rencide edilmeksizin vaz geçemeyeceği devletten ayrılması tahakkuk etmiş, fakat bunu gerçekleştirenler islâmî faaliyetleri kontrol altında tutabilmek için, ona devlet bünyesi içinde sığıntı bir yer vermişlerdi ki; bu durum hâlâ da devam etmektedir. Inkılâpçı hukukçuların büyük bir açık kalplilik ve fütursuzlukla beyân ve ifade ettikleri bu keyfiyetin sâiki, devletin dinî (islâmî) faaliyetleri bünyesinde bulundurarak kontrol altında tutmak istemesidir. Yani sırf amme intizamı mülâhazalarından doğmuştur. (Bkz: **Ord. Prof. Sıddık Sâmi Onar**- İdare Hukukunun Umûmi esasları - İstanbul 1952 sh. 563)

Esâsen elli küsur yıllık cumhuriyet tarihindeki tatbikat da, bunu ispat eder bir mâhiyet arz etmektedir. Lâikliğin devleti, dine mutlak bir sûretle yabancılaştırmaktan ibaret olan asıl medlülü ile tezat teşkil eden bu tatbikat, zarûri bir tâvizden ibârettir. Ancak İnkılâpçılar, dini kontrol altında tutmak gibi bir maslahatın iktizası olarak verdikleri bu tâvizi dindarlara pahalıya mal etmek için ne lâzımsa yapmaktan geri kalmamışlardır. Gerçekten bu memlekette bir zamanlar, Diyanet İşleri Reisi'nin bir tapu kadastro memurundan farksız bulunduğunu ifâde eden resmî beyanlara bile şahid olunmuştur.

Dindarları üzen ve dinî hissiyatı rencide eden bu gibi tavır, hareket ve sözler yüzünden dindarlar arasında bu teşkilâtı idarî bir muhtariyete kavuşturmak temâyülleri belirmiştir. Şurada, burada Diyânet İşleri Teşkilâtı'nın devlet bünyesinden çıkarılarak bugünkü TRT veya Anayasa Mahkemesi gibi muhtar bir hukukî statüye kavşuturulması gerektiğine dâir be-

yanlarla karşılaşılmaktadır. Bunda bazı muhtar müesseselerin hükûmeti bile hiçe sayan kendi başına buyruk tutumlarının da imrendirici bir rol oynadığı muhakkaktır.

Fakat mes'elenin gerçek islâmî görüş yönünden pek de öyle ilk nazarda zannedildiği gibi müspet hiç bir ciheti yoktur. Bilâkis bu düşünce, İslâm'a taban tabana zıttır. Zira İslâm'ı devletten ayırmak, O'nun zatî telâkkisine tamamen mugâyirdir. Bugün onun devlet bünyesi içindeki zayıf mevkiini takviye etmek gerekirken, bu zayıf alâkayı da koparmağa kalkışmak asla doğru değildir. Bu mevki lâiklik prensipinden verilmiş bir tâviz olması sebebiyle bundan da olsa olsa ancak inkılâpçılar müşteki olmalıdırlar.

Müslümanlar haklarının en küçük bir cüz'ünü teşkil eden bu tâvizi kâr saymalı ve onu gerektiği kadar büyültmek için muârızlarının irâdelerini bükmeye çalışmalıdırlar. Aksi halde, İslâmiyet sâir dinler gibi bir cemaat işi haline gelecek bu takdirde de lâisizm taraftarlarının dini, devletten ayırmak husûsundaki iddia ve arzuları mutlak bir sûrette gerçekleşmiş olacaktır. Bununsa, kimin hesabına kâr kaydedilmek lâzım geldiğini söylemeye hâcet yoktur!.*

* Sebil, Sayı 19, 7 Mayıs 1976, İstanbul.

İSLÂMÎ YILBAŞI VE MÜSLÜMANLARIN VAHDETİ

Müminlere nev'î şahsına münhasır bir hayat tarzı ve ictimaî nizam çizen İslâmiyet, onların gayrı müslimlere hiçbir sûretle benzememelerini temin hususunda müthiş bir hassiyeti ifade eden hükümlere sahibtir. Hattâ, denilebilir ki; bazı islâmî kaidelerin varlık sebebi, -zatî hikmetlerinden ziyâde- bu, gayrı müslimlere benzememek hususundaki derin temâyül ve hassasiyettir.

Şahsiyetçiliğe bu ölçüde yer veren bir dünya görüşünün «**taklid**» gibi akıl ve muhakemeyi tâtil eden ve insanlık haysiyetini rencide eyleyen sefil bir davranışa hiçbir sûretle cevaz vermeyeceği âşikârdır. Gerçekten, İslâm'da taklidin, imana zarar verme ihtimalinden dolayı men edildiği intibaını uyandıran hükümler mevcuddur.

Hâl böyleyken, İslâm Dünya Görüşü'nün temâdisini sağlamak uğrunda en büyük ve şerefli mücâdeleyi vermiş bulunan milletimizin son bir, birbuçuk asırlık tarihi içinde müstakar şahsiyeti ve inançlarıyla telifi imkânsız bir taklidçiliğe itildiği

cümlenin malûmudur. Gizli ve âşikâr çeşitli düşmanlıkların eseri ve neticesi olan maddî sahadaki geri kalmışlığımız tahakkuk edince, bunun tevlid eylediği aşağılık duygusuyla meylettiğimiz bu taklidçilik yolunun, millete bazan en şeytanî usûllerle telkin edildiği ve mâşerî şuurun bu istikamete imâle edildiği muhakkakdır. Fakat, her zaman böyle pasif ve uzun vâdeli metodlarla hareket edilmemiş bazan da -şartlar elverdiği nisbette- cebir ve tahakküm üslûbuna müracaat olunmuştur. Sadece, Avrupalı'nın kendi medeniyet ve hattâ diyânetini remzetmek üzere kullandığı siper-i şemsli şapkası için Türkiye'de darağaçlarının kurulmuş bulunduğunu ve oluk gibi kanlar akıtıldığını hatırlamak bile, bu hükmümüzü doğrulamaya kâfidir.

Garb Âlemi'ne Tanzimat'la aralıklanan kapıdan içeriye alınan her türlü üslûb ve unsurun «hristiyanî» bir mânâ taşıdığı şüphesizdir. Esasen bunların tercih sebebi de, bu vasıfları olmuştur. Maddî sahadaki geri kalmışlığımızı bertaraf etmenin, Türk ictimâî hayatındaki her türlü islâmî husûsiyeti, hristiyânî olan mukabili ile tebdil etmeye bağlı bulunduğuna inanan müteselsil inkılâbçı kadroların eliyle gerçekleşen bu ictimâî değişiklikler, Türkiye'yi her sahada düalist (ikili) bir veçheye bürümüştür. Zira, getirilen yeni şekil ve üslûbların, resmî desteklere rağmen bin yıldır İslâm ile mütehallî (hallenmiş) bulunan toprağımıza da istenildiği gibi kök salamadığı, kavruk ve güdük kaldığı inkâr edilemez. Buna mukabil ref'edilen ve çoğu kere kaanunî müeyyidelerle yasaklanarak geçit vermez bir dikenli saha haline getirilen islâmî üslûb ve husûsiyetlerin pek az bir kısmı da onların yanı sıra hayatiyetlerini -az çok- devam ettirebilmişlerdir.

Ancak, ne yazıktır ki, islâmî üslûb ve esasları fiiliyat sahasında ayakta tutmakla mükellef olan müminler, çoğu kere bâtılın mürevvicleri kadar gayret sahibi olamamışlardır. Bu yüzden bazı islâmî esaslar - mâalesef - unutulmaya yüz tutmuş bulunmaktadır. Bunlardan biri de islâmî yılbaşıdır.

Beynelmilel olduğu ve bizim de kabûlümüz halinde çok büyük faideler hasıl olacağı hususundaki sathî mütealâlara istinaden kabûl edilen milâdî yılbaşının hıristiyânî bir gün - daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse - hıristiyanlık câmiası için dinî bir bayram olduğu husûsu dikkatlerden kaçırılmıştır. Ancak, burada ehemmiyetli olanı şudur ki, hiç olmazsa- gayri resmî münasebetlerde ve kaanûni müsâade hududları içinde islâmî yılbaşını lâyık-ı vechile devam ettirmeye ne mânî vardır ki, müslümanlar bu hususta bir gayret sahibi bulunmamaktadırlar. Halbuki, O, bizi büyük İslâm Âilesi'ne bağlayan ve müslümanlar arasındaki vahdeti sağlayan unsurlardan biri değil midir? Bir halatın incecik lifleri gibi tek tek islâmî ittihad unsurları koparıla koparıla bin yıl liderliğini yaptığımız o büyük âleme düşman, - en azından - yabancı haline getirilmeye çalışıldığımızı kavramak için biraz imân ferâsetine sahib olmak kâfidir. Bu menfî neticeyi önlemek için o halatın liflerini kopmaktan korumaya, kopanları yeniden tesise dinen memur bulunduğumuz gerçeğini hakkıyle idrâk etmiş kaç müslümana mâlikiz?. Halbuki, Kur'an-ı Kerim ve Hadis-i Şerifler'in ulvî muhtevalarında «**vahdâniyet**» ten sonra en büyük ağırlığı taşıyan nokta, hiç şüphesiz Ümmet-i Muhammed'in birlik ve beraberliğidir. Yani, İslâm'ın bir numaralı dâvâsı, Cenab-ı Hakk'ın birliği ise, iki numaralı mes'elesi de hiç şüphesiz buna inananların beraberliğidir.

Bu ölçüyü, Âlem-i İslâm çapından memleket, parti ve hattâ âile çapına kadar çeşitli ölçülerde küçülterek mütelâa ve tatbik mecburiyeti, uhdemizdeki en büyük borçlardan biridir.

Ne yazık ki, mü'minlerin birlik ve beraberliğinden korkanlar, onları, bu birlik ve beraberliği âdeta imkânsız kalacak ölçüde birbirlerine düşürmüşlerdir. Beynelmilel sahada ortaya çıkan bu tablo, aynen ve kendi çapında Türkiyemiz için de bir kere daha vârid ve vâkidir.

Müminlerin vahdetinden doğacak gücün, onların bütün

mes'elelerini halle kâfi geleceğini takdirden âciz olmayan iç ve dış düşmanlar mesâilerini daha ziyâde bu noktaya teksif etmişlerdir. Türkiye'nin siyâsi vechesinin mübârek Mekke Şehri'nden Holivut'a dönmesine müncer olan müteselsil inkılâp hamlelerinin temel sâiki bu düşman faâliyetidir. Resmi tavrı ıslaha -şimdilik- gücümüz yetmiyorsa da, hususi hayatımızda islâmi vahdet istikametinde atabileceğimiz pek çok adım vardır: Notlarımızı «**İslâm Harfleri**» ile tutmak bu harflerle mektuplaşmak ve tarihlerde «**hicri takvim**» uymak ve «**islâmi yılbaşı**»ları tes'id etmek gibi.. Bu kadarını olsun yapmamak, düşmanın dümen suyunda gitmekten başka nedir?!. Heyhat!..*

* Sebil, Sayı 52, 24 Aralık 1976, İstanbul.

MÂNEVÎ PLÂNLAMA İHTİYACI ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Umûmiyetle, bütün beşerî ictimâî sistemler, insanlığın huzur ve saâdetini temin iddiasıyla ortaya konulmuşlardır. Böyle olduğu halde, insan vâkıasının sadece bir tek vechesine ehemmiyet atfetmek hatasından kurtulamamışlardır. Bu yüzdendir ki; bunlar - frekçe tâbiriyle söylemek gerekirse «**monist**» yani tek taraflı sistemlerdir.

İslâm ise «**zülcenâheyn**» yani, iki cenahlı, iki taraflı, iki vechelidir. Kanaatimizce O'nu sâir sistemlerden üstün kılan asıl husus da budur. Gerçekten İslâm'da mânâ ile madde, ruh ile beden, Dünya ile Ukba, bir kül teşkil etmek üzere ele alınır. Üstelik bunlardan hiç biri, diğerine fedâ edilmez.

Materyalist telâkkiler, insanoğlunun sadece bedenî icab ve ihtiyaçlarını nazarı itibare alır ve «**insan**» vâkıasını bundan ibâret sanırken, İslâm, buna onlardan geri kalmayan bir ehemmiyet izâfe ettiği halde beşerî gerçeği tahsisi bir sûrette bu husûsiyete hasretmek hatasından nâmütenâhi derecede beridir. Bedenî icâb ve ihtiyaçlar yanında ruhî icâb ve ihtiyaçları

da -ki bunların hepsi de insan fıtratına bağlı aslî husûsiyetlerdir- aynı ehemmiyetle hesaba katan bir görüş sahibidir. Bu keyfiyeti çeşitli misallerle ispat etmek mümkündür. Meselâ bir **Froyd** (Freud) ilk defa kendisi tarafından keşfedildiğini sanarak «**cinsiyet sevk-i tabiisi**» üzerine bir sistem binâ etmiştir. Fakat görebildiği bu tek müessir ve husûsiyetle bütün beşerî ve ictimaî hadiseleri izah etmek yanlışlığına sürüklenmiştir. Halbuki, İslâm bu beşerî husûsiyet üzerine, nikâhı «**mülk-i müt'ayı müfîd olan bir âkid**» yâni kadının kadınlığından istifadeyi sağlayan bir akid tarzında târif ederek, **Froyd**'dan asırlarca evvel parmak basmıştır. Ancak, **Froyd** gibi bu müessiri insan fiil ve hareketlerinin tek sebebi sanmak sûretiyle değil...

Cemiyetimizin, maddî icab ve ihtiyaçları karşılamak husûsunda Garb Âlemi'nden geri kalışı, zamanla İslâm'ın mânâ ve madde arasında kurduğu muvâzenenin bozulmasına ve maddî icab ve ihtiyaçların birinci plâna geçmesine sebep olmuştur. Bu yüzdendir ki, Türk yarı münevverleri, heryerde materyalistlerin şarkısını söylemek gibi bir hataya bürünmüşlerdir. Aşağı yukarı Tanzimat'dan günümüze kadar her merhalede biraz daha materyalizm lehine kayarak ilerleyip şumûllenen bu telâkki, nihayet mânevî mes'eleleri istihfafa müncer olmuştur.

Bu husus şununla da sâbittir ki, mânevi icab ve ihtiyaçların tatminini evveliyetle gerçekleştirmek iddiasıyla ortaya çıkan imanlı zümre bile, madde lehinde yürütülegelen kesif propagandanın tesiri altında kalmış gözükmektedir. Mâneviyatcı vatan çocuklarının daha fazla maddî imkân sağlayan mühendislik gibi mesleklere iltifat etmelerinden, devletin yüksek kademelerindeki imanlı eşhasa kadar, her tarafta müşâhede edilen bu üzücü hâl, İslâm hayat nizamının mânâ ve madde arasında tesisini arzuladığı muvâzenin bir türlü kurulamaması gibi bize çok pahalıya mâl olan bir yanlışın ömrünü uzatıp git-

mektedir.

Hakikaten, bugün kalkınma mücâdelesinin yüksek tansiyonlu humması içinde bulunan Türkiye'de sırf mâddî mes'eleler için bir «**Plânlama Teşkilâtı**» mevcud olduğu, bu teşkilâtın emrine milyarlar tahsis edildiği halde, mânevî mes'eleleri düşünüp plânlamak, bazı eşhasın, çok defa fiiliyata intikâl etmek şansı olmayan- şahsî düşünce ve imkânlarına terkedilmiş bulunmaktadır. Halbuki Türkiye'de mânevi mes'elelerin inkîşafını plânlı bir sûrette yürütmek ihtiyacı, maddî mes'elelerden daha fazladır, Bu ihtiyacı görerek gerekli plânlamayı yapmakla mükellef bulunanların da, bu hususta kifâyetsiz zuhûrata tâbi bulunduklarını görmek, elem vericidir.

Maddî kalkınmadan ziyade mânevî kalkınmayı sağlamak mevkiinde bulunan mü'minlerin bugün, sınâî teşebbüslerde başı çekmesi bir cihetten takdire şâyandır. Zira, şimdiye kadar müslümanların inançları «**kanaat ve kadercilik**»i ihtiva ettiği için materyalistlerce, maddî kalkınmanın gerçekleşmesine âmil olmak şöyle dursun mâni gösterilmiştir.

Hakikaten Batılılaşma hareketlerinin başlayışı ile birlikte İslâm'a yönelen târiz ve tenkidler, ilk defa O'nun «**muvâfık-ı fen**» olmadığı tarzında ortaya çıkmıştır. Türk yarı münevverlerinin ekseriyetle tâbi oldukları bu yanlış görüş yavaş yavaş yıkılmaktadır. Böylece maddî terakkinin iman, ahlâk ve fazilet sahibi bir kadro elinde daha kolay gerçekleşeceği görüşü gitgide bir bedâhet hükmü haline gelmektedir. Fakat, diğer taraftan da bir çok mü'minlerde bile maddî icab ve ihtiyaçları tatmin arzusunun başa geçmesi gibi, imanlı bir kimseye yakışmayacak bir hal müşâhede edilmektedir. Halbuki maddî icab ve ihtiyaçları tatmin etme istikametindeki teşebbüslerin sahibi çoktur. Aralarındaki farklara rağmen bütün partiler yol, fabrika ve her türlü sınaî teşebbüsün şampiyonluğu sıfatını kazanmak için tereddüdsüzce yarışa girişebilirler. Bu memleketde sahibsiz olan «**mânevî mes'eleler**» dir. Gerçi onların

sâhibi Haktır. Fakat iş, beşerî plânda insanların uhdesindedir.

Evet, ne yazık ki, bu memlekette din ve onunla birlikte bütün mânevî mes'eleler nice zamandan beri sahibsizdirler. Hattâ sadece sâhipsiz de değil, bir alay düşmanla karşı karşıyadır!.. Bu düşmanlık, -halkın reyinin itibar kazanması sebebiyle- eski kuvvet ve şiddetinde devam etmiyorsa da tamâmen zâil olmuş değildir. Bir kısım münevverlerin mahiyetinden ve hükümlerinin yüceliğinden bîhaber bulundukları mübarek İslâm Dini'ni, esiri oldukları menfî propagandalar ve cehâlet sebebiyle istemedikleri muhakkakdır. Bunu açıkca ifade etmiyorlarsa da fiil ve fikirlerine hâkim olan temel hissiyat tamamen bundan ibarettir.

Dün idarede şeriksiz söz sahibi olan bu yarı münevverler, bugün -sayıca az da olsa- kendilerine bir şerik kadronun zuhur etmesiyle alabildiğine tedirgindirler. Aralarına karışan bu yabancı (!.) unsuru ıtrah etmek istemekle beraber buna muktedir olamamaktadırlar. Bu sebeple tesellilerini, mevcudiyetlerine kerhen boyun eğdikleri ve neşv-ü nemâsına seyirci kalmak mevkiinde bulundukları bu imanlı idareci gurupun, mânevî mes'elelerden ziyâde maddî mes'elelere sahib çıkmasında bulmaktadırlar.

Her ne kadar bir kısım müslümanlarda mânevî icab ve ihtiyaçları karşılamak arzularını maddî icab ve ihtiyaçların önüne geçirme temayülleri mevcudsa da, bunun arzu edilen kuvvet ve ehemmiyette gerçekleşemediği muhakkaktır. Bu hususta iradelerde bir tutukluk sezilmektedir. İhtimalki, yarı münevverlerin, birtakım zinde kuvvetlerden matbuata kadar çeşitli mahfellerden vehmettirdikleri tehlikelerin eseri olan bu tereddüd en kısa zamanda terkedilmelidir. Zira bu ülkede müslümanlar hakkın üzerine çekilen şala tırnağını çoktan takmıştır. Onu çekip yırtmadıkça, millî matlup sâbit olmayacak ve ulumaların arkası kesilmeyecektir!..*

---

* Sebil, Sayı 12 (261) Mayıs 1989, Limburg.

BU KAÇINCI HÜSRAN

Türk yarı münevverleri, Batı'da ortaya çıkan «**Sanâyi Hareketi**» ne başlangıçtan itibâren tamamiyle yanlış bir teşhis koymuşlardır. O derecede ki; bir zamanlar muharref Hristiyanlığın bile bu hareketin âmilleri arasında bulunduğu sanılmış ve bu yüzden sanâyide ileri gidebilmemiz için bizim de mutlaka bu dini kabul etmemiz gereği ileri sürülmüştür. Güya dindarlık adına ihdâs edilmiş manastırlarıyle hayatı korkunç bir atâlete mahkûm eden muharref bir dinin sanâyi gibi dinamizm isteyen bir hareketin âmilleri arasında bulunamıyacağını kavrayamamaktaki - hiyânet değilse de- yüz kızartıcı cehâlet üzerinde ne söylense azdır. Hristiyanlığın - bu günkü hâliyle - sanâyi inkılâbına destek değil, köstek olduğunu kavramak için sadece meşhur **Galile**'nin başına gelenleri hatırlamak bile kâfidir. Bütün Ortaçağ, Avrupası'nı baştanbaşa dolduran ve O'nun âdeta en fârik vasfını teşkil eden «**Engizisyon Mezâlimi**»nin çeşitli tezâhürlerinin henüz tam manasıyla nisyan perdesi arkasına çekilmediği bir devirde ortaya çıkan sanâyi inkılâbı ile bu, papazların şahsî

sultalarına sermâye kıldıkları, aslı hak bir din arasındaki alâkanın menfîliğini görmemek için gerçeklere ne ölçüde sırt çevirmek gerektiğini tasavvur ediniz!.. Hal böyle iken, bizim ilerici tâifenin baş tacı edegeldiği mâhud **Midhad Paşa**, hâtıralarında Tuna Valiliği'nde bulunduğu sırada Şanlı Bayramığımıza «haç» ilâve ettirerek onu bu hâliyle sokaklarda dolaştırttığından iftihârla bahsedebilmektedir. Bunun yakın tarihimize âid başka misâlleri de mevcuddur.

Bu sakat görüş sebebiyledir ki, Tanzimat'ın ilânından itibâren idarede -şer'ân tecvizi imkânsız bir sûrette- Müslümanlar'ın hukukunu tenzil ve Hristiyanlar'ın sâhip bulundukları imtiyazları tezyid istikâmetinde meş'ûm bir çığır açılmıştır. Bu yolda birbirini istihlâf edenler, her safhada daha da ileri giderek bin yıllık dinî, millî ve tarihî şahsiyyetimizin bütün haysiyetli unsurlarını Batı'daki mukabilleriyle değiştirmişlerdir. Bunun tek sebebi, Hristiyanlar'a şirin görünmek ve onların takdirkârâne bir sûrette müzâheretlerini sağlamaktı. Bu arzunun ilk hâkim olduğu sâha, haricî siyâsetimizdir.

Batı'yı topyekün bir «**Cihân-ı Husûmet**» halinde karşısına almaktan içtinâb etmeyen ve hatta bunu kendisi için şan ve şeref sermâyesi bilen ecdâdın ardından, bu, Tanzimat'la başlayan Hristiyanlar'a yaranma ve onlardan meded umma temâyüllerine mâkes menfi siyâsetin zuhuru, millî tarihimizin en hazin tecellilerindendir. Krallara taç giydirirken, bu gün Garbın en küçük bir muhâlefet ve husûmetinden ürken bir millet hâline gelmemizin acı manâsı ve derin sebepleri üzerinde ne kadar durulsa azdır. Ancak, bunun ucuz şeriatçılık suçlamalarıyla geçiştirilmesi istikâmetinde yarım asırdan beri sürdürülegelen açıkgözlülüğün artık iflâsa mahkûm bir hâle gelmiş bulunduğu husûsuna da ehemmiyetle parmak basılması gerektir.

Bizimle hiçbir tarihî ve mânevî beraberliğe sâhib olmayan Batılı Hristiyan idarecilere şirin görünmek ve onların tasviblerine nâil olmak husûsunda aşağılık bir temâyül ile ma'lûl

Türk hâricî siyâseti, bu sâkim tutumundan hiçbir fayda görmemiş, bilâkis defâetle hüsrâna uğramıştır. Bunun misalleri saymakla bitmez. Garblı, bizim tatlı su firenklerine âgûşunu bir türlü açmamıştır. Herhangi bir Hristiyan toplulukla ihtilâfa düştüğümüzde daha bâriz bir sûrette tezâhür eden bu adem-i tenezzülün en yeni misali Türk-Yunan anlaşmazlığıdır. İktidar ve muhalefetiyle her kanada mensûb yarı münevverlerin şimdiki mümessilleri, ruhlarındaki küçüklüğü dile getiren ifadelerle bir noktada -dâima- birleşmişlerdir: Ya Amerika bize menfî bir tavır alırsa!?..

İşte bu uslûb, devam ettikçe, Türkiye Batı Âlemi'nden umduğu alâkayı bir türlü göremiyecek ve hüsrândan hüsrâna sürüklenecektir!..

Yüzyıldan beri arkasından koştuğumuz ve dostluğuna kabul olunmak için çırpındığımız Garb Âlemi'nin alâkasını celb etmek istiyorsak, İslâm Dünyası'na dönmek ve o Dünyanın liderliği tavrını yeniden takınmak mecbûriyetindeyiz. Bunu yaptığımız gün, Hristiyan Garblılar bizden esirgeyegeldikleri dostluk ve alâkalarını korku ve menfaat sâikiyle bezledeceklerdir. Zira, materyalist garblı, yalnız kuvvet ve menfaatten anlar. Bizim ilericilerin gönüllü bir sûrette izhâr edegeldikleri samimî ve dostâne hislerden değil!.. Bunu yaptığımız gün, Hristiyan Âlemi'nin bir süper devleti olan Amerika da dâhil, heryerde iş başına kim geçerse geçsin, durum değişmeyecektir!..

Biz önce Fransa'nın, sonra Almanya'nın ve nihayet bu gün de Amerika'nın arkasında koşmanın hüsrândan başka hiçbir netice vermediğini defeatle müşâhede etmiş bir milletiz. Türk yarı münevverleri hüsrâna uğradıkları her merhalede sadece efendi değiştirmekle mes'eleyi halledeceğine inanır ve bu yola giderlerken Türk ma'şerî vicdanı ısrarla hep aynı ikâzı terennüm etmiştir:

«Domuzdan post, gâvurdan dost olmaz!..»

Batı Âlemi karşısında mâruz bulunduğumuz **adem-i kabulün** bir tezâhür sahası da «**Avrupa Ortak Pazarı**»na âid mürâcaatımız olmuştur. Avrupa'yı bir tek devlet hâline getirmek yolunda bir merhale olan Ortak Pazar'da bizim ne işimiz var?!. Doğrusu anlaşılır şey değil, Hani avrupalılaşmıştık!. Millî ve dini varlığımızdan bunca fedâkârlığı biz hep kendimizi Avrupa'ya beğendirmek için yapmış değil miyiz?!.

Bu kaçıncı hüsrân!.. Hâlâ millî vicdâna zıt bir harici siyâsete devam etmekten vazgeçilmeyecek mi?*

Sebil, Sayı 16, 12 Kasım 1976, İstanbul.

MÜBALÂĞANIN TEHLİKESİ

Zıtlar birbirini tamamlayan iki yarım daire gibidirler. Birinin ifrat noktası, diğerinin tefrit noktasına muttasıldır. Bu yüzden hislerdeki ifratlardan onların zıdlarının tefritine geçmek gayet kolaydır. Aşk - nefret arasında bu hakikatin fiilî tezahürü pek çok görülmüştür.

Memleketimizin çeşitli sebepler ile Garp Âlemi'nden sadece teknik sahada da olsa büyük ölçüde geri kalmış bulunması, Türk yarı münevverinin ruhunda derin ve tedâvisi imkânsız bir aşağılık duygusi illeti husûle getirmişti. Böyle bir mevsimde onun Batı'ya büyük bir iştiyakla dönme hususundaki meylini, eline geçen tarihî ve müstesna bir fırsatı değerlendirerek temin eden **M. Kemal Paşa**'ya karşı bu aşağılık duygusuna musab bir kısım Türk münevverenin duyduğu takdir ve hayranlık O'nun ölümünü müteakip her gün daha müfrid bir şekil alarak maalesef âdeta putçuluğa dönüşmüştür. Gerçekten bir insanı beğenip takdir etmenin de mutlaka bir ölçüsü bulunmak lâzım geldiğini unutan bu yarı münevverler - ihtimal pek çoğu da gayri samimî oldukları halde- **M. Kemal**

Paşa'yı medih ve O'na perestiş etmekte mübalağâ yarışına girişmiş gözükmektedirler. Hakikatte **M. Kemal Paşa** bir doktrin vâzıı olmayıp, kendisine kadar devam eden Batı'nın iktibası hareketinde her türlü kayıd ve şarttan azâde olarak Müslüman Türk anlayış ve şahsiyetini reddedip Garb'a topyekûn teslimiyeti ifade eden bir hareketin nihâî merhalesinde son derece müessir olmuş bir hareket adamıdır. Böyle olduğu halde sanki bir fikir adamı imiş gibi söz ve hareketleri her tarafta çeşitli tefsir ve izahlara tâbi tutulmakta ve bu hususta yığınla kitap çıkarılmaktadır. Ancak bütün bu neşriyat dikkatle incelenirse kemalist inkılâpların ciddi ve tezadsız bir temel görüşten mahrum bulunduğu kolayca meydana çıkar. Çünkü her şahıs **M. Kemal Paşa**'nın söz ve hareketlerini kendi kablî rey ve ictihadına göre tefsire tâbi tutmakta ve bu durum bir uçtan diğer bir uca kadar çok büyük farklar ihtiva eden birbirine zıd anlayışlara vücud vermektedir. **Çetin Altan**'a göre o bir marksisttir. **Celâl Bayar**'a göre o sevilmesi, ibâdet telâkki edilecek bir mâbuddur ki (haşa!.} liberalizmi temsil eder.

Behçet Kemal'e göre o, sadece taassubun karşısındadır. Fakat **Behçet Kemal**'in taassub anlayışı İslâm'ın şer'î muhtevasına mâtuftur. Bazılarına göre o ırkçıdır, bazılarına göre ise, son derece hümanisttir. Misalleri çoğaltmaya lüzum yoktur. Bu değerlendirmeyi yapan yarı-münevverler her biri kendi inanış ve dâvalarının yürümesi için O'nun askerî otoritesinden istifade maksadıyla **M. Kemal**'i kendi ictihadlarının adamı olarak göstermek gayretindedirler. Hakikatte hepsinin nokta-i nazarlarına buldukları istinadgâh doğrudur. Çünkü **M. Kemal Paşa** safha safha bütün bu görünüşlerden geçmiştir. Bu sebeple O'nun değerlendirilişinde herkes işine gelen bir devreyi nazar-ı itibare almaktadır. Bununla şu netice ortaya çıkmaktadır ki, **M. Kemal** artık müstakil bir düşünce ve hareketi namına değil, birbirine zıd bir çok düşünce ve hareketler adına ciddî bir istismara tâbi kılınmaktadır. Bu istismarın

günbegün daha şedid bir mübalâğa ile ortaya çıkması bîtaraf vatandaşın vicdanında dehşetli bir nefred ve istikraha sebep olmaktadır. Türk Milleti'nin inanç ve anlayışlarıyla aslâ bağdaşmayan mübalâğalı medihler ve zoraki ihtirama tâbi kılınmalar, **M. Kemal**'in de O'nu kendi emelleri için kullanmak isteyen samimiyetsiz bir kısım yarı münevverlerin de aleyhine bir gelişme kaydetmektedir.

Bir kaç gün sonra 10 Kasım. Hastası, sakatı, ihtiyarı ve her türlü müzayaka içindeki insanıyla bütün bir cemiyeti sokak ortasında mecburî ihtirama durdurmanın ve bu ihtiram sebebiyle bütün vadandaşların hürriyetlerini tahdid etmenin hangi hukuk prensibi ile bağdaştığını sormaktan kendimizi alamıyoruz. Nüfus sayımları dolayısıyle vatandaşın evine hapsedilmesini Anayasa'ya aykırı görenler bu işe ne derler bilmem!...

Kısacası **M. Kemal**'e karşı izhar edilen muhabbet mübalâğanın şiddetinden, samimiyetsizliğin artık kokmaya başlamasından nefrete dönüşmek üzeredir. Dedik ya zıdlar birbirini tamamlayan iki yarım dairedirler!..*

* Sebil, Sayı 45, Kasım 1976, İstanbul.

KÜFRÜN İKİNCİ KEKEMELİK DEVRİ

Beşerin saâdetini iki cihan ufku içinde gerçekleştirmek gâyesini güden ve bu istidat cihetinden hiç bir dünya görüşü ile kıyas-ı kabil olmayan İslâm'a cephe alan mürtedlerin ilk hareketleri bir nevi kamuflâjla ortaya çıkmıştı. Bu yüce dinin o gün için karşı çıkılmaz itibarına açıkça cephe alınamadığı için zâhiri bir taraftarlığın arkasına saklanarak bâtında dehşetli bir haçlı kinini tezgâhlayan bu kadronun su yüzüne çıkan ilk hareketleri «**Tanzimat**» dır. İslâm'a sahte bir bağlılık ilânı ile başlayarak O'nun muhalled (ölümsüz) prensiplerini alttan alta zaafa uğratıp mer'iyetden kaldırma çığrını açanlar bunlardır.

Kendilerini istihlâf edenler de uzun zaman aynı metodu kullanmışlardır. Devletimizin ölüm fermanını imzalayan İttihat ve Terakki Komiteleri bile, zâhirde İslâm'a ve hattâ devrin padişahına bağlılık ifâde eden çeşitli beyanların arkasına saklanmışlardır. Bu devirler, küfrün kendi muhtevasını ortaya koyarak onu resmen ve alenen iddia ve ifâde için gerekli nefs iti-

madına mâlik olamadığı devirlerdir. Bu yüzden **Cemil Meriç Bey**'in yerinde bir tâbirle «**müstağripler**» veya «**garbın yeniçerileri**» dediği, kalbi İslâm'dan inhiraf etmiş ve muharref Hıristiyanlığın bâtıl telâkkileriyle işbâ haline gelmiş bulunanlar, Türk garplılaşma hareketleri tarihinde -tâbir câizse- küfrün birinci kekemelik devrine vücud vermişlerdir.

Gerçekten eski müstağripler, İslâm aleyhtarı fikirlerini ekseriya kekeme bir üslûpla ortaya koyuyor ve düşüncelerini -kendilerince tâviz sayılmak lâzım gelen- birtakım aldatıcı islâmî elfaz ile süslüyorlardı. Bunun tek misali Tanzimat Fermanı'nın Besmele-i Şerife ile başlatılmış olması değildir.

Müteveccih bulunduğu istikamete dikkat edilmediği takdirde, bir şeyin başı ile sonu birbirine pek benzer. Hattâ denilebilir ki, herşey dönüş noktasından sonra, çıkışta çizdiği hattı tersinden bir kere daha tekrarlar. Bu yüzden aynı vasıf ve noktada iki kere görünür.

Zihinleri İslâm'a karşı tatmin olmaz bir husûmet ile doldurulmuş ve kalplerini ilhâd murdarından koruyamamış olan bedbahtlar kadrosunun Türk Milleti'ni nev-i şahsına münhasır dünya görüşünden uzaklaştırmak için giriştikleri hareketin bugün arzettiği seyir, O'nun yükseliş ve ilerleme devrini ikmal ederek başlangıçdaki çizgiyi tersinden tekrara yöneldiğini göstermektedir. Hakikaten üslûb itibariyle küfür, yine ilk teessüs devrindeki gibi ikinci bir defa kekemelik vasfını kazanmış bulunmaktadır. Yine, Hücumlarında İslâm'a alenen cephe almak yerine, O'na karşı zâhiri ve aldatıcı bir taraftarlığın arkasına saklanarak birtakım -ancak ehlince anlaşılabilen- kelimelerin delâletlerinden istifade sûretiyle maksadlarını ifade etmeye çalışmaktadırlar. Zira, müslümanlar siyâsetten ticârete kadar hemen her sahada budanmış bir fidanlık gibi gür bir gelişme içindedir. Bu gelişmeden ürküldüğü ve sözde de olsa yürümekte bulunan demokrasi sebebiyle halkın elindeki reyi kullanışına tesir edeceği hesabıyla husûmetlerini

yeniden kamufle etmek ihtiyacını duymaktadırlar. Bu kamuflâjın hal-i hazır vasıtaları arasında «***çağdışılık***» «***teokratik***» ve «***demokratik nizam***» kimeleri en çok istimal olunanıdır.

Bugün 163. Madde etrafındaki münâkaşalar dolayısıyla hâlis bir mü'min intibaı uyandırmak gayretleri içinde gözüken **Demirel** 1969 yılında Erzurumda vâki bir seçim konuşmasında «Bu memleketde teokratik devlet kurmak isteyenler vardır. Fakat, devletin gücü onların kafasını kırmaya kâfidir.» demiştir. Bu taktiğin teşhisinde ibretâmiz bir misal olan bu sözlerin hatırlanmasında saymakla bitmez faydalar vardır Yalnız bu misal bile İslâm aleyhtarlarının müslümanların hergün artan güçleri karşısında nasıl eğilmek ve kendilerini saklamak mecburiyetinde kaldıklarını açıkça ortaya koymaya kâfidir.

Şu mahûd 163. madde Türkiye teokratik devlet kurmayı önlemek üzere va'zedilmiş değil midir?!

Teokratik devletten maksadın «islâmî devlet» olduğu izahdan vârestedir. Zira, İslâm'dan gayrı hiçbir dinin ictimâî nizam va'zetmek kasdı ve gâyesi yoktur. **Demirel** bu beyanı ile Yahova Şâhidlerini hedef ittihaz eylemiş olduğunu söyleyemez ya...

Demirel'in bu kamuflajdan daha ileri bir hareketle bazan da İslâm taraftarı görünmeye meyletmesinin sâiki yaklaşan seçimler ve Müslümanların hergün biraz daha kuvvetlenmekle bulunmalarıdır. Fakat siyaset pazarında O'ndan geri kalarak hâlâ aynı makuflajla ihticac edenler vardır. Bunların başında da bir gün ak dediğine, ertesi gün kara demekte beis görmeyen **Ecevit** gelmektedir. Hakikaten Kanun-i Medinî'nin 50 yıldönümü dolayısıyla yapılan konuşmalar ve neşredilen tebliğler, kalpleri karanlık küfürle katranlaşmış mürtedlerin İslâm aleyhtarlığını bir kere daha izhar ve ifadelerine imkân vermiştir. Bu vesile ile Türk Matbuatında arz-ı endam eden beyanatlar arasında **Ecevit**'in bir cümlesi küfrün işâret ey-

lediğimiz kamuflajına en yeni bir misal teşkil etmiştir. **Ecevit**, Kanun-u Medeni için düzenlenen sempozyuma (münakaşalı toplantı) gönderdiği mesajda:

«... Bugün ülkemizde gittikçe daralan bir çevre, çağın gerçekleri ve toplumsal gelişme karşısında son direncini ortaya koyuyor..» demektedir. Bu sözlerde yer alan «çağın gerçeklerine karşı son direnme» ibâresi doğrudan doğruya islâmî harekete mâtufdur. **Ecevit**'in yahudi defterine dönmüş bulunan hesapları sebebiyle, karşı olduğu İslâm'ı telâffuz edemiyerek böyle bir kamuflaj yoluna gittiği muhakkakdır.

Dikkat edilecek bir husus da şudur ki, islâm aleyhtarı hissiyatı ifâde edenler arasında bu kamuflaj uslûbuna itibar etmiyenler de görülmüştür. Bunlar mevkilerini halkın reyi ile elde etmiş olmadıkları gibi, müstakbelde de halktan rey istemek durumunda olmayan bazı bürokratlarla bir kısım ihtilâlciler arasından çıkmıştır. Siyasiler ise nice zamandan beri bir kamuflaja sığınarak hem halkı rencide etmemek, küstürmemek ve hem de bir kısım **«zinde kuvvetler»**e hulus çakmak imkânlarının ikisini birden temin etmek yolunu tercih etmektedirler. Bu iki zümre arasındaki üslûp ve metod farkı bir gerçeğin tercümanıdır. O da şudur:

Bir takım siyaset bezirgânlarının elinde zirve noktasına varan bu **«İslâm aleyhtarlığında kamuflaj devri»** de sona ermek üzeredir. Küfrün bu ikinci kekemelik devrini **«sükût ve teslimiyet devri»** tâkib edecektir! Müslümanlar derlenip toparlanmaya devam ettikçe iman davasının tersinden galebesini ifade edecek olan bu devrin idraki de gecikmeyecektir!. Elverir ki, mü'minler ecdadları gibi cihad aşkıyla yeniden kanatlansınlar ve saflarını sıklaştırsınlar!..*

---

* Sebil, Sayı 44, 30 Ekim 1976, İstanbul.

AKLIN ÖTESİNDEKİ

MTTB.nin 54. Umûmî
Hey'et toplantısı
münâsebetiyle-

Gençlik, aslında sırf fizikî bir vâkıa değildir. Nice «***genç ihtiyar***» veya «***ihtiyar genç***»in varlığı inkâr kabul etmez bir gerçektir. Fakat, -hiç şüphesiz- bunlar istisnadırlar. Çünkü; mânevî zindeliğin temel sebeplerinden biri de fizikî zindeliktir. Bu ise, gençliğin en tabii netice ve sermâyesidir.

Gençlik, istikbâl demektir. Bu sebepledir ki; geleceğe hükmetmek isteyenler, propagandalarında daha ziyâde gençliği hedef ittihaz ederler. Dâvâları hesabına, asıl bu zümreyi kazanmaya çalışırlar. Zira, insan ömrünün bu devresi, tükenmez bir enerji kaynağıdır. Şahsiyetin teşekkülü ve hayatın belli bir mecraa oturtulması zamanı gençlikdir. Fıtrî, âilevî, ictimâî ilh... tesirlerin muhassalası olan şahsiyet - iyi veya kötü- nasıl olsa teşekkül edecek, ömür ise, akıp gidecektir. Dünya'da

ömürden daha bereketsiz hiçbir şey mevcud değildir. Şahsiyetin teşekkülü ve hayatın akışını oluruna bırakmamak, bunlara belli bir muhteva ve istikâmet kazandırabilmek için en müsâid müdâhale zamanı, gençlik devresidir. Zira, bu sırada şahsiyet, yaş bir betonu andırır. O'nu istenilen bir kalıba dökebilmek için geç kalmamalıdır.

Bütün bu sebepler yüzündendir ki; her dâvâ -yukarıda belirttiğimiz gibi- propagandasını daha ziyâde gençlik kitlesi üzerinde teksif eder. Yakın tarihimiz bu gerçeği doğrulayan çeşitli tezâhürlerle doludur. Gerçekten, Türk Milleti'ni tarihî şahsiyetinden uzaklaştırarak hıristiyan Batı'ya râm etmek isteyen menfî cereyanın su yüzüne çıkmış ilk kadrosu «***Jöntürk***» ler yani, «***Gençtürk***» lerdir. Garpcılık cereyanının başlayışıyla siyasî edebiyatımıza girmiş bulunan sadece, bu tâbir bile Türk fikir hayatında varlığını hissettirebilen bütün temâyüllerin bidâyetten beri gençliği hedef aldığını ispata tek başına kâfidir. Bugün maocusundan hippisine kadar bütün menfî cereyanlara tâbi olanların gençlik zümresi içinden çıktıkları, sokakları velveleye boğan hâdiseleri müşâhede edenlerce sâbittir.

Yüzü istikbâle dönük olan herkesin, dâvâsını gençlik kitlesine mâletmeye çalışmasından daha tabii bir şey olamaz!.. Gençliğe hükmetmenin en verimli ve müessir yolu ise -hiç şüphesiz- maârife hâkim olmaktır. Dün müfrid inkılâbçı zihniyetin, bugün ise sol militanların Türk maârifine hâkim olma gayretleri peşinde koşmaları, sırf bu sâikin eseridir. Halâ devam eden bir mücâdeleyle O'nun millîleştirilmek istenmesi de yine aynı sebebe bağlıdır.

Maârif ve ona muâvin sâir telkin müessese ve vasıtalarının vatan evlâdlarına zerkedegeldiği menfî fikirleri, onların bir kısmını âdeta ayrı bir milletin gençliği sayılacak derecede köküne yabancılaştırmıştır. Fakat, fikir muhtevâları alabildiğine sakatlatılan bu zümreye mukabil, kendini garkedildiği

propaganda sisi içinden çıkararak din ve tarih şuuru ile techiz edebilen mes'ud bir gençlik zümresinin mevcûdiyeti, istikbâl hakkında yegâne ümid ve teselli kaynağımızdır. Ancak, bu zümre de, hiçbir gayret ve faaliyet mevzuubahs olmaksızın sırf kendi kendine varolmuş değildir. Elbette birtakım sabırlı ve meşakkatli çalışmaların eseridir.

Menfî cereyanların vatanseverleri eleme garkeden kurbanlarına karşı bir muvâzene meydana getiren bu mes'ud neticenin âmili olan merkez ve karargâhlardan biri de Millî Türk Talebe Birliği'dir. Hattâ denilebilir ki, yakın tarihimizin nâmüsaid şartlarına rağmen, müspet faaliyet gösterebilen bu gibi müesseselerin en eski ve köklü olanıdır. Otoriter şeflik devri hengâmında bu hizmeti son derece nisbî bir sûrette ifâ edebilen MTTB, bilhassa 27 Mayıs Hükûmet Darbesi'nden sonra, sola tanınan hududsuz müsamahanın -bir nev'i muvâzene ihtiyacıyla- sağa akseden bir zerreciğinden müstefid olarak kendini hakikî mecraına kuvvetle oturtmuş ve ağırlığını yeniden ve daha fazla olarak hissettirmeye başlamıştır.

MTTB'nin bu yolda ifâ eylediği hizmetler ve yetiştirdiği iman dâvâsının emrindeki müteaddî (aksiyoner) gençler hepimizin mâlûmudur. Bunları sayıp dökmek ihtiyacından beriyiz. Ancak, bu en eski ve en kıdemli iman ocağının, birkaç yıldan beri -çeşitli sebeplerle- hal-i âtalete itilerek kabuk bağlamaya terkedildiği müşâhade olunmaktadır. Hadiselerin sür'at ve dehşeti karşısında, MTTB'ye asla yakışmayan bu hâlin seçilecek yeni idarecilerle büyük bir dirâyetle izâlesi, başlıca temennimizdir. Bu sûretle MTTB, Türk fikir ve gençlik hareketlerinin seyri üzerinde bir kaç yıldan beri azalmakta olan ağırlığını, yeniden ve daha taze bir heyecanlı ortaya koymak imkânına kavuşacaktır. Bunu temin için yegâne yol ve uslûp olarak da ittihat, müsamaha ve hizmet yarışında aralarında en liyâkatliyi bulup çıkararak kendisi hizmete talip olmak tarzındaki gayri islâmî davranışa iltifat etmeyecek-

lerine, kendinden liyakatlileri öne sürmek yolunu tercih edeceklerine inanıyoruz.

Kâinatın Efendisi, gençliği iradeye tutukluk veren akıl yerine nâmütenahi seyyaliyeti hâiz bulunan gönüle tâbi bir zümre olarak vecd ve idealizme istidadı yüzünden «***cinnetten bir şûbe***» tarzında tavsif buyurmuşlardır. Evet, gençlik cinnetten bir şûbedir. Fakat, sâhib olunan aşk, vecd ve nihâyetsiz enerji, Hak adına kullanılmazsa bu cinnet, aklın berisinde, aksi halde ötesindedir. MTTB'nin Türk Milleti'ni yerinden kaydırılmış koca bir kaya parçası gibi, tekrar eski mecrâına oturtmaya memur gençlerini, aklın ötesindeki ulvî cinnetin coşkunluk ve zafer sarhoşluğu içinde kucaklamanın sabırsızlığıyla bu 54. kongrelerinin havırlı ve uğurlu olmasını diliyoruz!..*

* Sebil, Sayı 42, 15 Ekim 1976, İstanbul,

KABUK KIRILIRKEN

Bir Dünya görüşü olarak İslâm'ı seçmiş bulunan Osmanlı Devleti, O'nun bütün âleme yayılmak hususundaki aslî gâyesini de büyük bir samimiyetle benimsemişti. Türk Milleti'nin fıtratında meknuz bulunan cihangirlik meyillerinin kuvveden fiile çıkmasını sağlayan bu keyfiyet, O'na müthiş bir dinamizm kazandırmış ve millî tarihimizin emsalsiz zaferlerle taçlanmasını sağlamıştı. Ancak fâtih ecdâdımızın islâm adına kullandıkları keskin kılıçlarıyla gerçekleşen bütün bu parlak muvaffakiyetlerin, Hristiyan Batı Âlemi'nin zarar hânesine kaydedilmiş olduğu şüphesizdir. Bu sebepledir ki «**Türk**» kelimesi düşman zihinlerinde «**İslâm**»la tev'em bir mânâ kazanmıştır. Bu da, Batı Hristiyan Âlemi'ni «**müslüman türk**»ün karşısında müşterek bir «**cihan-ı husûmet**» hâline getirmiştir.

Bütün bir Hristiyanlık Âlemi'ne karşı muhârib bulunmak ve onların müşterek ve mütemâdî husûmetlerine mâruz kalmak bize, hakkıyle müslüman ve bunun neticesi olarak da kuvvetli olduğumuz zamanlarda her defasında daha parlak za-

ferler kazanmak fırsatını veriyordu. Fakat bir gün gelip de, Avrupa'daki sınâî üstünlüklere ayak uyduramıyarak onlardan geri kalınca bu hâl bizim için ard arda gelen musîbet ve mağlûbiyetlerin âmili olmuştur.

Bunların tevlid eylediği şaşkınlık içinde, selim muhâkeme imkânını kaybeyleyen yarı münevverlerimiz, -biraz da düşman telkinâtı tesiriyle - İslâm'ı dâvâ etmekten vaz geçtiğimiz takdirde Garb'ın yakamızı bırakacağını sanmışlardır.

Heyhat!.. İşte bu anlayışladır ki, artık eski dinamik ve fütûhatçı millet olmaktan çıkararak kendimizi Hristiyan Avrupa'ya beğendirmek gayretleri peşinde koşmaya başlamışızdır. Lozan'da çizilen gayri tabii hududlara ses çıkarmayışımız bundandır! Kendi millî ve dinî usûl ve esaslarımızı terkederek bunların yerine hristiyânî mukâbillerini ikame etmeye çalışmamız yine bundandır! Hattâ bu hususta üzerimizde bir cebir vâki' olmadan, kendi kendimizi inkâra kalkışarak bunu Batı Âlemi'ne tescil ve takdir ettirmek hevesleri peşinde koşmamız da bundandır!..

Bütün bunlar, bir «**küçük millet**» ve «**küçük devlet**» hâleti rûhiyesini aksettiren davranışlardır. Aslında Cihan'ın en büyük devletini kurmuş ve asırlarca her mes'eleye «**nizam-ul âlem**» zâviyesinden bakmaya alışmış bir milletin bu hâle düşmesi dehşet veren bir ifâde taşımaktaydı. Fakat memleket çocuklarının tefekkür ve tahassüsü, mânevi ve hattâ kaanûnî bir cebirle bâtıl bir mecradan akıtıldığı için, bunu kavrayan ve dâvâ eden hiç kimse çıkmıyordu. «**Yurtda sûlh, Cihan'da sûlh!.**» aczimizin parlak bir maskesi olarak kullanılıyordu.

Türk idârecileri Hristiyan Batı Âlemi'ne yaranmak ve eski fütûhatçı zihniyetin uyanmaya başladığı intibaını vermemek için onlara karşı alabildiğine bir teslimiyyet ve tebâiyet içinde bulunurken, büyük Türk Milleti bu bâdireden çıkmanın her şeyden önce dinamik bir nüfusa bağlı olduğunu kavramış ve bunu kısa zamanda telâfi yoluna gitmiştir.

Buna karşı vâkî **«doğum kontrolü»** ve **«nüfus plânlaması»** gibi baltalamalara rağmen, Türk-Yunan Harbi nihâyetinde on milyon civarında bulunan nüfusumuzun bugün kırk'ı mütecâviz bir seviyeye ulaşması, millet ve devlet hâlet-i rûhiyesinde eski davranış psikolojisinin de değişmesini intac etmiştir. Artık nüfusu bu raddeye varan Türk Milleti'nin bir kaç yüzbin rumu temsil eden **Makarios**'a tahammülü yoktur. Hatta beş on milyon nüfuslu Yunanistan'la beraber mütâlea edilmekten de sıkılmaya başlamıştar. Ege Denizi'ndeki irili ufaklı adaların bağrındaki Yunan Bayrağı, eskiden kendisine hiçbir rahatsızlık vermiyordu. Şimdi ise onu alabildiğine tedirgin etmektedir.

Nüfus dinamizmine muvâzi olarak gelişen, sanâyi, yarım asırdır büyük Türk Milleti'nin üzerinde teşekkül ettirilen acz ve meskenet kabuğunu çatlatmaya başlamıştır. Buna inen ilk darbe, Kıbrıs harekâtı olmuştur. Bunu, Ege'deki en tabiî haklarımızı dâva etmeye yönelmek tâkib etmiştir. Fakat Türk Milleti'ni acze mahkûm eden şartlar artık değişmektedir. Ancak yakın zamanlarda dâvâ haline getirilecek millî mevzuular bu ikisinden ibâret de değildir. Sırada ***Batı Trakya*** ve Musul vardır. Bu sonuncusu iktisâdî, beşerî ve hattâ stratejik bakımdan Türkiye için en hayâtî ehemmiyeti hâiz bir dâvadır. Buna el atmak... İşte üzerimizdeki meskenet kabuğunu kıracak asıl hamle bu olacaktır!..*

* Sebil, Sayı 37, 10 Eylül 1976, İstanbul.

BİR SİYÂSÎ DEHA

Bu günlerde muazzam Osmanlı tahtına cülûsunun yüzüncü yıldönümünü idrak ettiğimiz büyük hükümdar **Sultan İkinci Abdülhamid Hân**, şan ve şereflerle dolu Türk târihinin en parlak sîmalarından biridir. Ancak yakın târimizi maksadlı uydurulmuş yalan ve propagandaların sisine boğanlar, O'nun nûrânî çehresini de karartmaya çalışmışlar ve bunda -belli bir ölçüde- muvaffakiyet de elde etmişlerdir. Gerçekten O'nun -hiç şüphesiz çoğu iç ve dış düşmanlarla işbirliği hâlinde bulunan- siyâsî muârızları, genç tıbbıyelilerin ayaklarına taş bağlanarak Sarayburnu'ndan denize demirlendiği iddiâlarına kadar akla hayâle gelmedik yalanlar uydurmuşlardır. Tıpkı 27 Mayıs sonrası «***kıyma makinaları***» ithamı gibi...* Aşırı merhameti yüzünden hiçbir mücrimi tecziye etmiyen hattâ hıyâneti sâbit olmuş bulunan siyâsileri bile ancak ve sâdece merkezden uzaklaştırmakla iktifa eden, fakat adına «***sürgün***» denilen bu cezayı tatbik ederken de onların

* 27 Mayıs ihtilâlcileri de bazı üniversite talebelerinin öldürülüp cesedlerinin kıyma makinelerinde çekilip yok edilmiş olduğunu iddia etmişlerdi.

ceplerini altınla dolduran **Abdülhamid**'e Ermeniler'in taktığı «***Kızıl Sultan***» iftirâsının daha ziyâde yerli gâfil ve hâinler arasında revaç bulmuş olması ve bunun zamanımıza kadar sürüp gelmesi cidden acı bir gerçektir. Halbuki o, kendisine sûikasd yapan bir haremağası ile meşhur ermeni anarşisti **Joris**'i bile afvetmiş ve bunlardan sonuncuyu, hayatı müddetince kendisine casusluk etmek üzere kullanabilecek derecede teshir eylemiştir.

Devleti en kritik bir zamanda binbir dâhilî ve hâricî gâileye rağmen âdetâ bir Sırat köprüsü üzerinde büyük bir dirâyet ve mahâretle idâre eden «**Sultan Abdülhamid**»in, devrinin ekseri münevverleri tarafından anlaşılamamış ve bu sebeple desteklenecek yerde kösteklenmiş bulunması, millî târihimizin en büyük talihsizliklerinden biridir. Hakikaten O, Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp yutmaya azmetmiş bulunan devletleri birbirlerine rakip bir vaziyete getirerek yıkılışı otuzüç yıl geciktirmeye çalışırken, devrinin ileri gelen münevverleri, Avrupa'da teşkilâtlanarak kendisine binbir gâile çıkarmaya çalışan düşmanlarla işbirliği yapmaktan çekinmemişlerdir. Bu sûretle Boğazlar, Bulgaristan, Girit, Bosna - Hersek ve Ermeni mes'eleleri gibi halli güç buhranlara sahne olan devrinin şartlarını ve O'nun siyâsî dehâsının gücünü kavrıyabilmek için muârızlarının «**İttihad ve Terakki Fırkası**» adıyla siyâsî bir iktidar haline geldikleri İkinci Meşrûtiyet devrini görmek mecbûriyeti, hâsıl olmuştur. Kendisini korkaklık ve dirâyetsizlikle itham edegelenlerin elinde devletin, on yıl müddetle bâdireden bâdireye sürüklenmesi, O'nun yüce şahsiyyetini sislendiren propagandaların millet nazarında bütün câzibesini izâle eylemiş ve halk harb içinde kaldırılan cenâzesinin arkasından;

«**Bizi bırakıp nereye gidiyorsun?**» diye feryâd etmiştir.

Halk, bu feryad ve figanında haklıydı. Zira **Sultan Abdülhamid Hân**, devrinin bunca gâilesine rağmen Avrupa dev-

letlerinin siyâsetlerine -âdeta- istikamet verecek bir dirâyet gösterebilmiş ve onları birbirlerine rakip bir vaziyete getirerek bu sûretle her birinin -ana istikameti Osmanlı Devleti'ne karşı olan- emellerine set çekebilmiştir. Gerçekten İngiltere'yi, Suriye'nin Fransızlar tarafından işgali isteğine, Fransa'yı ise, İngilizler'in Irak'ı ele geçirmek hususundaki arzularını baltalamaya mâhirâne bir sûrette imâle edebilmiştir. Almanya ile Avusturya ve Macaristan'ı Makedonya'nın Balkan Devletleri arasındaki taksimine karşı çıkmaya, İtalya, Fransa ve hatta Rusya'yı Avusturya ve Macaristan'ın Selânik'e kadar bütün Arnavutluk'u ele geçirme arzusuna mâni olmaya azmettirmiştir. O'nun arzusu hilâfına ve **Sultan Aziz** merhumun katlinden doğan millî infiâli bertaraf ederek milletin nazarını hârici bir gâileye çekmek arzusuyla **Mithad Paşa** ekibi tarafından çıkarılmış bulunan «**Doksanüç Harbi**» istisna edilirse, çoktanberi kaybedilmiş sayılmak gereken Tunus'un Fransızlar tarafından âni bir sûrette işgâli ve Mısır'ın İngilizler'ce zabtı hâricinde düşmana bir karış toprak vermeden bütün buhranları tehlikesizce atlatabilmiştir. Devrinde bir kere harb çıkmış (1897 Türk - Yunan Harbi) o da kazanılmıştır. İngilizler'e Akabe'de meydan okuyan **Sultan Hamid**, hiçbir düşman blöfü karşısında gerilememiştir. Almanlar'a verdiği Bağdat Demiryolu imtiyazı, devletler muvâzenesinden mâhirâne bir sûrette istifâde edişinin şâheser bir misâlidir.

Takip ettiği «**Hılâfet Siyâseti**» ile bu müesseseyi İslâm tarihi boyunca görülmemiş derecede ciddi ve müessir bir kudret hâline getirmiştir. O derecede ki; İngilizler, Hindistan'da çıkmak üzere olan birçok isyânı, O'ndan birçok tâviz mukabilinde alabildikleri «**sükûnet fermanları**» ile önliyebilmişlerdir. Bu siyâseti daha müessir bir hâle getirmek için inşâ ettiği Hicaz Demiryolu'nun masraflarının üçte bir nisbetinde Hind Müslümanları'ndan sağlandığını hatırlamak bile, bu siyâsetin ne ölçüde müessir bulunduğunu isbata kâfidir. Hatta

denilebilir ki, Hind Müslümanları'nın Millî Mücâdele esnasında Ankara'ya gönderdikleri milyonlarca liralık yardımlar da **Sultan Abdülhamid Han** tarafından yürütülen bu «**Hilâfet Siyâseti**»nin eseri olmuştur.

Sultan Abdülhamid'in büyük dehâsı sadece böyle siyâsî hâdiselerde değil, memleket dâhilindeki ümran faaliyetlerinde de açıkça tezâhür etmiştir. Hakikaten, Cumhuriyet Türkiyesi'nin elli yıl içinde sâdece üçbin kilometre demiryolu yapmış olmasına rağmen bu büyük hükümdârın onbin kolimetreden fazla demiryolu inşâ etmiş bulunduğunu hatırlamak bu hususta ki iddiâmızı isbâta kâfidir sanırız. Bunun yanı sıra saymakla tükenmiyecek derecede mektep açmış, bugünkü yüksek mekteplerin çoğunun temelini O atmıştır. Bu hususta, sâdece İstanbul'da altı lisesinin bulunduğunu hatırlamak kâfidir.

Sultan Abdülhamid Han'ın çeşitli yalan ve tezvirlerle karartılmaya çalışılan devrinin gerçekleri o- günden beri devam edegelen- resmî baskılara rağmen artık anlaşılmaya başlanmıştır. Bu mes'ud neticenin daha şumullû bir sûrette gerçekleşmesi için halâ tasnifi bitmemiş olan arşiv vesikalarının iman ve istikamet sâhibi vatan çocuklarınca tedkiki şarttır. Ancak bu sûretledir ki, diplomalarını o büyük hükümadara sadâkat yemini yaparak almış bulundukları halde sonradan şanlı mâzimizi ve bu siyâset pîri yüce hükümdârı katrânî bir renge boyamak için hududsuz bir gayret sarfedenlerin icadkerdesi olan yalanlar bertaraf edilecektir. Cûlûsunun yüzüncü yıldönümünde bu arzu ve temmeniyi izhar ederken O'nun aziz hâtırası önünde saygıyla eğiliriz. Merhuma Cenab-ı Haktan engin bir rahmet niyaz ederiz.*

---

*Sebil, Sayı 35, 27 Ağustos 1976, İstanbul.

TALİHSİZ FİLİSTİN

Bütün tarihi boyunca nizam-ül âlem anlayış ve endişeleri ile hareket etmiş bulunan Osmanlı Devleti, altıbuçuk asır müddetle bütün «***Eski Dünya***» toprakları üzerinde ciddî bir sûlh ve sükûn âmili olmuştur. İslâm'ın harb için vaz'ettiği insânî kaidelere harfiyyen riâyet ederek sûlhü, aslî bir hâl kabul eden bu büyük devlet, himâyesi altına aldığı insanları -henüz kâbına varılamamış derecede- ince, ferâsetli ve âdilâne bir sûrette idâre etmiştir.

Onun, Cihan, sûlhü için hâiz bulunduğu büyük ehemmiyeti takdir edemiyen ve ilerleyen sanâyileri yüzünden hammadde ve pazar ihtiyacıyla kabaran iştihalarını gemliyemiyen emperyalist Batı Devletleri, bu yeri doldurulamaz sûlh ve sükûn âlemini bertaraf etmek için hududsuz bir gayret ve faaliyet göstermişlerdir. Bu gayret ve faaliyetlerin -hâlâ vâzıh bir sûrette anlaşılamamış olan- asıl sebebi, Filistin havâlisinin Yahudilerce ele geçirilmesini sağlamaktı. 19. asırda teşkilât olarak kuvvet ve kudretinin en had noktasına ulaşan Yahudiler başta İngiltere olmak üzere Türk-İslâm düşmanlarını

alabildiğine tahrik ederek ortaya çıkacak parçalanmadan istifâde sûretiyle Filistin'i bir «***yahudi yurdu***» yapmanın şeytânî hesaplarını en mükemmel bir şekilde tezgâhlıyabilmiştir.

Bu yüzdendir ki; Osmanlı Devleti'nin parçalanmasından sonra istikrarı bozulan bölgeler içinde Filistin, ihtilâf ve huzursuzlukların âdetâ bir temerküz noktası olmuştur. Gerçi Osmanlılar'ın çöküşüyle teşekkül eden yirmiden fazla küçük devletin hiç birisinde hâlâ tam bir istikrar sağlanabilmiş değildir. Fakat bunlar arasında Filistin kadar hâilevî (dramatik) hâdiselere sahne olanı çıkmamıştır. Çünkü Osmanlı Devleti'ni yıkmaktan beklenen asıl netice, bu bölgeyi yahudiye intikâl ettirmekti. Bunun da hodbehod ve kolayca olmıyacağı muhakkaktı. Zira, Yahudiler buradan -**Hz. İsa**'yı çarmıha gelmiş olmakla itham olunarak- sürülüp çıkarılalı takriben ikibin yıl olmuştu. Bu müddet zarfında burada tavattun eden yerli Arap asıllı halk ne olacaktı?!...

19. Asırda en mütemâyiz ve kudretli devlet olan İngiltere'yi Yahudi emellerine sâdıkane bir sûrette hizmetkâr kılabilen Siyonizm, değişen Dünya şartları muvâcehesinde O'nun yerini alan günümüz Amerika'sını da aynı tarzda kullanmaya muvaffak olabilmiştir Hal böyle olunca, Filistin'in kadim sâkinleri olan Araplar'ın yahudilere peşkeş çekilerek «**İsrail Devleti**»nin kuruluşu elbette güç olmayacaktı. Nitekim böyle oldu. Milyonlarca Arap sekenenin çeyrek asrı aşan bir zamandan beri çadırlarda ikamete mahkûm edilerek vatanlarından sürülmeleri, hep bu İngiliz ve Amerikan destek ve yardımlarıyla gerçekleşebilmiştir.

Vatansız olmanın ızdırablarını, bunu yaşamamış olanlar aslâ tasavvur edemezler. Üstelik bu keyfiyet binbir fâcianın vukuu sûretiyle ortaya çıkarsa... Filistinliler'i şurada burada giriştikleri tedhiş ve katliâm hareketlerinden dolayı kınayanlar, biraz da işin bu hazin veçhesini düşünmek mecbûriyetinde değil midirler? Denilebilir ki, Filistin halkı, harblerde bir varlık

gösteremedikçe, böylesine gayri hukûkî ve hiç kimsenin tasvib etmiyeceği usûllerle matlûb olan neticeyi elde edemezler. Bu doğrudur. Hem de yalnız Filistinliler değil, bütün Arap Âlemi için... Fakat böyle düşünen ve söyleyenlerin, yahudi tehlikesini ya kasden, veyahud da gafletle küçücük «**İsrail Devleti**» ne münhasır addettikleri muhakkaktır. Halbuki, İsrail'in asıl gücü, kendi zatî varlığından değil, beynelmilel Siyonizm'in tesir altına aldığı büyük devletlerden gelmektedir. Bunların başında da Amerika vardır. Bir avuç Filistinli'nin değil, topyekûn Arap Alemi'nin bile Amerika ile başa çıkamıyacağı söz götürmez bir gerçektir. Nitekim son Arap – İsrail harbinde bir ara Yahudiler'in mağlûbiyete sürüklendikleri görüldüğünde, Amerika'nın sağladığı korkunç destek ve ifâde eylediği garanti hatırlardadır. O halde Amerika gibi büyük devletlerin yahudi emelleri için seferber olması önlenmedikçe Arap – İsrail ihtilâfının Araplar lehine hall-u fasl edilmesi imkânsızdır. Bu ise, şimdilik akla yakın ve mümkün görülmemektedir.

O halde tâlihsiz Filistin halkı için geriye kalan yegâne çâre ve tedbir nedir?!... İşte bu nâzik durum dolayısıyladır ki; başta Filistinliler olmak üzere bütün Arap Âlemi «**denize düşen yılana sarılır**» hükmünce Rusya'dan medet ummak mevkiinde kalmış, fakat daimâ ideolojik hesaplarla hareket eden bu devletten de umduğunu bulamamıştır. Siyonizm gibi dev ve şeytanî bir tesir mekanizmasını muvâzeneye getirecek her türlü imkândan mahrum bulunan Filistinlilere, düşmanını yıldıracak ferdî fedâkarlıklardan başka bir yol kalmamıştır. İşte bu zarûretledir ki; şurda burda yahudi unsuruna karşı bir takım tedhiş hareketleri başgöstermiştir. Fakat câlib-i dikkat olanı şudur ki; daha dün Entebbe Baskını'yla bu gibi hareketlere karşı misilleme yapan İsrail komandolarını tebrik ve takdir eden Amerika, bu defa İstanbul'daki hâdiseyi takbih hususunda fevkalâde bir isticâl göstermiştir. Hukûken hiç

şüphesiz asla tasvip edilemiyecek olan bu gibi hâdiseler karşısında Amerika'nın kısa bir zaman zarfında tezâhür eden bu tenâkuzu İsrail gerçeğinin kavranmasında üzerine parmak basılacak ehemmiyetli bir noktadır.

Talihsiz Filistin halkının son ve ümidsiz çırpınışları andıran bu gibi tedhiş hareketlerine baş vurması hiç şüphesiz çıkar bir yol değildir. Fakat bunu beğenmiyenler, vatanlarıyla birlikte bir çok sevdiklerinden de mahrum edilmiş olan bu bedbahd insanlara, daha makûl ve hukûkî bir yol gösterebiliyorlar mı? Filistin müslüman Araplar'ın yahudilerce «**çalınmış**» aziz vatanlarıdır. Tedbirsiz yakalanarak onu kanlarıyla sulayamadılarsa da, ferdi fedakârlık noktasından hiç de küçümsenemiyecek olan bu gibi tedhiş hâdiseleriyle, alınlarına sürülen esâret lekesini hafifletmiş olmuyorlar mı?! Gencecik yaşlarında hayatlarını istihkar ederek her yahudi için bir kâbus hâline gelebilecek olan bir korkulu vasat ihdas etmeğe çalışanlar, tâlihsiz Filistin halkının çâresiz çocuklarıdırlar. Bu sebeple kendilerini ateşe atarak ellerinden gelen en son şeyi yapmaktadırlar!..*

* Sebil, Sayı 34, 23 Şubat 1976, İstanbul.

EGE'DE SİNİR HARBİ

Milletleri ayakta tutan mefkûreleridir. Bütün efrâdın inanıp bağlandığı mefkûre ne ölçüde şümûllü ve azametli ise, onun milletlere sağlıyacağı hamle gücü de o nisbette büyük olur. Mefkûresiz milletler, gâyesiz insanlar gibidirler. Rüzgâr önünde avâre uçuşan kuru yapraklara benzerler. Böylelerinde hamle ve istikrar olamaz!.

Yunan Devleti'ne vücûd veren âmil, asırlarca süren Türk hâkimiyetine karşı duydukları kin ve nefrettir. Bunun ilk semeresi olan 1821 «***Patras Vak'ası***»ndan itibâren dâima «***Türk'e karşı***» bir siyâset takib eden Yunanlılar, o tarihden bu yana küçümsenemiyecek muvaffakiyetler kazanmışlardır. Ancak ne yazık ki, onların kazançları dâimâ bizim kayıp hânemize kaydedilmiştir.

Devletin zaaf devrine rastladığı için her hamlede biraz daha kazançlı çıkan, kazandıkça şımaran Elen Irkı, nihâyet kendisiyle hiç bir kan bağı bulunmayan meşhur **İskender**'in cevelân sâhasını kendisine vatan kılmak gibi bir hayâle sürüklenmiştir. Gerçekten Makedonyalı **İskender**, Irkan Grek olmadığı

gibi harita-yı âlemde ilk çiğnediği yer de Yunanistan'dır. Böyleyken O'nu kendi millî kahramanlarıymışcasına benimseyen Yunanlılar, ortaya bir «***megalo-idea***» dâvası atmışlardır.

Hayâlperest Elen Irkı'nı Türkiye'ye karşı tahrik için kullanılan bu mefkûre, kendilerine cidden büyük kazançlar sağlamıştır. Fakat hayâllerde ölçüsüzlük ekseriyâ silâhın geri tepmesini intac eder. Yunanlılar bu gerçekle Millî Mücâdele esnasında karşılaşmışlar, fakat bundan gereken dersi almamışlardır. Almamış oldukları şununla sabittir ki; bir kere daha aynı tehlikeli noktaya yaklaşmakta bir beis görmemektedirler.

Halbuki Yunan kazançları, kendi sa'y ve gayretlerinin mahsûlü olmaktan ziyâde, Türk haricî siyâsetinin tevâlî eden zaaflarının eseridir. Hakikaten kuruluşunu bile hristiyan hâmîlerinin desteğine borçlu bulunan Yunan Devleti, o gündenberi Türk haricî siyâsetinin çeşitli zaaflarını kendi lehine olarak alabildiğini istismar edebilmiştir. Fakat, bu zaafların en büyüğü mâhud Lozan Müzâkereleri'nde ortaya çıkmıştır. Millî Mücâdele gibi binbir yokluk içinde gerçekleşen bir zafere rağmen, kendilerinden harb tazminâtı alınamamış, haritaya bakan her Türk'ün yüzünü kızartacak şekilde kendilerine bol keseden arazi ve adalar bahşedilmiştir. Denilebilir ki, Yunanlılar, Anadolu harekâtında uğradıkları zararı Lozan Sulh masasında telâfi eylemişlerdir.

O günden beri dâimâ «**tâviz üstüne tâviz**» anlayışıyle yürütülen Türk-Yunan münâsebetlerinde 1974 Kıbrıs Askerî çıkarması ciddî bir dönüm noktası teşkil etmiştir. Zira artık Yunan'a verilecek tâviz kalmamış, bıçak kemiğe dayanmıştı. Ege'deki son buhran, belki de bu mecbûriyetle başlatılan dönüşün bir ikinci safhasını teşkil etmektedir. Hayâlperest ve yaygaracı Yunanlılar, meccânen sâhip oldukları Adalar'la Ege'de Türkiye'nin önüne aşılmaz bir set çekmek istemektedirler.

Şimdiye kadar ileri sürdükleri aşırı taleblerin hiç olmazsa

bir kısmını koparmadıkça gerilemiyen ve her merhalede mutlaka hakları olmayan bir şey elde edebilen Yunanlılar, artık eski alışkanlıklarını terketmek mecbûriyetindedirler. Zira artık Türkiye'nin idaresi Batı hayranlarının inhisarında değildir. O'na imanlı yeni idâreciler de ortak olmuşlardır.

İşte bu sâikledir ki; Ege'de başlatılan psikolojik harbin birinci merhalesi, Türkiye lehine neticelenmiş ve Yunan hükûmeti alttan almak mecbûriyetinde kalmıştır. Ümid ve temennî edelim ki, bu hâdise ile tabiî mecraına girmiş görünen Türk haricî siyâseti, bundan böyle hiç bir zaaf emâresi göstermeden Yunanlılar'ın üstüne yürüsün ve kurdukları hayâl şatolarını birer birer O'nların akılsız başlarına yıksın!*

* Sebil, Sayı 31, 30 Temmuz 1976, İstanbul.

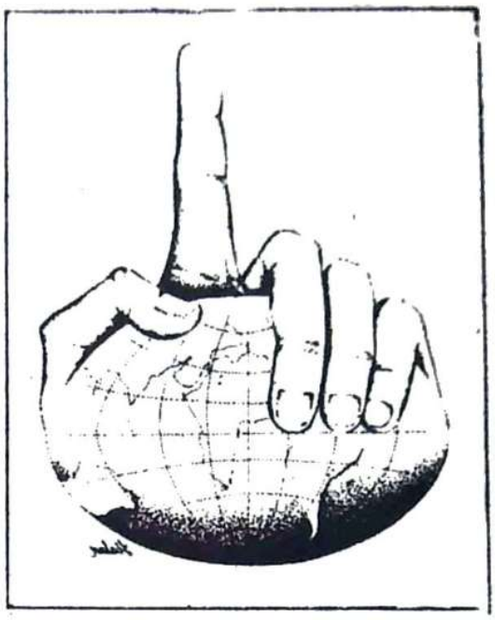

TURİST AHLÂK GÖTÜRÜR!..

TARİHÎ TESİR:

Türkiye'nin zamanında ve gerektiği şekilde bir sanâyi inkılâbı yapamamasının Avrupa'ya nazaran geri kalmasına, bunun da dehşetli bir aşağılık duygusuna müncer olduğu malûmdur. Avrupa'daki maddî terakkinin sebep ve âmillerinin lâyıkıyle teşhis edilememesi, bu terakkiyi memleketimizde gerçekleştirmeye medar olacak usûl ve prensiplerin doğru olarak tâyin olunamaması, zamanla «***taklidcilik***» gibi emeklerin heba olmasından başka bir netice tevlid etmeyen sakîm bir yolun açılmasına sebep olmuştur. İşte bu sâikledir ki, Avrupa'da ne varsa makbul, bizdeki herşeyse, makhûr telâkkî edilegelmiştir.

Bu akıl ve mantık dışı tutumun ilk menfî meyvaları Avrupa'ya tahsile giden yarımünevverler eliyle gerçekleşmiştir. Fakat, bugün Türkiye'ye nice zamandan beri hâkim olan «**Garb'ı körü körüne taklid**» hastalığının âmilleri, gelişen münâkale ve haberleşme vâsıtaları sebebiyle alabildiğine çoğalmıştır.

Eskiden bu âmiller, Avrupa'ya tahsil maksadıyla giden birkaç gençle ticarî münâsebetler peşinde koşan birkaç tüccara inhisar ederken bugün bunlara ilâveten adetleri milyona varan işçilerimizle bir de «**turist zümresi**» ortaya çıkmıştır.

SİNSİ BİR BİZANSÇILIK

İlk nazarda memlekete döviz kazandırmak gibi câzib bir yönü olan bu mes'elenin, üzerinde durulacak pek çok ciheti vardır. Bir kere herşeyden evvel hristiyan hissiyâtı ile meşbû' bulunan Avrupalı turistlerin alâkasını celbetmek maksadıyla Türkiye'deki kadîm Bizans eserlerinin ihyâsı yolunda hummalı bir faaliyet başlamıştır. Turistler için benzeri kendi memleketlerinde pek çok olan bu gibi hristiyânî şehir, mâbed vesâir kalıntılardan ziyâde asıl İslâm Dünyası'nın medenî eserleri câzip olduğu halde, görünmiyen bir el, turistin döviz kaynağı teşkil ettiği esbâb-ı mûcibesiyle gözleri boyayıp Anadolu'yu bir Bizans beldesi haline getirmek hususunda hummalı bir faaliyete girişmiştir. Düşman için bir «***tapu senedi***» gibi müstakbelde haksız iddialara sebep teşkil etmesi melhuz bu gibi eserler alabildiğine tamir ve ihyâ olunurken, canım ecdad yâdigârı eserler nisyan ve ihmâlin karanlığına terkedilmiştir. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de «***Meryem Ana efsânesi***» çıkarılarak aziz Anadolu toprağı bir zamanların Kudüs'ü gibi mutaassıp hristiyanların iştihalarını dâvet eden bir sâha hâline getirilmek istenmektedir. Tarihi baştan başa karanlık olan Hristiyanlığın bu yeni keşfi (!..) tamâmen müstakbel siyâsî bir hesaba dayanmaktadır. Güya bir genç kız **Meryemana**'nın Efes'de medfun bulunduğunu rüyasında görmüş, devrin Papa'sı da bu rüyanın doğruluğunu tasdik etmiş... Bu sûretle Anadolu üzerindeki hristiyânî emelleri tahrike medar olacak bir efsâne vücud bulmuştur.

Turistin başka milletler için gerçekten bir gelir kaynağı

olduğu doğrudur. Fakat bu husus maâlesef bizim memleketimize gelip - giden turistler için pek de ileri sürülemez. Zira, Avrupa'nın paralı turistleri bizden ziyâde Adriyatik sahilleri ve buna benzer yerlere iltifat etmektedirler. Aradâ bir Türkiye'ye gelen paralı turistler ise, umûmiyetle deniz yolunu tercih ettiklerinden memleketimize bir gecelik otel parası dahi bırakmamakta, sırf Topkapı Sarayı ve Ayasofya gibi bazı şöhretli yerleri görmek için beş on dolar bıraktıktan sonra çekip gitmektedir. Bize kala kala Avrupa'nın meteliksiz bitlileri kalmaktadır. Bunlarınsa Türkiye'ye madden fayda yerine zarar verdikleri izahtan vârestedir. Ancak bunların asıl ehemmiyetle üzerinde durulacak olan yönü ahlâk-ı umûmiyeye irâs eyledikleri zarardır.

TURİST AHLÂK GÖTÜRÜR:

Gerçekten Türkiye'de ahlâkî sukutun belli başlı âmillerinden biri de bu turist belâsıdır. Hattâ denilebir ki; bu sukut ictimâî mânada onlarla başlamıştır.

1917 Bolşevik İhtilâli'nden kaçan beyaz Ruslar'ın İstanbulda nasıl bir ahlâkî tefessühe sebep oldukları yaşlılarımızın hâlâ hâtıralarında yaşayan bir keyfiyettir. Aç ve perişan Rus kafilelerinin genç ve güzel kadınları memleket çocuklarının fuhşa alışmalarında ilk büyük âmil olmuşlardır. O zamanlar Galata Köprüsü üzerinde göğüsleri çeşitli madalyalarla mücehhez Çarlık generallerinin «kağıt, kibrit, kâğıt, kibrit!..» diye bağırarak seyyar satıcılık yaptıklarını halâ hatırlıyanlarımız vardır. Kadınları ise, içinde bulundukları maddî sefâlet yüzünden birer randevu evi sermâyesi halinde icra-i denâet etmişlerdir. Hattâ bugün gençlerimiz için bir ciddî baş belâsı ve ahlakî sefâhat yuvası haline gelen plâjlar bile İstanbul'a bu beyaz Ruslar'ın hediyesi (!..) olmuştur.

O gün bu gündür Türkiye'ye gelen turistlerin ahlâkî seviyesinde -Dünya buhranına da muvâzî olarak- müthiş bir sukut müşâhede edilmiştir. Gerçekten bugünkü turistlerin fuhuş, esrar kaçakçılığı, eroinmanlık ve örflerimize meydan okuyan kıyafet, tavır ve hareketlerinden tutunuz da yazmaktan hicap duyduğumuz en şenî fiillere kadar varan halleri ile bir kazanç vâsıtası değil, ahlâk törpüsü ve tahripkârı oldukları izahtan vârestedir.

Netice olarak, turistin «***döviz getirdiği***» şüpheli olmakla beraber, «***ahlâk götürdüğü***» muhakkaktır. Bu işin bir kâr - zarar hesabını yaparak gereken tedbirleri almak alâkadarların en başta gelen bir vazifesidir!..*

* Sebil, Sayı 31, 30 Temmuz 1976, İstanbul.

RÜZGÂR GÜLLERİ

Allah bu âlemi, kendisine ibâdet etmesi için yarattığı «*insan*» a musahhar kılmıştır. Bunun neticesi, âdemoğlunun yaratılışındaki gâyeye bağlı kaldığı müddetçe, bütün dünyevî nimetlerden meşrû bir sûrette istifâde etmesidir.

Aslında bütün canlı varlıkların meydana getirdikleri semereler, kendileri veya nesillerinin idâmesi içindir. Böyle olduğu halde, Cenâb-ı Hak onlara bu nimetlerden kendi zatî gâyelerini gerçekleştirmeye kifâyet edecek miktardan fazlasını bahşetmiştir. Bu sebepledir ki; insanlar canlı cansız bütün varlıklardan çeşitli sûretlerde istifâde ettikleri halde, bu durum asla onların nesillerinin yok olmasını intac etmez. Üstelik yaratılış gâyesine sâdık kalan insan, bu âlemin zineti ve süsü kabûl olunduğundan, başka varlıkların semerelerinden istifâde kendisine meşrû' kılınmıştır. Hattâ denilebilir ki; nasıl insanın «***mi'rac***»ı ibâdetlerin en özü ve mütekâmili olan «***namaz***»'la gerçekleşiyorsa, maddenin «***mi'râc***»ı da gerçek bir mü'minin vücûduna dâhil olmasıdır.

Bu düşüncenin ışığı altında bakıldığında, herşeyin «***insan***

için», onu rûhen ve bedenen saâdet ve selâmete ulaştırmak için olduğunu söyliyebiliriz. İslâm'ın insana ve onu ihâta eden eşyaya bakışı işte budur.

Varlıkların en şereflisi ve mütekâmili kabûl olunan insan, yaratılışındaki bu yüceliği en ziyâde «***inkâr***» ve «***nefs***» bataklığına sürüklenmekle kaybeder. O feci bir süfliyyete sürüklenmekten kurtarılamadığı takdirde içtimâî nizam adına kendisine ne tatbik etseniz boştur. Dünya'nın en iyi kaanun ve usûllerinin şahsiyet zaaflarıyla malûl bir beşerî topluluk elinde hiçbir müsbet netice tevlid etmiyeceği âşikârdır. Aksine «***insan unsuru*** sağlamsa, en kötü bir içtimâî nizam içinde bile, milletlerin yüz akı olan ideal davranışlara ve şahsiyyetlere rastlamak mümkündür.

Türkiyemizin, asırlardan beri tevâli eden maddî ve mânevî kayıplarının başında, -bilhassa seçkinlerinin- mâruz kaldığı dehşetli bir şahsiyet ve karakter zaafı gelir. Hakikaten bu yönden, inandığı ideal kıymet hükümlerinin mer'iyyet ve galebesi için, canını seve seve vermekten içtinâb etmiyen «***devletlû***» lardan günümüzün büyük ünvan ve iddialı nice küçük adamlarına kadar, her merhalede biraz daha gerilediğimiz meydandadır. Yakın tarihimizi dolduran şahsiyyetlerin pek çoğunun hayat mâcerâları doğru bir sûrette ortaya konulduğu takdirde, onların devir devir hâkim şahsiyyet ve fikirlere göre birbirinden çok farklı hüviyetler göstermiş oldukları acı bir gerçek hâlinde ortaya çıkar. Bunlar bir değil, belki «***bin şahsiyyet***» lidirler. Âdetâ bir «***maske galerisi***»ne sahiptirler. Devre göre birini çıkarır, diğerini takarlar. Böyleleri «***rüzgâr gülleri***» ne benzerler. Vecheleri daimâ kuvvetten yana dönüktür. Rüzgâr ne taraftan eserse o tarafa meylederler.

Bu tiplerin galerisinde mevcud olan maskelerin çokluğu meşhur sihirbaz ***Zati Sungur***'u bile mebhût eder. Denilebilir ki, devrimiz bir «***rüzgâr gülleri***» devridir. Ama sonuna yaklaşmış olan bir devir...*

* Sebil, Sayı 30, 23 Temmuz 1976, İstanbul.

YAHUDİ VE CESÂRET (!..)

Hristiyanlığın ilk zuhuru hengâmında -hemen hemen bütün semâvî dinlerin peygamberlerine muhâlefetle şöhret yapmış bulunan- Yahudiler, hakka bir kere daha karşı çıkmış olmanın cezasına çarptırılarak Kudüs'den sürülmüş ve Dünya'nın dört bir bucağına yayılmışlardı. Takriben ikibin yıl sürmüş bulunan bu muhâceret hayâtı, Yahudi Kavmi'nin fıtrî husûsiyetleri neticesi olarak, her türlü ulvî düşünce ve fazilet hissinden mahrum bir sûrette geçmiştir.

Gerçekten bunlar, 19. Asır nihâyetlerine kadar dağıldıkları büyük şehir merkezlerinin ancak kenar manallelerinde oturabilen ve eskicilik gibi süflî işlerle meşgûl olan, buraların ikinci sınıf sâkinleri idiler. Bu yüzden kavmî adları, zamanla Türkçemizde olduğu gibi sâir bütün milletlerin lisanlarında da «***korkaklık***» ve «***mefkûresizlik***» gibi iki temel manâ ve vasıf kazanmıştır. Hakikaten Dünya'nın her yerinde.«***Yahudi***» denilince hâlâ akla korkaklık, hasis menfaatperestlik, vatansızlık ve bilumum süfliyyet gelir. Bunlardan «***korkaklık***» yahudi kelimesinin lâzım-ı gayrı murâfıkı yani ayrılmaz bir

parçası gibidir. Bu iki kelimeden herbiri, derhâl diğerini tâdâi ettirir. Bu durum, hiç şüphesiz değişmez Yahudi karakterinin milletler üzerinde bıraktığı te'sirin tabiî bir neticesidir.

Fakat geçen asrın nihâyetlerine doğru toparlanan ve milletlere hem siyâsî ve hem de iktisâdî sahalarda sinsi bir sûrette hulûl ederek onlar tarafından asırlarca hakir görülmenin intikamını almaya yönelen Yahudiler, bu hususta -doğrusu- pek büyük bir başarı sağlayabilmişlerdir. Zira, Dünya'nın belli başlı iktisâdî ve kültürel merkezlerine dağılmış bulunmaları, onların zamanla en iyi tahsil ve ticaret imkânlarını elde etmelerini sağlamıştır. Gerçi hepsinin şehirde oturması, nüfusu arttıran asıl âmil olarak bir köylü tabakasına mâlik bulunmamalarını, bu da binnetice sayıca aynı kalmalarını intac eylemiştir. Fakat bu durum diğer bir cihetten de onların beynelmilel ticâret ve siyâset sâhasında görünmez bir tahakküm ve istismar şebekesi kurabilecek liyâkat ve dirâyeti göstermelerine imkân sağlamıştır.

Bu sâyede, önce 20. Yüzyıl başlarına kadar «***üzerinde güneş batmayan bir imparatorluk olmak***»la iftihar eden İngiltere'yi, sonra da Dünya'nın bir numaralı devleti tanınan Amerika'yı bütün zînüfuz eşhas ve müesseseleriyle kendi emelleri için kullanmak imkânını elde edebilmişlerdir. İşte bu sâyededir ki; Yahudi'nin târihen mâlûm ve müstakar korkaklık sıfatı değişmiş gibi bir görünüş kazanmıştır. Bunun en tipik misâli, şu günlerde fukara Uganda'ya karşı giriştikleri dehşetli bir korsanlık hareketidir.

Hakikatte fertler gibi milletlerin de aslî ve tabii karakterlerinin değişmesine aslâ imkân yoktur. Bu itibarla yahudi, yine eski korkak yahudidir. Fakat bu defa ortada ona cesâret veren, küçümsenemiyecek müessirler vardır. Bunların başında, bir taraftan Uganda'nın zayıflığı, diğer taraftan da kendilerine destek olan Garb'ın süper devletlerinin büyük maddî ve manevî yardımları gelmektedir. Gerçekten ga-

zetelere ve ajans bültenlerine aksettiğine nazaran bu gayri hukukî baskın hareketi, Garb'ta büyük bir takdir ve hayranlık uyandırmıştır. Başta Amerikan Reisicumhuru **Ford** olmak üzere, Almanya Başvekili **Helmut Schmidt** ve emsalleri İsrail'i bu başarısından (!) dolayı tebrik etmişlerdir. Fazladan olarak Amerikan Reisicumhuru İsrail'in Amerikan yardımından sağladığı silâhları bu şekilde bir korsanlık hareketinde kullanmasının yardım esaslarına mugâyir bulunması dolayısıyla kendisine karşı bir silâh ambargosu düşünülüp düşünülmediği suâline kat'î bir şekilde «hayır» cevâbını vermiştir.

Yahudi, yine eski korkak yahudidir. Fakat onun fıtratındaki bu aslî husûsiyeti değişmiş gibi gösteren işte bu arkasındaki büyük kuvvet, yani koskoca Amerika'yı bir nevi vesâyet altına alabilmiş bulunmasıdır!. Bu da bakalım daha ne zamana kadar devam edecektir!..*

* Sebil, Sayı 16, Temmuz 1976, İstanbul.

DEĞİRMEN NÖBETİ

Cümleye mâlûmdur ki; her nimet bir külfet mukabilindedir. Ancak, külfeti deruhte edilmeden elde olunan nimetlerin kadr-u kıymetleri lâyıkıyla bilinemediğinden, bunlar saman alevi gibi bir ömürsüzlüğe mahkûmdurlar. İçtimâî adâleti sağlayan asıl âmil, işte bu nimetlerle külfetler arasındaki nisbet ve muvâzenedir.

Türkiye'nin, zamanında ve gerektiği şekilde sanâyi inkılâbı yapamamasının tevlid eylediği «***aşağılık duygusu***»nun târihimizdeki ilk acı meyvası olan «***Tanzimât'ın ilânı***»ndan itibâren nimetlerle külfetler arasındaki nisbet ve muvâzene yavaş yavaş bozulmaya başlamıştır. Bu tarihten sonradır ki, Avrupa görmüş, yeni açılan mekteblerde okumuş, bürokrat ve milletden kopmuş batılılaşma taraftarı bir kadro, kendini geniş halk kitlelerinin bir nevi vâsisi mevkiinde görmek alışkanlığını kazanmaya başlamıştır. Bunlar millete karşı takındıkları tavır içinde deruhte ettikleri külfetlerle kıyası kâbil olmıyacak derecedeki nimetleri bir nevi «*arslan payı*» olarak kendilerine ayırmışlardır.

Gitgide milletin din ve târihine bağlı kalanlar aleyhine tahammül edilemiyecek derecede menfî bir gelişme gösteren bu adâletsizlik, günümüzün bütün içtimâî huzursuzluk ve çalkantılarının temel sebebi olmuştur.

Vaktiyle adamın biri, iki oğlunu çağırarak:

«– Oğlum!..» demiş. «Bugün karşı köyde düğün var. Fakat aynı zamanda değirmene götürülecek zahiremiz de bekleyip duruyor. Aranızda anlaşınız da biriniz bu zahireyi değirmene götürsün, diğeriniz de düğüne gitsin!

Kardeşler, biri nimet diğeri ise külfet teşkil eden bu iki faaliyeti aralarında taksim için, bir kenara çekilmişler. Büyük kardeş küçüğüne demiş ki:

«– Kardeşim babamın söylediğini duydun, ne dersin, ben mi düğüne gideyim de, sen değirmene gidesin, yoksa sen mi, değirmene gidesin de, ben düğüne gideyim?

Küçük kardeş bu suâl tarzından pek bir şey anlıyamamış. Bir müddet düşündükten sonra:

«– Ağabey» demiş. «Nasıl söylüyorsun ki; her defasında değirmen nöbeti bana geliyor?!..»

Türkiye'de nimetlerle külfetlerin taksiminde yüz yıla varan bir zamandan beri hep bu hikâyedeki büyük kardeşin açık gözlülüğü ve madrabazlığı câridir. Nimetler, milletten ve O'nun bütün mânevî varlığından tecerrüd etmiş olanlara, külfetler ise Türk ve Müslüman kalanlara tahsis edilmektedir. Fakat, millet misâlimizdeki küçük kardeş gibi uyanmağa ve bu taksimdeki adâletsizliği kavramaya başlamıştır. Artık her defasında değirmen nöbetinin kendisine gelmesine mûterizdir.

Yakın târihin büyük çaptaki hamle ve hareketlerinin neticesi olan nimet ve külfetlerin taksiminde hep bu adâletsiz ölçüler kullanılmıştır. Düzme 31 Mart irtica hareketi üzerine İstanbul'a gelen Hareket Ordusu, garplılaşma taratarlarına makam, mevki', maddî menfaat ilh. vatanseverlere ise da-

rağaçları getirmişti. Millî Mücâlede'nin neticesi de -aşağı yukarı- aynıdır. 27 Mayıs keza... Sâdece şu 12 Mart'tan sonra, bir miktar milletten kopmuş anarşistin te'dibi gerçekleşebilmişse de kısa bir müddet sonra onların da imdadına mâhud Anayasa Mahkemesi'nin yetiştiği malûmdur. Hattâ bu hareketin varlık sebebi, sol anarşinin çıkardığı kargaşalıklar olduğu halde, bâzı askerî mahkemeler, solculardan ziyâde bîgünah iman ehlini tevkif ve tecziye eylemişlerdir.

Ancak, bütün bu hâdiselerden aldığı dersle git gide uyanan, din ve târih şuuruna dönen millet, artık itiraz makamında feryâdını yükseltmekte ve sormaktadır:

«– Bu değirmen nöbeti daha ne zamana kadar hep bana gelecektir?!..»*

* Sebil, Sayı 28, 9 Temmuz 1976, İstanbul.

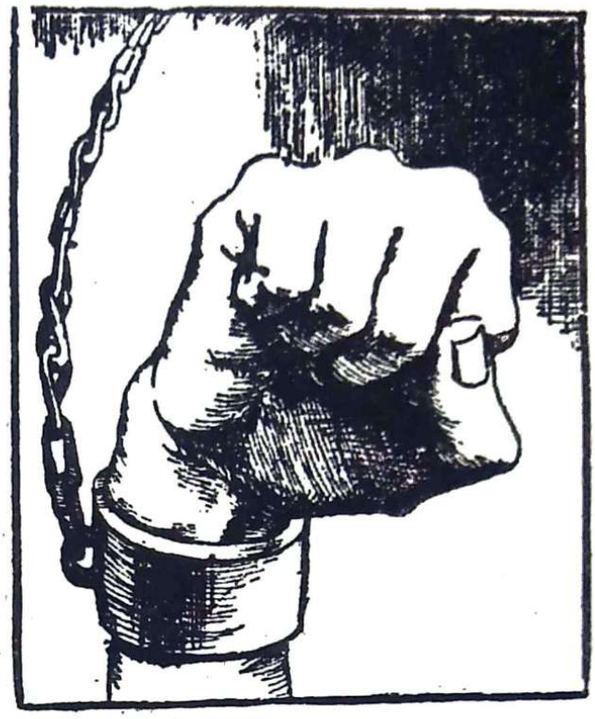

İSLÂMÎ MÜCÂDELEDE "SİYÂSÎ PARTİ"NİN YERİ

Her sistemli fikrin nihâî hedefi, «*tatbik olunmak*» mevkiine ulaşmaktır. Bu ise, onun mü'minlerinin (bağlılarının) siyâsî ve idârî iktidarı kendi emir ve iradeleri altına almalarına bağlıdır.

Bu keyfiyet o kadar büyük bir ehemmiyet taşır ki; bilhassa içtimâî görüşlerde bunların doğru olup olmadığı mes'elesi ile birlikte, her şeyden önce tatbik kaabiliyetlerinin bulunup bulunmadığı hususuna bakılır. Eğer, tatbik kaabiliyetleri yoksa, doğru ve yerinde kabul olunsalar bile, iltifat görmezler. Böyleleri, bazı filozof ve mütefekkirlerin fikir jimnastiği mahsulü olan birtakım «*fantaziler*» halinde kitaplarda kalmaya mahkûmdur.

İslâmiyet, her şeyden önce bir «**Dünya Görüşü**»dür. Bu, birtakım temel umdeler (prensipler) muvâcehesinde, akla gelebilecek her suali, hiçbir tezada düşmeksizin cevaplandırabilen ve böylece hayat ve fizikî Âlem'in bütününü-hattâ fizik

ötesini bile-ihata ederek (kuşatarak) müteselsil kıymet hükümlerine bağlayabilen bir fikir sistemi demektir. Onun en fârik ve mümeyyiz (belirleyici ve ayırdedici) vasfı, hiç şüphesiz içtimâiliktir.

Bir kaide, veya kaideler topluluğu demek olan sistemin, içtimâîliği, ancak onun geniş kitlelerce tatbik olunması halinde – kâmil mânâsıyla – gerçekleşebilir. Bu, tatbikat şans ve iktidarı bakımından bütün içtimâî doktrinler, aynı seviye ve vasıfta değildir. Bu yönden İslâmiyetle mukayese edilebilecek hiçbir beşerî görüş tasavvur bile olunamaz. İslâm'ın tatbik kabiliyeti itibariyle hâiz bulunduğunu bu mükemmeliğin üç âmili vardır:

a) Emir ve nehiylerin (yasakların) insan fıtratına (yaradılışına) uygunluğu,

b) Ekseriyetle şekilden ziyâde ruha yani muhtevaya âid kaideler va'zolunarak (konularak) birçok hususun maslahata (halin icabına) terkedilmiş bulunması ve bundan dolayı «***içtihad***» a imkân bırakılması,

c) Bizzat şâri-i Âzam yani, şeriatın kaidelerini koyan Cenab-ı Hakk tarafından bazı âyetlerin «nesh»e (hükümden kaldırılmaya) tâbi tutulması ve Peygamberimizin birtakım sünnetlerinde mütehavvil (değişen) bir tatbikata vücud vermesi,

Gerçekten İslâm'ın bütün emir ve nehiylerinde (yasaklarında) insan fıtratının (yaradılışının) aslî temâyülleri - Rabbanî bir vukufla- dikkate alınmış ve böylece yasaklarla beşerî zaafların önüne setler çekilmiş, meziyetlerin inkişafı da emirlerle en mükemmel bir sûrette sağlanmıştır. Buyüzden, bir kimse İslâm olduğu nispette insanlık cevher ve hasletleri itibariyle de yükselir, yani, insanlaşır, ondan uzaklaştığı derecede de behîmiyyet (hayvanlık) çukurlarına yuvarlanır.

İslâm'da birçok hususlarda şekilde ziyâde ruh emredilmiş ve tatbikatta halin icabına yani, maslahata göre hareket edil-

mesine imkân bırakılmıştır. Meselâ, devlet ve hükümet için, herhangi bir şekil vaz'olunmayıp, ahkâm-ı şer'iyyenin (şeriat hükümlerinin) tenfizi yani, tatbik olunması, emânetin ehline tevdii (makam ve memuriyetlerin ehliyetlere göre verilmesi) biat ve şura'yı emretmekle iktifa edilmiştir. Bir idare, ne sûretle işbaşına gelirse gelsin, şu vasıfları hâizse, onu islâmî saymıştır.

Diğer taraftan içtihada bir saha ayırarak bununla da, tatbikatta halin icabına göre hareket edilmesi sağlanmıştır.

Cenab-ı Hakk kullarına kolaylık olmak üzere onların İslâm'dan evvelki temâyül ve alışkanlıkları muvacehesinde bazı hususlarda kendilerine kademeli bir tebligatta bulunmuştur. Bu da, dinin «***Vaz'olunma çağı***»nda O'nun tatbikini kolaylaştıran bir âmil olarak, pek büyük bir rol oynamıştır. Diğer taraftan, Resûlüllah (s.a.v.) de İslâm'ın değişik ülkelere yayıldığı zamanki tatbik imkânlarını rahatlatmak bakımından, bazı davranışlarında değişik tutumlarda bulunmuştur. Meselâ, mübâ-rek saçlarını kâh dibinden kesmiş, kâh da omuzlarına kadar uzatmışlardır.

İslâm'ın topyekün beşerî hayatı nizamlamak üzere vaz'olunduğu münâkaşa götürmez bir gerçektir. Lâkin, bu gaye nasıl gerçekleşecektir?!... İşte, bu noktada İslâm'ın kuvveden fiile çıkması hususunda en büyük bir ehemmiyet taşıyan «***metod mes'elesi***» mevzuubahs olur. Kısaca söylemek gerekirse, realist (gerçekçi) bir sistem olan İslâm, insanlardan hiçbir zaman mümkün olandan fazlasını istemez. Şu, «***mümkün olan***»ın da her zaman ve mekânda farklı bulunduğu, muhakkaktır. Elden gelenin yapılmasıyla, şartlar her an daha fazlasını gerçekleştirmeye müsâid bir duruma gelir.

Cemiyetimizdeki «***İslâmî Mücâdele***» bu esas görüş altında incelendiğinde, O'nun yakın geçmişinde- düşülen bazı hatalara rağmen- hep bu mantığa sâdık kalındığı açıkça ortaya çıkar. İlâhî mes'uliyet itibariyle, daima mümkün olanı gerçekleştir-

meye memur bulunan müslümanlar, önce alt edilemiyecek, korkunç bir bâtılla karşılaşmışlar ve kendi kabukları içine çekilerek «***kül altındaki ateş***» gibi iman cevherlerini muhafaza etmeye ve bertarafına muktedir bulunmadıkları bu gayri islâmî tatbikata buğz etmeye koyulmuşlardır. Sonra, yavaş yavaş bâtılın hızı kesilmiş ve kendileri için de, imkânlar çoğalmaya başlamıştır. Bilhassa, 1945 yılından itibaren, çok partili hayatla birlikte milletin eline idârecileri az çok, kendi hissiyatlarına ram edecek bir «***rey silâhı***» geçince, bunu- bütün yanıltmalara rağmen- gaspedilmiş haklarını geri almak için kullanmaya çalışmışlardır. Bu sebepledir ki, aslında aralarında hiçbir fark bulunmamasına rağmen, daha kolay tâviz verdiğinden D.P. saflarında toplanmışlar ve bu partiden 27 Mayıs ihtilâline kadar- sadra şifa olmasa da- birtakım tâvizler koparabilmişlerdir. Ancak, yirmiyedi yıllık «***tek parti, tek şef***» idâresinin, İslâm'ı rafa kaldıran sakim (büyük yanlış) tutumuna duyulan hınçla DP.de toplanılmış olmasına rağmen bu partiyi teşkil edenlerle CHP idarecileri arasında büyük bir fark mevcud olmadığından koparılan tâvizler aşgaride kalmıştır.

Bu neticenin asgarisi ile ortaya çıkmasında diğer bir âmil ise, mü'minlerin siyâsete iyi bir gözle bakmamaları idi. Umûmiyetle tatbikattan edinilen intibalarla siyâsetin İslâm'a mugâyir olduğu sanılmış, bu sebeple bu faaliyete gereği kadar ilgi gösterilmemiştir.

Bize, pek pahalıya malolan bu yanlış tutumu izah için vaktiyle aynen şöyle demiştik:

«Memleketimizde ancak particilik faaliyetlerinin başlamasından sonra yaygın bir isti'mal sahası kazanmış bulunan «***Siyâset***» kelimesinin -müslümanlar için- sâbıkalı bir geçmişi vardır. Siyâset erbabını, tarihî inanış ve anlayışa sâdık kalan millet efradının gözünden düşüren ve onların fiillerine- izâlesi güç bir şüphe ile baktıran hadiselerin tâ İttihad ve Terakki devrinden beri tevâli edegeldiği bir gerçektir. Bu sebepledir ki,

millet, siyâset erbabına âdeta bir hâile (dram) artisti nazarıyla bakmak alışkanlığı kazanmıştır. Zira, siyâsî çekişmelerin bir zamanlar şerefli Türk Ordusu'nu bile gayyasına çekerek, büyük imparatorluğumuzun hazin bir sûrette dağılıp parçalanmasına sebep olmasının derin tesirleri henüz zâil olmuş değildir. Üstelik bütün bu siyâsî çekişmelerde milletin aslî tefekkür ve tahassüsüne bağlı olanlar, buna karşı bulunanlara - hemen daima- mağlub olmuşlardır. Buna ilâveten birçok siyâset erbanın zayıfken «***milletten yana***» olduğu halde, bilâhare kuvvetlenince «***millete karşı***» çıkması da «***siyâset***» kelimesinin millî hafızadaki itibarsız mânâsını doğuran bir âmil olmuştur.

Bütün bu sebepler, bilhassa müslümanların uzun yıllar siyâsete bigâne kalmalarını tevlid etmiştir. Bugün bile hâlâ aynı te'sir altında hareket eden kimseleri görmekteyiz. Gerçi siyâsî mes'elelerde muayyen bir ölçüyü aşan taraftarlık, çok kere bîtarafâne ve afaki muhakemeyi zaafa uğratmakta ise de, bu düşünüş ve hareket tarzı son derece yanlıştır. Zira siyâsî taraftarlık selim bir mantık ve şuurla yürütüldüğü takdirde, ihlâsı niçin bozsun?.. Üstelik, mü'minlerin siyâsî faaliyetlere karşı böyle bir endişeden doğan bigâneliği, iman ve İslâm düşmanlarının ekmeğine yağ sürmekte değil midir?!

Unutmamak gerektir ki, siyâset, memlekete en müessir seviyede hizmet sahalarından biridir. Bunu, akılsızca bir lâkaydi ile, tamamen İslâm düşmanlarının at oynatacakları hoş bir saha haline getirmek câiz midir?... Bu tutum, İslâm'ı vicdan ve mâbedlere hapsetmek isteyen sakim lâiklik anlayışı taraftarlarını teyid etmekten başka bir netice doğurmaz.

Vaktiyle bir büyük zatın «***Eûzü billâhi min -es-siyâseh***» buyurmasını, zamanın şartları içinde mütâlea etmek gerektir. O devir, siyâsî iktidarı belli bir hizbin kahredici ve rakib kabul etmez bir sulta halinde ellerine geçirmiş bulundukları bir devirdi. Onlarla siyâset sahasında girişilecek bir mücadeleden

muzaffer çıkmak ihtimali asla yoktu. Bu itibarla şerlerinden emin olmak, onlara kendilerinin mutlak bir sûrette hâkim oldukları sahaya tecâvüz edilmediği zehabını vererek, bir müddet nefes almak ve bu sûretle iman dâvâsını toprak altında yeşermekte bulunan bir tohumun filizi gibi gün ışığına çıkacağı mevsime kadar taarruzdan masun kılmak maksadına bağlıydı. Bu haliyle de, siyâsetin en incesi ve tâ kendisiydi.

Bugün ise, durum tamamen değişmiştir. İslâm adına siyâset meydanına çıkılmış ve en merkezî yere bayrak dikilmiştir. Bu, **Ulubatlı Hasan**'ın İstanbul surlarına diktiği zafer remzi bayraktan farksızdır. Nihaî hedefe varıncaya kadar ardından gelen mücâhidleri çoğaltmak ve onu dikildiği yerden indirtmemek şarttır!

Müslümanlar henüz gasbedilmiş bulunan en tabiî haklarından pek az bir şey geri almışlardır. Önümüzde yürünecek uzun bir yol vardır. Bu yolun meşakkati, mahdud insanların omuzlarına yıkılmamalı ve mü'minlerin çoğu siyâset sahasındaki lâkaydileri ile İslâm adına yükseltilen bayrağın istikbalini gölgelememelidirler!..»

Şu yazının yazılmasından bu yana, aradan geçen zaman, «***islâmî mücadele***»nin geleceği bakımından «***siyâsî parti***» yoluyla görülecek hizmetlerin ehemmiyetinin daha fazla anlaşılmasına yardım etmiştir. Zira, yukarıda da işâret edildiği gibi, mü'minler artık, İslâm dışı güçlerden tâviz koparmak ve onları hizaya getirmek yerine bizzat İslâm'a hizmet etmek üzere siyâsî bir teşekküle sahiptirler. Bu teşekkülün mevcudiyetinden evvelki halimizi şöylece hatırımıza gerirsek, kat'ettiğimiz mesafeyi daha iyi anlarız.

Gerçekten mü'minler DP ve onu takiben de AP'nin hâkim olduğu devirlerde, kendilerine seçimden seçime yani, dört senede bir -sırf rey mülâzalarıyla- sunulan tâvizlerle iktifa etmek mecburiyetindeydiler. Bu tâvizlerin sağladığı imkânlarsa, ancak İmam-Hatib ve Kur'an Kursu yaptırma dernekleri ha-

linde çalışabilmelerini mümkün kılıyordu. Buna ilâveten, isteksiz bir sûrette katıldıkları siyâsî faaliyette, bu tâvizkâr partilere «***bir tane daha olsun inançlı mebus seçtirebilmek***» gayretleri takip ediliyordu. Bu sûretle alınacak tâvizlerin muhtevasını genişletmek maksadı güdülüyor ve ehven-i şerlerin arkasında koşmak mecburiyetinden kurtulmak üzere bir araya gelmek -maalesef- düşünülemiyordu.

Bu yolda ilk olarak gerçekleşen «***Millî Nizam Partisi***» tecrübesine kadar devam eden bu talihsizlikten ancak, onun sayesinde kurtulabilen mü'minler, bu ilk teşebbüslerinin gayr-i kanûnî bir şekilde darbelenmesine ve akim bırakılmış olmasına rağmen, bu vesile ile, kendi güç ve kuvvetlerine bizzat şahid olduklarından, kısa bir müddet sonra ***Millî Selâmet Partisi***'ni kurmakta hiçbir tereddüd göstermemişlerdir.

Yakın tarihimizde «***siyâsî parti***»lerin daima İslâm'a karşı bir rol oynamış bulunmaları sebebiyle, bu faaliyete isteksiz bulunan mü'minler, böylece kendilerine pek pahalıya mal olan bir zaaf ve tereddüdü yenmiş oluyorlardı. Zira, kendilerinin yabancı kalması siyâsî gücün teşekkül etmesine mâni olmadığı gibi, kadroların tamamen İslâm'a aleyhtar kimselerden teşekkül etmesine müncer oluyordu. Kendileri adına hükmeden müessirler daha ziyade başta masonluk olmak üzere, bâtılın çeşitli şubelerinden kaynaklanıyordu. Bunun tek çaresi «***Ben de varım!..***» diyerek ortaya çıkmaktı. İnananların derlenip toparlanarak siyâsî bir güç haline gelmeleriyle eski mevzii cemiyetçilik faaliyetlerini pek çok aşan ve en son hedef bulunan devleti ele geçirmeye yönelen islâmî mücâdelede bu adımın taşıdığı büyük değer üzerinde ne söylense azdır.

Hal böyleyken şimdi, bir kısım adamlar islâmî mücâdeleyi hâlâ eski mahallî ve iptidâî üslûp ve hedeflere irca (geri çevirme) için «***islâmî mücâdele de Siyasî partilerin yeri yoktur***» safsatasını yaymaya çalışmaktadırlar. Üstelik, bunların 1945'den bu yana, siyâsî yoldan hiçbir şey elde edilememiş

bulunduğu yolundaki asılsız iddialarını haklı göstermek için ortaya koydukları vak'alar, kendilerini tekzib etmektedir.

Bilhassa, **Humeyni** hareketinden sonra revaç bulan bu yanlış telâkki, İslâm hesabına pek tehlikeli neticeler doğurmak istidadındadır. Yukarıda belirtmiş olduğumuz, İslâm'ın kuvveden fiile çıkması için, daima «***mümkün olan***»dan mes'ul bulunduğumuz gerçeği gözönüne getirilir ve bir de Türkiye ile İran arasındaki farklılıklar hesaba katılırsa, bu düşüncenin bizi nasıl bir vahâmete sürükleyeceği kendiliğinden ortaya çıkar. Şu anda, müslümanlar siyâset yoluyla elde edeceklerinin henüz, pek azına nâil olmuşlardır. Ancak önlerindeki yol açıktır. Aksine bir hareketin muhataraları ise, saymakla bitmez.

Parti, en yaygın bir teşkilat demektir. Teşkilâtlar için emredilmiş bir islâmî kaide mevcud değildir. Bugünkü en iyi teşkilatsa, «***siyasi partiler***»dir. Üstelik müslümanlar «***düşmanın silâhı ile silâh-lanmak***» yolunda kendilerine vebal yükleyen bir emr-i peygamberi ile de daima karşı karşıyadırlar.

Teşkilâta sahib olmaksızın girişilecek mücadelelerle geçici birtakım başarılar elde edilebilse bile, bunların devamını sağlamak ve gerçekleştirilen harekâtı asıl yerine oturtmak imkânsızdır. Bunun en iyi misâli, ihtilâl yoluyla işbaşına gelen **Kaddafi**'nin tutumudur. Gerçekten **Kaddafi**, ihtilhalden şu kadar sene sonra bir siyâsî teşkilât yani parti kurmak mecburiyetini hissetmiştir. **Humeyni** ise, bunun adem-i mevcudiyetinden doğan sıkıntılarla, daha şimdiden karşılaşmaya başlamıştır.*

* Sebil, Sayı

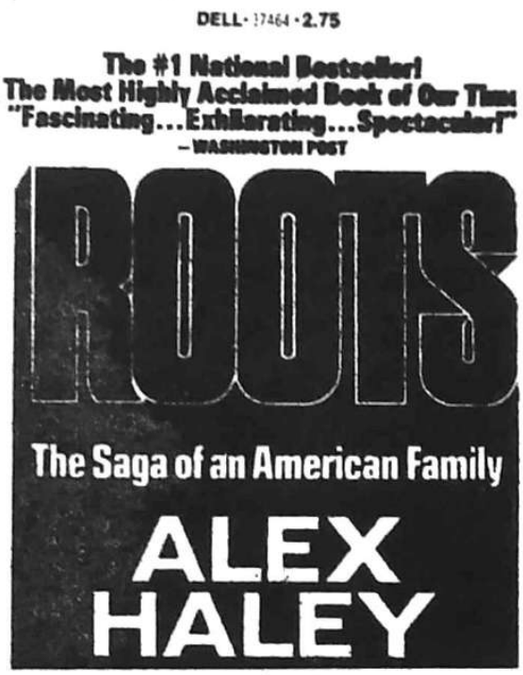

"KÖKLER"

Beşerî sevgi ve alâka, nefse dönüktür. Yani, insan aslında kendini sever. Basit alâkalardan aşka kadar, bütün muhabbet derece ve şekilleri gayra teveccüh sûretinde tecelli etse de, bu gerçek değişmez.

Zira, dikkatle tahlil edilince görülür ki; sevilende sevgiye âmil olan hususlar, sevende mevcud olanlardır. Cömert bir insanın, hasisi takdir etmesi kaabil değildir. O takdir ki; alâka ve teveccühün ilk merhalesedir. Akıllı aptala tahammülü ise âdeta imkânsızdır.

Bu misalleri, bütün beşerî hallere teşmil edebilirsiniz. Ancak, sevenin sevilende beğenip bağlandığı hal, kendinde her zaman âşikâr bir sûrette mevcud olmayabilir. Çeşitli sâiklerle şuur altına itilmiş olan bu keyfiyet, ilk nazarda yok zannedilir. Halbuki, o vardır ve bu gibi hallerde sevenin alâkası daha ziyade hasret ve iştiyaktan kaynaklanır. Ruhunun derinliklerinde, kendisinin hayat ve şahsiyetine hâkim olmak için kıpırdayıp duran temâyüllerin önündeki mânileri bertaraf edememenin sıkıntısı içindeki bu gibi şahıslar, böyle bir acze

mahkûm olmayanları iştiyak ve hayranlıkla karşılarlar. Onlarda, bir aynadaki görüntü gibi, kendi ruhî temâyüllerinin kuvveden fiile çıkmış kâmil bir tecellisini müşâhade etmekle mesrûr olurlar.

Şahıslar gibi kitlelerin de, mâ'şerî şuur ve vicdanlarına âid olmak üzere aynen vâki olan bu gerçek, içtimâî takdir ve alâkaların en doğru bir izahıdır.

Alex Haley adındaki zenci asıllı bir Amerikan yazarı «***Kökler***» (***Roots***) adında bir eser yazmış, ve bu eser, ilk defa 1974 yılında basılmıştır. Kısa sürede satış rekorları kırarak, o günden beri defaatle tab' edilmiş bulunan bu roman, bilâhare filme de alınmış ve Türkiyemiz'de de gösterilmeye başlanmıştır. Bahsi geçen eserin gerek Amerika'da ve gerekse ülkemizde gördüğü geniş alâka, fevkalâde ehemmiyet taşımaktadır. Zira, kanaatimizce gerek Amerikan Zencileri ve gerekse Türkiye Müslümanları bu eserde; kendi benliklerine âid çok esaslı bir müşâhade imkânı bulmuşlardır.

Bilindiği üzere Avrupa ve Amerika'da «***Sanâyi İnkılâbı***»nın başlamasıyla ortaya çıkan «***ucuz işçi***» ihtiyacı, Batılılar'ı zenci ticaretine sevketmiştir. Takriben yüzelli yıl önce, Afrika'nın sahil kesimlerinden zorla kaçırılarak fabrika ve işyerlerine getirilen bu zavallı insanların mâruz kaldıkları zâlimâne muâmele her türlü tasavvurun fevkindedir. Bunlar, en basit hak ve hürriyetlerinden mahrum edildikleri gibi din, dil, örf ve bütün mânevî mukteseplerini inkâra zorlanmışlardır. Bahsi geçen roman, bu zorlanışa karşı takdire şayan bir mukavemet gösterip, mücadelesine devam eden **Kunta Kinte** adındaki müslüman bir zencinin mâcerasını nakletmektedir. O'nun direnişi, ülkemizde öylesine derin bir alâka uyandırmıştır ki; sokaktaki çocukların esmer arkadaşlarını yarı takdirkâr bir ifade ile **Kunta Kinte** diye isimlendirdiklerine şâhid olunmaktadır.

Türkiyemiz'de Tanzimat'la başlayan dehşetli bir in[illegible]r ha-

reketi, asırlarca İslâm'ı hayat ve tabiatının baş âmili kılan halkımızı inancının dışında bir hayata zorlamıştır. Önceleri psikolojik olarak vâki olan bu baskı bilâhare (Cumhuriyet'in ilânıyla) fiilen resmîleşmiş ve Amerikan zencilerinin mâruz kaldığına taş çıkartacak bir seviyeye ulaşmıştır. Ceberrutî «***tek şef, tek parti***» devrine âid şahsî müşâhadelerden mahrum bulunan bugünkü gençler, şu hükmümüzde bir mübalağa mâsumâne dinî temâyülleri izharın daracağına çekilmek sûretiyle cezalandırılmasını hayal bile edemezler. Ama, gerçek odur ki, Türk Yunan Harbi'nden sekiz on milyonluk bir nüfusla çıkmış bulunan ülkemizde, İslam'ın gücünü kırmak için yarım milyondan ziyade insan telef edilmiştir. Bu arada, islâmî mevzuat ve an'ânelerin yasaklanmasından, binlerce mâbedin yıkılmasına, satılmasına, ot deposu ve hayvan ahırı yapılmasına kadar icra edilen mezâlimin hikâyesi, henüz, doğru olarak tarihe bile intikal ettirilmiş değildir.

İslâm adına büyük ve ehemmiyetli bir başarısı mevcud olmayan zencilerin zorla hristiyanlaştırılması yanında İslâm'ı bin yıl temsil ve müdafaa etmiş bulunan milletimizin küfre itilmek sûretiyle mâruz kaldığı bu mezâlim, elbette ki, daha hafif değildir. Zira, zulüm ve teaddinin de büyük bir kısmı izâfidir. Hayatı basit olan bir insan, büyük bir haksızlık teşkil etmeyen bir fiil, ilim, irfan ve görgü itibariyle ona fâik bulunan bir kimse için dehşet verici bir zulüm sayılabilir. Şu izâfiyet dikkate alındığında, müslüman halkımızın mâruz kaldığı mezâlimin zencilerinkinden hiç olmazsa az sayılmasına imkân olmadığı ortaya çıkar.

Amerikan zencileri nihâyet mukavemetleri kırılarak yeni hayat şartlarını benimsemişlerken, geçen asrın en büyük siyaset piri olan **Sultan Abdülhamid Han** tarafından tarihte ilk defa uyandırılmaya başlanmışlardır. Gerçekten «***Ameri'da İslâmiyet***» ünvanıyla **Mirza Abdürrahim Efendi** tarafından telif olunup İstanbul (Dersaadet)' da 1311 yılında ***Matbaa-ı***

Âmire» de yani resmî devlet matbaasında basılmış olan eser, bu gerçeği red ve cerhi imkânsız bir sûrette ortaya koymaktadır. Hilâfet'i, beynelmilel bir nüfuz vasıtası olarak kullanmak husûsunda takdire şâyân bir şuur va amel sahibi olan bu büyük hükümdarın, Amerikan zencileri arasında başlattığı kıvılcım bilâhare **Fard** gibi esrarengiz şahsiyetlerin himmetiyle gelişmiş ve bugün yekünü otuz milyona varan Amerikan zencileri arasında, ciddi bir islâmlaşma, hareketinin ortaya çıkmasına sebep olmuştur.

Zenciler, Amerika'ya getirilmeden önce müslüman olduklarını ve kendilerine mahsus bir kültüre mâlik bulunduklarını anlamaya başlamışlardır. Onlar arasında artık hiç bir kuvvetin önleyemeyeceği bir «***asla dönüş***» hareketi başlamıştır. Bu cereyan içinde kalkıp ecdadının yaşadığı Afrika'daki köye kadar giden ***Alex Haley***, bahsi geçen romanını, ilmî bir araştırma gibi, tarihî gerçeklere istinad ettirmiştir.

Eserinden kendisinin müslüman olup olmadığı bile belli olmayan, bu gerçekçi yazar, Amerikan zencilerinin ma'şerî vicdan ve şuur altlarına öylesine türcüman olmuştur ki, bu roman hiç bir benzerine nasip olmamış derecede müthiş bir alâka ve tasvibe mazhar olmuştur. Hakikatte **Alex Halay** bir zenci mescidine imamdır.

Bu gün varlıkları yedi sekiz milyonu bulan Amerikan zencileri «***şeriat'la idare olunmak***» üzere iki eyâleti resmen istemektedirler. Bu gaye, sulh ve müsâlemet yoluyla gerçekleşmediği takdirde, günün birinde âniden ayaklanacaklardır. Amerikalılar, zencilerin **Armageddon** denilen bu âni ve umûmi ayaklanmaları ihtimali karşısında tir tir titremektedirler.

Asrımızın en büyük medeniyet tarihçisi olan **Arnold Toynby**'ye göre beyaz ırk artık tükenmiştir. Dünya'nın kaderi yakın bir gelecekte siyahların eline geçecektir. Ancak, bu görüş ister doğru, ister yanlış kabul edilsin, Amerikan zencilerinin şu anda büyük bir dinamizm içinde bulundukları, inkâr

kabul etmez bir gerçektir.

Bu itibarla, Türkiye'nin - kuvvetten başka bir şeye inanmayan - Amerika'yı kendi istekleri istikametine itmek için zenci müslümanlara el atmakta ve onları bu uğurda harekete geçirmekte böylesine geç kalmış olmasına ne kadar yanılsa azdır. Büyük hükümdar **Sultan Abdülhamid Han**'ın beynelmilel alâkalara atfettiği ehemmiyet, asrımızda daha fazla artmış bulunduğu halde, Türkiye'nin bugünkü pasifliği son derecede zararlıdır. Üstelik, Türkiyemiz de Amerikan zencilerine benzer bir tarzda «***aslına dönüş***» hareketinin mes'ud ve heyecan verici bir safhasını idrak etmektedir. Böyle bir mevsimde, TRT'nin kendisinden beklenmeyecek bir sûrette bahsi geçen filmin islâmî motiflerini değiştirmeksizin ekrana getirmesi gibi, bu filmin gördüğü geniş alâka da son derece manalıdır. Bizim «**Kunta Kinte**'lerimiz bir ayaklarını kaybetmekle kalmamış, çoğu kellelerini vermişlerdir. Bu hâtıraların, ele alınmasıyla gönüllerde küllenen iman alevini parlatmak için **Alex Haley**'lere ihtiyaç vardır. Her ne kadar böyle bir mezâlimi tablolaştırmak mevzuat yönünden Amerikadaki kadar kolay olmasa da..*

* Sebil, Sayı 205, 10 Aralık 1979.

SABIR VEYA ZABT-I NEFS ÜZERİNE

En çok yanlış anlaşılmış ve yanlış tatbik edilmiş islâmî mefhumlardan biri de «*sabır*»dır. O, ne akıl ve irâdeyi iptal ederek acz icinde bir bekleyiş ve ne de tilki gibi bir fırsat kollayıştır!.

Mümin eşya ve hâdiselere kader perspektifinden baktığı için istidad ve iktidarı nispetinde onların hikmetine vâkıf olur. Bu vukuf onu satıh üstü tecellilerin ihtilâf ve ızdırabına gark olmaktan korur. Vukuata bir «mirsad-i ibret»ten nazar etmek mümini gizli (kalbî) veya âşikâr isyana sürüklenmekten kurtarır. İsyan diyoruz, çünkü Mevlâ-yı Müteal hayatımızda veya hayatımızı kuşatan mûhitte gâliben «cemal»iyle tecelli ettiğinde halimizden memnun olan bizler, bu tecelli «celâl»e kaydığında binbir şikâyet sayhası yükseltiriz. Sanki «Hayrihî ve şerrîhi minallâhi teâlâ» diyen bizler değiliz!.. Düşünmeyiz ki, celâlî tecelliyatın ağır bastığı zamanlarda da Rabbimizin «rahîm ; rahman, âdil» gibi sıfatları bütün diğerleri ile birlikte Güneş ışınları gibi üzerimizde

ebedî ve müstemirren (kesintiye uğramaksızın) cârîdir. Hakikaten pek çoğumuzun «nûra» da «nâr»a da aynı nazarla bakamadığı inkâr edilemez bir gerçektir.

Kanaatimizce bu keyfiyet, mânevî bir terbiye eksikliğinden yani lâyıkıyla neşve-i sûfiye sahibi olamayışımızdan doğmaktadır. Ancak tasavvufî gerçekler, -mâruf tâbiri ile- pergelin sabit ayağı gibi şer'i gerçeklere murtabit bulunduğundan, sabır mefhumunun fikrî yönü de hatırdan uzak tutulmaması gerekir.

Bilindiği üzere, «kader» Rabbimizin lütûf, kerem ve merhameti icabı mechul kılınmıştır. Yani bir şeyin vukuundan evvel «mutlak olarak» bilinmesi muhaldir. Madem ki; ne olacağını, oluştan evvel bilmeyiz, hayır bildiğimizin gerçekleşmesi için elden gelen bütün imkânları seferber etmeliyiz. Çünkü bu safha tedbir safhasıdır, esbaba tevessül safhasıdır. Ancak bu safha kapandıktan sonra, emel edindiğimiz gerçekleşmezse, isyan, itiraz, (ister zimni, ister zâhirî olsun) elem, telâş yersizdir ve kâmil imanla bağdaşmaz.

Artık bir tahammül ve katlanma mevki, me'mûriyet ve mecbûriyet safhası gelip çattı demektir ki, «sabır» burada başlar!.. Üstelik hikmete nazar edilebilirse, bu noktada sabretmek güç değildir: Onu çetin kılan; nazarlardaki hikmetsizliktir.

Nasıl, bir cinâyet karşısında ki, heyecan, telâş ve kızgınlığı, emin olduğumuz bir adâletin iktizası olarak gerçekleşen bir idam hükmü karşısında göstermeyiz. Çünkü ikincisinde hikmete, maslahat-ı ammeye, adâletin icabına vâkıfız. Öyleyse, umduğumuz gibi gerçekleşmeyen, karşısında bu telâşımız nedendir?!.. Onu halkeden Rabbimiz, -hâşâ- lâtif âlîm, rahîm, âdil gibi sıfatları terk mi etti ki; döğünüyoruz?! Olan olmuştur ve her olan bir «kaza» yani kaderin gerçekleşmesidir. Biz, olanla meşgulken, olacak için tükenmeye yüz tutan esbaba tevessül safhasını boşuna geçiriyoruz!.. Halbuki, olandaki mes'uliyet payımızı, esbaba tevessül safhasında bizzat ken-

dimiz tâyin ediyoruz!. Çünkü Rabbimizin her olanda «irâde»si vardır, ama «rıza»sı, o, yalnız hayırda mevcuddur.

Şu, hulâsatan ifâde edilmiş olan gerçekleri hakkıyle kavrayamamış ve içimize sindirememiş olmamızdır ki, bizi sabırsız kılmakta ve zabt-ı nefs iktidarından mahrum bırakmaktadır. Bu da -en azından- gönlümüzü Rabbimize karşın isyan hisleri ile doldurup imanımızı zaafa uğratmakta, hayatımızı -neticeye en küçük ölçüde tesiri olmayan -elem, ve telâşa boğmakta, bizi huzursuz kılmaktadır.

Üstelik «sabır» yani hikmete nazar ile olanlara tahammül, bize Rabbimizin kat'î bir emridir. Bu emre muhalefetin uhrevî avâkıbını (âkıbetlerini) bir an için bir kenara bırakınız, Dünya plânında huzur ve sükûnumuza verdiği zarar korkunçtur! Hiç bir şeyle kıyaslanamaz! Dünya ile Âhiret saâdetini birlikte kâfil (temin eden) olan İslâm'da sabırla mükellef kılınışımız, aksine hareketin tevlid edeceği şu müthiş zarar sebebiyledir. Heyhat ki, çoğumuz esbaba tevessül yani harekete memur olduğumuz safhada âtıl kalır da tahammül ve inkiyad gereken «kaza» gelip çattığında neticesiz çırpınışlarla kahrolur gideriz!.

Ah İslâm'ı lâyıkıyle bir kavrayıp yaşayabilsek, cenneti daha burada bu Dünya'da idrak edeceğiz, ama ne gezer!..*

* Sebil, Sayı 249 Nisan 1982.

SÜRPRİZ

Kâinat'taki aslî hal, sükûnet ve istikrardır. bunu sağlayan ise, -müsbet ilmin tâbiriyle söylemek gerekirse- «***tabiat kanunları***»dır ki; vukuat ve şuûnat (realiteler) milyonla senedenberi hep onların muayyen çerçevesi dahilinde cereyan etmiş ve etmektedir.

Dinin «***sünnetullah***» veyahud da «***âdetullah***» adını verdiği bu kaanun ve kaidelerin istisnasız hep aynı mecrada tecelli etmesi ve değişmemesi sebepsiz değildir. Huzur, emniyyet ve istikrara muhtaç olan beşerî hayat için bu değişmezlik, hâl ve istikbâle âid hesapların mâkuliyet ve isâbeti için vazgeçilmez bir şarttır. Aksi halde ne olacağını kestirebilmek mümkün değildir. Bu halin devamlı bir tedirginlik ve huzursuzluğa sebep olacağı aşikârdır.

«***Sünnetullah***» veyahud da «***âdetullah***» daki bu istikrarın iki grup istisnası vardır. Bunların birincisi, peygamberlerden sâdır olan «***mûcizat***» ikincisi ise, evliyaullahın «***kerâmet***»leridir. Bunların her ikisi de, belli kimseleri belli bir maksada imâle (meylettirme) için başvurulmuş «***son çâre***»lerdir.

Üstelik izn-i ilâhî ile gerçekleşirler.

Mûcizat-ı peygamberî (peygamberlerin gösterdikleri mûcizeler) muhatapları için akıl ve idraki teshir eden (büyüleyen) fevkalâdelikler olmakla beraber, beşerî ilmin müntehasına (sonuna) da işaret ederler. Yani âhirzamanda âlimler bunların mümkinattan olduğunu ortaya koyabileceklerdir. Bugün ancak nazarî olarak ifâde edilebilen bu «***imkân***» bilâhere fiilen de ortaya konulacaktır. Meselâ **Hazret-i İsa** (a.s)nın «***ölüleri diriltmek***» ve Resulullah Efendimizin «***inşikak-ı kamer***» yani gökteki Ay'ın ikiye ayrılması mûcizeleri gibi.. Beşer için ilmî imkânların hudud taşları olan mûcizeler hakkında şu gerçek, olanların da «***sünnetullah***» ve «***âdetullah***» çerçevesi dahilinde cereyan ettiğini göstermektedir. Zira, fevkaladelik, bunların olmasında değil, beşeri idrak dahiline sokulabilmelerindendir.

Evliyaullahın hak olan kerâmetleri için de söylenecek sözler aynıdır. Fazladan olarak şunu ilâve edelim ki; bunlar beşerî ölçü ve alışkanlıkları zedelediğinden -dinimizde- pek makbul sayılmamışlardır. Çok büyük mecbûriyetler mevcud olmadıkça, baş vurulmaması gereken «***kerâmet***»lere pek benzeyen «***istidraç***»lar ise, dinen tamamen merduddur. Çünkü bunlar, göz boyacılıktan farksız işlerdir. Aynı şekilde alışkanlıkları alt üst eden, müstekar kanaat ve ölçüleri sarsan fevkalâdeliklere vücud verdiği ve gerçeğini sahtesinden ayrt etmenin güçlüğü gibi sebeplerle ispirtizma (ruh çağırma) ilm-i havas, cincilik ve benzeri işlerle uğraşmak da merduddur.

Gerçekçi (realist) bir dünya görüşü olan İslâm, fertlerin ham hayaller peşinde koşmasını önlemek için bir takım fevkalâdelikler yerine tabiî, alelâde kabil-i murâkabe (kontrol) ve tahkik, vukuat ve şuûnat içinde haşrolmalarını sağlayacak bir içtimaî (sosyal) bünye tesis eder. Böyle bir cemiyette «kumar»a yer olmaması da sadece bundaki kazancın sa'ye (çalışmaya) dayanmamasından değil, -belki ve ondan daha

ehemmiyetli olarak -bir «fevkalâdelik» (sürpriz) ifadesi taşımasındandır. Çünkü o, ferdin enerji ve imkânlarını birtakım olmazların arkasında harcamasını önlemek ister. Bu yüzden de tesis eylediği cemiyette sürprizlere açılabilecek kapıları ilâhî emir ve yasaklarla sıkı sıkıya kapar.

Gerçekten sürprizler (fevkalâdelikler) peşinde koşmak ferdî enerji ve imkânların harcanmasından başka bir netice vermez. Zira onlar, ardından koşanlar arasında ancak milyonda bir kişinin başına konacak bir «***Zümrüd-i Anka Kuşu***» gibidirler. Esasen böyle olmasa, sürpriz teşkil etmezler. Fevkalâdelik, nedretten doğmaktadır. Aksi halde, efal-i âdiyye durumuna düşerler. Öyleyse birini âbâd diğerlerini berbad etmekten başka bir netice vermeleri mümkün değildir. O, diğerlerini de, belki binler veya milyonlarca insandır!.. Tıpkı «milli piyango» gibi... Hoş Milli Piyango (piyango yani kumarın da millîsi mi olurmuş...) O güyâ kazandırdığı «bir»i de mânen berbat ediyor ya...

Düne kadar İslâmî bir idare altında yaşayan cemiyetimiz için huzur, istikrar ve sadelik tabii bir haldi. Alışılmışın dışında nâdiren vâki olan keyfiyetler de birer, «***sürpriz***» sayılır ve hayretle karşılanırdı. Fakat zamanda İslâm'dan o ölçüde uzaklaşılmış ve cemiyetimizin tabiiliği öylesine, bozulmuştur ki, sürpriz teşkil eden hadiseler de çoğala çoğala nihâyet eski tesir ve alâkayı kaybetmiştir. Hakikaten bugün «***olmaz***» veya «***olamazlar***» fiilen ortadan kalkmış gibidir. Zira, âdeta olmaz veya olamaz sayılabilecek hiçbir şey kalmamış bunlar yavaş yavaş birer ef'al-i âdiye (âdi, normal fiiller) durumuna girmiştir.

Vaktiyle umûmî efkârın alâkasını celbedecek bir haber için gazeteci namzetlerine meşhur bir misal verirler ve derlerdi ki; «Bir köpeğin herhangi bir insanı ısırması değil, belki insanın köpeği ısırması» dikkat çekici bir haber olabilir. Bu dikkat çekiciliğin, şu misaldeki «insanın köpeği ısırması» key

fiyetinin nedretinden kaynaklandığı muhakkaktır. Fakat bugün her hangi bir mevzuda böyle bir misal vermeye - bilhassa Türkiye'mizde –imkân kalmamıştır. Olmazlar, yani muhal veya ona yakın derecede imkânsız görünen haller, öylesine çok vâki olmaktadır ki, artık bunlar «*sürpriz*» tavsifi ile ortaya konulmak imkânını günbegün tamamen kaybetmektedir.

Böylece de «*sürpriz*» mefhumunun mânâ muhiti darala darala sıfıra müncer olmaya doğru yaklaşmaktadır. Şu gidişle ya lisanımızdan bu frenkçe kelimeyi kaldırmak, veyahud da bunu ters yüz ederek eski normal ve tabii fiiller için kullanmak gerecektir. Zira, artık nâdiren vâki olan ve bu sebeple de sürpriz teşkil etmek vasfını taşıyan ortada sadece onlar kalmıştır.

Asırlar boyunca Dünya'nın en müstakar ve huzurlu cemiyetini tesis ve idame ettirmiş bulunan milletimizin nereden nereye geldiğini kavramak için şu «*sürpriz*» mefhumunun idraklerimizde takip ettiği mânâ çizgisi kâfidir, sanırız.

Bu gerçeği ferdî hayatımız için de aynen kabul ve ifade edebiliriz. Hayata başladığımız 1930'lar Türkiyesi, henüz İmparatorluk bereketi olan pek çok insanın berhayat bulunduğu bir devreydi. Çocukken tanıdığımız birçok, orta yaşlı ve kâmil insanlardan aldığımız tesirlerle şartlanan bizler, kırkını devirip de arkadan gelen tamanen «*İnkılâb Türkiyesi*»nin tesirinde yetişmiş insanlarla karşılaştıkça hüsrandan hüsrana uğramış ve kıymet hükümlerimizin sarsılmasıyla büyük bir zihnî ve hissî buhrana sürüklenmekten kurtulamamışdır. Sabrı, tevekkülü, çileyi, cehd ve gayreti tanımamış, islâmî âdâb ve görgü namına rehber büyüklerin tesir ve terbiyesinden istifade edememiş vasıfsız kalabalıkların fiil, fikir ve münâsebat-ı mütekabilelerine (karşılıklı münasebetlerine) şahid oldukça, önce bunları sürpriz saymış sonra da çoğalmaları yüzünden hiçbir fevkalâdelik aksülameli gösteremez olmuşuzdur.

Hayatı her yönüyle kumar haline getiren bir zihniyetin

hâkimiyeti eseri olan şu keyfiyet, bizim gibi eski terbiye ve üslûbun izini taşıyanları dilhûn etmektedir. Fakat ne yazık ki; bu ızdırap da zamanla fazla (narkoze edilmiş uyuşturulmuş) bir hastanın durumu gibi hissedilmez oluyor. Ticarete atılıp bir günde milyoner olmayı, Akademik kariyere dahil olup kısa zamanda kâzip (aldatıcı) bir şöhretle profesörlük kürsüsüne oturmayı, siyâsete girip bir anlık açık gözlükle bakanlık koltuğuna geçebilmeyi artık yadırgamaz olduk. Hatta bunlara belbağlayan yığınla insanı da... Çoğu bir buçuk adam için 27 Mayıs fiske-i hükümetine hak vermiş bulunan cemiyetimizde gün de on-onbeş kişinin katledilmesini bile tabii karşılıyoruz. Üstelik bunu önlemek mevkiinde bulunan kimselerin bile kılı kıpırdamıyor.

Hasılı artık «*sürpriz*» mefhumuna âid bir idrak istidadımız bile kalmamıştır. Şu haliyle belki de bizim için bundan sonra «*sürpriz*» in bizzat mevcudiyeti ve yaşanması *sürpriz* olacaktır. Ne diyelim, sular bulanmadan durulmazmış!..*

*Sebil, Sayı 191, 31 Ağustos 1979.

ZOR GÜNLERİN İMTİHANI

"Kadere iman eden
Kaderden Emin olur."
(Hadisi Şerif)

Güçlük ve çetinlikler, hak ve hayır olan işlerin -âdeta- âlâmet-i fârikası gibidir. Davaların en doğru ve azametlisini temsil eden hak peygamberlerin hayatını kısa bir sûrette tedkik, şu hükmümüzün doğruluğunu kolayca ortaya koyar.

Gerçekten **Hazreti Âdem** (a.s.)den itibaren nefs ve şeytan tarafından ifsad ve idlâle (sapıttırılmaya) mâruz beşeriyetin yolunu aydınlatmaya memur bu mübârek insanlar arasında hayatını huzur ve sükun içinde geçirmiş bir tek fert bile yok gibidir. Hepsi de hicret, vefasızlık, nankörlük ve husûmetin envaına mâruz kalmış ve sıradan bir insanın asla tahammül edemiyeceği eza ve cefalar çekmişlerdir. Öyle ki; mahlukatın indi ilâhîde -hiç şüphesiz- en aziz ve şereflisi olan Resullulah (s.a.v.) bile hak ve hayrın son defa ve ebedî olarak teyidi istikametindeki faaliyetleri esnasında binbir eziyete mâruz kal-

maktan istisna kılınmamıştır.

Üstelik yalnız enbiya mı?!.. Allah katında makbul ve sevgili olan herkes bilhassa «***verese-i enbiya***» yani evliyaullah derece derece hep bir çile çenberinden geçmeye memur olagelmişlerdir. Bir hadisi şerif bu gerçeği ifade etmek üzere: «Belâ ve musibetlerin en şiddetlisinin Peygamberler, sonra veliler, sonra da derece derece iyi kullar üzerine gittiğini» bildirmektedir.

Diğer taraftan «her olan şey kaderdir.» Kaderse, ister «***mutlak***» ister «***muallak***» olsun, irâde-yi ilâhiyeye rağmen asla gerçekleşemez, yani «***kaza***» haline gelemez. Öyleyse, Cenab-ı Hakkın en sevgili kullarını bir ateş çenberinden geçirmesi acaba nedendir?!. Üstelik onlar mâsumdurlar. Her fiilî mutlaka bir hikmete mebni bulunan Rabbimizin şu takdiri de elbette sebepsiz değildir.

İslâm Dünya ve Âhireti bir bütün olarak mütalea eder. Dünya kazanma (iktisab) Ahretse kazandığı ile ihticac (hacetlenme, onun karşılığını görme) mahallidir. Kazanılan ister, seyyiat, ister hasenat olsun, fark etmez!.. İktisab ile ihticac - hayırda da şerde de- mepsuten mütenâsib (doğru orantılı)dır.

İktisab Dünya hayatı ile kaimdir. Onun en büyüğü «***salât***» ve «***cihad***»dır. Bunların karşılığı yani medar oldukları ihticac da «***cennet***» ve «***Cemâlullahı temâşa***»dır. İktisabda seyyiatın en dehşetlisi «***Hakka karşı savaş***» ve «***şirk***» tir. Bunların medar olduğu ihticac da şeriata nazaran «***cehennemde ebedi kalış***» tavassufa nazaran «***firak***» (Hak'dan ayrı kalış)tır. Bu değerlendirme arasında nefsülemirde (gerçekte) fark yoktur. Bu, ***fiilin*** vasıflarından birine veya diğerine istinad etmekten doğan sırf bir lâfız farkıdır.

İşte Dünya hayatı, mutehalarını (limitlerini) arz ettiğimiz şu derekât (menfi derecelenme) ile derecat arasında müstehakkının kuvveden fiile çıkması, zâhir olması içindir. Bu sebepledir ki bir «***imtihan âlemi***» olarak vasfedilegelmiştir.

Cenab-ı Hakk'ın sevgili kulları derece derece limite doğru tırmanan uhrevî bir ihticanın (hacetlenmenin, nasibin) namzedleridirler. Buna göre iktisablarının da bunun teminine medar olabilecek bir vasıf taşıması gerekir.

Kulun yükselebileceği en yüce makam «***rıza***» makamıdır. Bunun mânası Cenab-ı Hakkın takdirine râzı olmak, sabredip isyan etmemektir. Ne kavlen, ne fiilen ve hatta ne de hissen... Hepimiz bir iman umdesi olarak «***hayrihi ve şerrihi minellahi teâlâ***» deriz ama, buna dâir inanıştan biraz şiddetlice imtihana tâbi tutulunca feryada başlarız. Cenab-ı Hak ilk nazarda umduğumuz ve beklediğimiz gibi halkederse ne âlâ!.. Aksi halde «***kazaya rıza***» gösteremeyiz. Halbuki hep birer mü'min olarak, Mevlâmızın hududsuz bir rahmet ve merhamet sahibi olduğunu, sıfatları arasında «***Rab***» yani «***terbiye edici***» sıfatının da mevcud bulunduğunu, tasarrufundaki hikmetleri kavramanın imkânsızlığını, rahmetinden ancak kâfirlerin ümid kesebileceğini bilir ve bunlara inanırız. Lâkin sıra bu inançtan imtihan vermeye gelince, çoğumuz yaya kalırız!..

Hayat nedir?!. Bütünüyle, her anı ve her fiiliyle imtihan olan hayat!.. Dümdüz asfalt bir cadde mi?!.. Hiç inişi, çıkışı iğvicacı (dönemeci) olmayan!.. Asla!.. Eğer bir kimse için hayat yolu buysa, böyleyse, o, iktisabda en dûn (aşağı) seviyelerde kalmaya mahkûm demektir. Asıl büyük nasiblerse, hep çetinliklerin, güçlüklerin arkasındadır. Onlara tâlib olanlar bir ezâ ve cefayı (göğüslemeye) daima hazır olmalıdırlar.

Yoksa büyük mutasavvıflara özenip «***Nârın da hoş, nûrun da..***» demekle iş bitmez. O nâra (ateşe) kat'lanılabildiğinin ispatı gerektir. İnsanı kazandıran gerçekten insan yapan, hilkatteki gayesine yükselten işte hep bu katlanabilmelerdir. Zira böyle «***Zor günlerin imtihanı***»ndan geçmeyenler ham kalmaya makûmdurlar.

Kazaya rıza, kendi nefs ve irademizi muhasebe ve murakabeden (kontrolden) azâde olmamız demek değildir. Vu-

kuatın irâdemize bağlı yönü, daima tenkide açık tutulmalıdır. Bizim için de, başkaları için de... Aksi halde hataları tashih mümkün olmaz!.. «***Rıza***» fiilin ilâhî iradeye müteallik kısmı hakkında câridir. O, ise daima çok yönlüdür. Meselâ bir katil hadisesinde herkes maktule (öldürülene) acır. O'nun kaybına üzülür. Mes'eleyi sırf O'nun kaderiyle ilgili görür. Halbuki katil daha da acınacak bir durumdadır. Ebedî hayatını felc etmek ve uhrevî nasibini menfîleştirmekten kurtulamamıştır. Diğer taraftan burada pek çok kimsenin kaderi ve nasibi kesişen çizgilerin müşterek noktası gibi bir ayrîleşmeye husule gelmiştir. Yani onların hepsinin birden iktisak (kesişme, birleşme) noktasında bir fiil meydana gelmiştir. Kaatil, onun çoluk çocuğu, maktul ve onun çoluk çocuğundan tutunuz da, mezarcıdan mahkemedeki hakime kadar bu fiilin çeşitli neticelerinden olan fillere iştirak mevki ve mecburiyetindeki herkes bu fiile aid ilâhî takdirde müşterektir. Demek ki kader noktasından ferdî bir hadise mevcud değildir. bu hükmü içtimaî plâna aksettirirseniz olan bir şeyin, zâlimi mazlumu, uzaktan sevinen veya üzüleniyle, hatta bu sûretle sırf olanların değil, mâni olunan vukuatın gerçekleşmemesiyle bundan mahrum kalanların nasipleriyle de girift (karışık) bir kader alâkası içinde olduğunu görürsünüz. Mes'eleleri böylesine derin bir «***kader persfektifi***» içinde görenler, sevinmek veya yerinmek yerine kendi mes'uliyetlerini düşünür, hal ve istikbal için ne yapabileceklerini araştırırlar. Çünkü imtihan devamlıdır. Hayat nimeti elden çıkmadıkça vazife (iktisab) bitmez!...

Tuhaftır ki, insanların çoğu hal ve istikbal için kendi me'uliyetlerini hesab ederek ürpereceğine, kırılan ümitler yıkılan hayallerin muhasebesiyle boşuna vakit kaybederler. Cenab-ı Hakkın insanları daima mümkün olandan mes'ul kıldığı gerçeğini kavrayamazlar. İmkânlarınsa asla tükenmiyeceğini düşünmezler. Sanki «***Elemneşrahleke***» sûre-i celilesini hiç ama hiç okumamışlardır!..*

* Sebil, Sayı 243, Mart 1981.

"PİTİR OYL"
Yahud
MÜFLİS RUHLARIN MESAJI

Zuhurunun şiddetinden dolayı gâib ve zâti gerçeği ancak kendisine malüm olan Cenab-ı Hakk, âlemleri yoktan ve belli bir maksadla yaratmıştır. Bu da, ins-ü cinn'e (insanlara ve cinlere) bahşettiği idrak ve ihata nisbetinde, âsârı (eserleri) ile bilinmeyi ve bu keyfiyetin tabiî ve zarurî bir neticesi olarak, iman ve ibâdetle tekrim olunmayı murad eylemiş bulunmasıdır.

Varlığın «***mutlak***»ı kendine âid olan Cenab-ı Hakk, bu maksadla esmâ-yı ilâhiyesine üç ayrı tecelli sahası halk eylemiştir. Kur'an, İnsan ve Kâinat.. Bu sebeple ortaya - âdeta- bir «teslis» çıkıvermiştir. Mutlak varlığın- bize yani insan idrakine göre- fiîlî ve fakat izâfisi Kâinat... Nazarîsi, Kur'an!... Zübdesi (özü tohumu) ise, insandır. Bu sebepledir ki, muhalledat-ı islâmiyede (İslâm klâsik eserlerinde) insandan çoğu kere «***zübde-i âlem***» (âlemin özü, çekirdiği, tohumu)

tâbiriyle bahsedilmiştir. Onun «***yaş-kuru***» ne varsa hepsini muhtevi bulunduğuna inandığımız Kur'an-ı Kerim'e nisbeti ise, en güzel ifadesini «***İnsan ve Kur'an eş manalıdırlar***!...» meâlindeki hadis-i şerifte bulmuştur. Beşerin «***Ahsen üt takvim***» (en güzel bir sûrette) yaratılmış olmasına dâir Kur'anî beyanın temas eylediği, işte bu gerçektir.

Bu demektir ki, mana ve hatta madde olarak bu âlemde var olan her şey insanda mevcuddur. Ancak - belki - mürekkeb ve mütekâmil şekilleriyle değil, hılkî (yaratılıştan) olan saf ve mücerred (yalın) halleriyle... Meselâ Kâinat'ta kaç madde-i asliye (element) mevcud ise, bunların en asgariden de olsa her insanda mevcudiyeti mutlaktır. Madde yani kemmî varlıklar böyle olursa, keyfiyetleri hesab etmek güç olmasa gerektir.

İnsan, bu fitrî yapısı sebebiyle hayra da şerre de, hüsne (güzelliğe) de kubha (çirkinliğe) da mütemâil ve müsteiddir. Bu sebepledir ki, hayat ve şahsiyyetinin makarrı (karar kıldığı, yerleştiği yer) «***esfel-i safilîn***» (aşağıların aşağısı) ile «***alâ-yı illiyyîn***» (yücelerin yücesi) arasında muayyen bir nokta olur. Bu noktanın gerçekleşmesinde fıtrî sermâye üzerindeki harici ve mukteseb (sonradan kazanılmış) müessirler rol oynarlar. Bunlar müsbetse, ferdin şahsiyyet ibresi, alâ-yı illiyyîn'e aksi takdirde esfel-i safilîn'e doğru kayar. Şahsiyyet, çatışan veya birleşen fıtrî ve müktesep müessirlerin tesir, kuvvet ve şiddetine izafeten ortaya çıkan bir hatt-ı munfasıl üzerinde karar kılar. Yani bütün bu tesirlerin -tâbir câizse- bir nevi muhassalasıdır. Ağır basan fıtrî veya mukteseb müessir veya müessirler şahsıyyete hâkim olan muhtevayı tâyin ederler. Bu durumda bir kısım vasıf ve husûsiyetler fevkalâde bir sebebin tahriki vâki oluncaya kadar, meknuz (saklı) kalır. Varlıkları farkedilemiyecek derecede - âdeta - silinirler. Hakikatte ise, şahsiyyetin derinliklerine doğru çekilirler.

Topluluklar da aynen fertler gibidir. Onların da -tâbir

câîzse- müşterek bir şahsiyetleri vardır ki, fertlerinkine muvâzi ve müşabih (benzer) bir teşehhus seyri takib ederler.

Ferdin şahsiyyeti, nasıl kendisin «*takdim*» maksadı taşıyan fillerinden ziyade, asıl, hasbi, ivaz ve garezden uzak, kablî (önceden) bir hesaba bağlı olmaksızın gerçekleşen beşerî tavır, tahassüs (duygulanma) ve tefekküründe tezâhür ederse, cemiyetler de aynen öyledir. Onların da ma'şerî (toplumsal) vicdanı aksettiren ve dolayısıyla ictimâî (sosyal) şahsiyyeti ifade ve izhar eden tavırları vardır. Bunlar müşterek buğz ve muhabbetlerde sütresiz (örtüsüz, hesapsız) bir şekilde ortaya çıkan alâkalar, bunun en iyi misalidir. Zira, nasıl bir arâzinin derinliklerinde mevcud olan su, toprağın en elverişli noktasında satha çıkıp pınar olursa, ma'şerî vicdanına temâyülleri de, aynen onun gibi en istidatlı fertler demek olan san'atkârlarda tezâhür eder. Onların eserlerine akseder. Velev bu gibi şahsiyyetler gerçekten san'atkârâne bir ruha sahib olmasalar bile... Zira, bu takdirde de umûmî efkârın tasvip veya adem-i tasvibi binnetice yine aynı ifadeyi ortaya koyar.

Tanzimat'tan bu yana insanımızın selim fıtratı ve ruhî muvazenesi üzerinde öylesine menfi ve bâtıl tesirler câri olmuştur ki, bu günkü topluluğumuzun müşterek tefekkür ve tahassüsünden bahsetmeye - âdeta - imkân kalmamıştır. Arka arkaya gelen ve tarihî devamlılık şuurumuza herbiri diğerinden daha ağır darbeler indiren inkılâb hâreketlerine teslim olup, onların icabınca yol tutanlarla, aslî hüviyetini muhafaza gayret ve mücadelesi içinde bulunanlar, olmak üzere, milletimiz birbirleriyle kabil-i te'lif olmayan iki ayrı hüviyet iktisab etmiştir. Bunlar arasındaki farklılığın vücûda getirdiği düalizmi (iki vecheliliği) bütün müşterek ictimâî davranışlarda - hemen daima yanyana görmek mümkündür.

Çarpışan ve çatışan bu iki hüviyetten uzun asırlar ve tarihî tecrübeler sonunda tekevvün ve teşekkül etmiş bulunan Dünya görüşümüze ma'kes olanı, umûmîyetle resmî tavır ve

müesseselerde temsil hakkına, sahip değildir. Temsil hakkı veya selâhiyet ve imkânı, ikinci ve iğreti şahsiyetin eline geçmiş bulunmaktadır.

Bu sebepledir ki, milletimiz namına bütün Cihan'a karşı ortaya konulan resmî tavırların kahir ekseriyeti, amme vicdanının tasvibine mazhar olamamaktadır. Bununla beraber bu sakat tavırların âmil ve fâilleri hareketlerini millet namına göstermekte bir hayli mâhirdirler. Bunlar bir avuç azınlığın mümessili bulundukları hususundaki çıplak gerçeği setrederek adına «***demokrasi***» denilen ve güya halk ekseriyetinin hissiyatına tâbi olmayı esas alan idarî sistemi de çoktan güdümlü bir hale getirmişlerdir.

Milletin gerçek hüviyetine yabancılardan daha yabancı olan bir azınlığın elinden, milletimiz namına beyan ve harekette bulunmak imkânları alınıncaya kadar tevâli edeceği (devam edip gideceği) muhakkak bulunan hadiselerden biri de geçenlerde Türk televizyonunda çirkin bir şekilde sahnelenmiştir. Örövizyon yarışması dolayısıyla Türkiye'yi temsil etmek üzere bir şarkı seçilmiştir. Bu münasebetle kimsenin esasındaki çirkinliğe dikkat etmediği, fakat herkesin teferruatına âid münakaşalarla vakit geçirdiği bir senaryo, ülkemizin içinde bulunduğu fikri ve fiilî sefaleti âdeta remzetmiştir.

Şöyle ki:

Türkiye'yi yüzyıldan beri arkasında koştuğumuz Batı'ya karşı velev şarkı söylemek mev'inden hafif bir mevzuda bile olsa, temsil etmek üzere bir san'atkâr (!.) seçilmesi mevzuubahs olunca daha geçen yıl aynı Batı ülkelerinde Türk olmadığını sarahaten ifade etmiş bulunan bir **Ajda Pekkan**'dan başkası bulunamamıştır.

Diğer taraftan mezvuubahs olan her üç eser (!) de debırakınız millî ruhu- en küçük ölçüde bir tefekkür ve tahassüs kırıntısı mevcud değildir. Dünün en basit halk türkülerinde bile yerine göre zarif teşbih ve istiâreler, ince duyuşlar ve derin

sezişler mevcudken, bu devrin mergub ve makbülü olan, güya üst seviyedeki insanların beğenip alkışladığı şarkılarda dahi böylesine sığlaşma, vatan istikbali bakımından hazin bir tecellidir. Bugünün insanı, **Yunus Emre**'yi bile «***Oratoryo***» kelimesiyle yanyana getirerek yabancılaştırmaya çalışmaktadır. Çoktan beri müslüman (!) cenâzelerini **Şopen**'in marşı ile kaldırmak sûretinde tecelli eden hissî ve fikrî ecnebileşme inhimakiyle vara vara işte bu dekadist (fikirsiz) vâdilere sürüklenilmiştir.

Ülkemizde -az çok-yüksek makam sahibi insanların reyleriyle «birincilikle mükâfatlandırılan» Petrol isimli şarkı ise, mevcudların en kötüsüydü. Hem sözlerinin muhtevası ve hem de bestesi itibariyle... Takdimcinin petrol kelimesini «Pıtir oyl» sûretinde telâffuz etmesindeki zübbelik bir yana böyle bir şarkıyı milletimiz adına sanki bizim ruhumuzu aksettiren bir esermişcesine Batı Dünyası'na sunmaktaki garâbet üst seviyedekilerin ne ölçüde millî tahassüs ve tefekkürden uzak bulunduklarının en beliğ bir ifadesi olmuştur. Hal böyleyken, bir de onun söz yazarı çıkıp şahsiyet gösterisi yapmaya kalkışmıştır. Eserine dokunulmak istenmiş, onun bazı sözlerinin değiştirilmesi için kendisine baskı yapılmışmış, Günlerdir herkes işin sadece bu veçhesiyle meşguldür.

Bir Allah'ın kulu çıkıp da, bu sözüm ona şırkının millî ruhla ne alâkası bulunduğu sualini soramamıştır. Halbuki materyalistliği kendilerinden öğrendiğimiz batılıların bile tefekkür ve tahassüse ma'kes bir eser yerine, petrol'e ilân-ı aşk eden, böylesine katı menfaat duygularını aksettiren bir şarkıdan tiksinti duyacakları muhakkaktır. Onlar, çeyrek yüzyıldan beri materyalizmin kıskacında inleyen ruhlarına ferahlayacak bir pancur açmaya çalışmaktadırlar. Bütün fikir sahibleri, eski Batı his dünyasının hasretini terennüm etmektedir. Materyalizm bugün Avrupa'yı iflâsın eşiğine getirmiştir.

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi ard arda inkılâb darbeleriyle ruhî dengesi bozulan cemiyetimiz, pisişik hastalıkların âdeta bir meşheri haline elmiştir. Sözde münevverlerin kelime uydurmalarından, hergün gazetelerde mârifetlerine şâhid olduğumuz güya tahsil görmüş insanların hunharca işlenmiş mütemadî cinâyetlerine kadar çeşitli fiiller, hep ruhî muvâzenesizliklerin tezahürüdür. Petrol Şarkısı da bu muvazenesiz ve müflis ruhların mesajıdır. Müslüman Türk Milleti'nin değil!...*

* Sebil, Sayı 219, Mart 198-

'ERMENİ MES'ELESİ'NDEKİ YENİ KIPIRDANIŞLARIN SEBEPLERİ

Eski Dünya denilen Asya, Afrika ve Avrupa'nın en merkezî ve stratejik (sevkûlceyşî) ehemmiyeti hâiz mıntıkalarına asırlarca hükmetmiş olan Osmanlı İmparatorluğu - hasbelkader- Bir çok gayr-ı müslim toplulukları da idare etmek mevkiinde bulunmuştu. Bu devletin bilhassa «***Rumeli***» dediğimiz Avrupa kısmındaki topraklarında hristiyanlar büyük bir ekseriyet teşkil ettikleri halde, bunların uzun asırlar boyunca, nasıl olup da sulh ve sükûn içinde idare edilebildikleri, bu idarenin rûhuna nüfuz edemiyen müelliflerce halâ bir muammadır.

Halbuki bu durum, idarede sadece «müslim» ve «gayri müslim» tefrikine yer vererek her iki topluluk için de tamamen afâkî (objektif) ve âdil kaideler vaz'etmiş olan İslâm'ın eseri idi. Gerçekten, bu idarenin «adâlet» ve «ihsan» gibi iki kıymetli mevyası vardı ki, bunlar yüce İslâm Nizamı'nın

hassas bir sûrette tatbikinden doğuyordu. «Anâsır-ı Muhtelife-i Osmaniye» yani muhtelif Osmanlı unsurları arasında bu sayede teessüs etmiş bulunan siyasî ve içtimaî âhenk, asırlarca devam edip gitmiştir.

Bu ihtişamlı birlik, dahilî olmaktan ziyade haricî karaktere sahip bir takım sunî sebeplerle pek çok sonra ve binbir güçlükle bozulabilmiştir. Osmanlı düşmanlarının kaleyi dıştan yıkamayınca, başvurdukları meş'um bir propaganda acı meyvalarını vermeye başladığında akıl, yerini his ve taassuba terketmiş bulunuyordu. Bu yüzdendir ki, anasır arasındaki müstakar âhenk bozulunca ihtilâflar her bir unsurun kendi bünyesi içindeki cüz-i tamlara kadar şümûllenmekte gecikmemiştir.

Osmanlı Devleti'nin «Eski Dünya» üzerinde sağladığı cihanşümûl sulh ve sükûmetin ihlâli maksadıyla yürütülen propagandalar, daha ziyade ve evveliyetle bunların mihrak noktalarına yakın mıntıkalarda ortaya çıkmıştır. Hakikaten Hristiyan Avrupa devletlerinin ihdas ettikleri sun'î bir takım sebeplerin eseri olan karışıklıklar, önce onlara en yakın Osmanlı topraklarında ortaya çıkmıştır. Balkanlar'dan Orta Avrupa'ya doğru imtidad eden sahada meskûn hristiyan anâsırın başlattığı kıyam hareketlerinin Anadolu'ya sirâyeti, çok sonra olmuştur. Bu durum, Anadolu'daki gayri müslimlerin daha fazla temsil, temessül edilmiş olmaları kadar, tahrik merkezlerine uzaklıklarından da doğuyordu.

Denilebilir ki; Anadolu'da sâkin gayri müslim Osmanlı teb'ası arasında İslâmiyet'i kabul etmemiş olmasına rağmen lisan ve an'anelerimizi benimsemiş olmak yönünden, Ermeniler kadar takdire şâyân bir durum arz eden başka topluluk mevcud değildi. O derecede ki; kendilerini, kıyafetlerinden veya konuşmalarından teşhis mümkün değildi. Üstelik bugünkü bazı ekalliyetin yaptığı gibi varını yoğunu nakit halinde muhafaza etmez, gerektiği kadar toprak ve mülke de

yatırırdı. San'atkâr ruhlu, çalışkan ve mûti' bir unsur olan ermeniler, asırlarca devletin -haklı olarak- «teb'ayı sâdıka»sından sayılmış ve kendilerinden memleketin hiç bir mevki ve nimeti esirgenmemiştir.Onların da bir şikâyetleri bulunmadığı muhakkaktı.

Hal böyleyken, Osmanlılar'a karşı kendi hâsımâne emelleri için kullanmak üzere Ermeniler'i gözüne kestiren bir takım millî ve tarihî düşmanlarımız, müslüman halkımız arasında asırlarca sükûnetle yaşamış bu insanların şuur ve vicdanlarına pek uzun sürecek bir nifakın tohumlarını atmaya muvaffak olabilmişlerdir.

Ruslar'ın -meşhur **Deli Petro**'ya izâfe edilen bir vasiyetnâmeye istinaden Akdeniz'e çıkmayı millî bir dâvâ halinde benimsediklerini mâlumdur. Bununsa, tabii güzergâhı Boğaz'lardan başka bir yer olamazdı. Fakat tarihî hadiseler göstermiştir ki, Ruslar'ın bu hususta ki emellerine her yaklaştıkları anda. Avrupa devletlerinde - devletler muvâzenesi mülâhazasıyle- büyük bir endişe belirmiştir. bu endişe ile, kendilerinin de -en az Rusya kadar- düşman oldukları Osmanlı Devleti'ne müzâharette bulunmaya kadar ileri gittikleri dahi görülmüştür ki; bunun tipik misali Kırım Harbi'dir. bu durumda Ruslar Akdeniz'e çıkış için bir başka yol aramak mecburiyetini hissetmiş ve bunu da Kafkaslar - Doğu Anadolu üzerinden İskenderun'a çıkış olarak tespit etmişlerdir. İşte Ermeniler'i asırlarca nân-u nimetiyle perverde oldukları efendilerine kıyama teşvik ederek silâhlandıran Ruslar, onların güya müstakil (!...) hale gelmelerine ve Doğu Anadolu'yu ellerine geçirmelerine önce yardımcı olacak ve sonra da, bu yardımı kendi hesabına ciro ederek, İskenderun'dan Akdeniz'e çıkacaklardı.

Bir kere düşman tahrikine açık hale geldikten sonra, bu tahrikin sırf Ruslar'a münhasır kalmıyacağını tahmin etmek zor değildi. Hakikaten Ermeni kıyamına - çeşitli sâiklerle-

Rusya'dan başka tâ Amerika'ya kadar bir çok Hristiyan devletler alâka göstermiş ve dahil olmuşlardır. Herkesin -hiç şüphesiz- kendine göre bir hesabı vardır. Bu hesabın gerçekleşmesinde de Ermeniler sadece vasıta olarak, evet sadece vasıta olarak kullanılmak isteniyordu. Tabiî onlara da câzip gelecek bir takım hayalî ve müstakbel menfaat tabloları çiziliyordu.

Neticenin ne olduğu bütün Dünya'nın mâlumudur. Türk Milleti Ermeni ihânetinin cezasını verirken hiç kimse bu -birazda kendi icadkerdesi olan- militan unsurlara sahip çıkmak yolunu seçmemiştir. Böyle olduğu halde, şimdiki çeşitli milletlerin, dindaşları Ermeniler'in bizden durup dururken bir dayak yemişlermiş gibi yürütülen haksız bir propagandaya müzâhir davranmaları, yine eski hesaplarla alâkalıdır. Nasıl başlangıçta harekâtın Ermeniler'den ziyâde muharrik ve müşevviklerin hesabına yapıldığı ortaya çıkan vesâik ile sabit olmuşsa, bugün de durum aynıdır. Başta Yunanlılar olmak üzere, Türkiye'nin huzur ve sükûnu ve beynelmilel sahadaki itibârı ile alâkadar olan bütün devletler, «***Ermeni Mes'elesi***» etrafındaki yeni kıpırdanışlarda zîmethaldirler.

Bu kıpırdanışların Ermeni harekâtı üzerinden yarım yüz yıl geçtikten sonra tekrar ortaya çıkması câlib-i dikkattir. Ermeni iddia ve propagandalarını haklı gösterecek bir takım ilmî mutalar mevcud olsaydı, bunları ilân için elli yıl beklenilmezdi.

Hakikat şu ki Türkiye'nin elli yıl «***Yurtta sulh, cihanda sulh***» gibi dişi bir haricî siyâset prensibi ile oyalanıp bir hayli vakit geçirdikten sonra, nihâyet başta Kıbrıs olmak üzere haysiyetinin daha fazla çiğnenmesine tahammül edemiyerek tarihî misyonuna dönüş emarelerinin zuhuru ile Ermeni tahrik ve teşvikleri arasındaki zaman beraberliğinin tesâdüfe hamledilmesi imkânsızdır.

Vaktiyle başta Rusya olmak üzere büyük devletlerin tahrikine kapılan Ermeni cemaati ileri gelenlerinin bu defa Yu-

nanistan gibi mâzisi şarlatanlıklarla dolu bir küçük devletçiğin hayâlperestliği arkasına takılmıyacağını umarız. Zira o devletlerden pek çoğu, yerinden yurdundan olmuş Ermeniler'e -hiç olmazsa- iş ve ikamet hakkı vererek bir çok imkân sağlayabilmiştir. Bunlardan Rusya-fiiliyatta tam manâsıyle mevcud sayılmasa bile- ülkesinde «***Ermenistan***» adıyla bir bölgenin bulunmasına halâ göz yummaktadır. Halbuki Yunanistan'ın Ermeniler'e, kendilerini kullanmak mukabilinde Akropol Tapınağı'ndan bir taş bile vermiyecekleri meydandadır. Bu durumda günümüz Ermenileri'nin Türkiye'de yaşıyan ırkdaşlarını da düşünerek - Türk Milleti'nin sabrını daha fazla taşırmıyacaklarını ve geçmişteki hatalarını tekrarlılarak millî düşmanlarımızın yedeğinde bir takım çılgınlıklara girişmiyeceklerini ümid etmek istiyoruz. Fakat bunun asıl çâresi, Ermeniler'i akıl ve iz'an dâhilinde harekete dâvet etmekle iktifa etmek değil, onların sahte propagandalarını bastıracak bir sûrette yakın tarihimizin bu acı gerçeklerini bütün Dünya'ya duyurabilmektir! Evet ama, hangi hâriciye ile... Heyhat!

* Sebil, Sayı 225, Nisan 1980

YUNAN PROPAGANDASI

İnsanların çoğu derin düşünce ve muhâkemeye meyyal değildirler. Bu alışkanlığı kazanamamış bulunmalarından veyahud da zamanlarının her mesele üzerinde kâfi miktarda durmaya müsâid olmamasından dolayı, ilk nazarda dikkatlerine çarpan her şeyin sathî telkin ve şartlandırmasından kurtulamazlar.

Bu yüzdendir ki, propaganda yirminci asrın en tehlikeli silâhı sayılsa -belki de- mübalâğa edilmiş olmaz. Zira, ihtiyaçlarının alabildiğine artması yüzünden vakti az ve acelesi çok olan asrımız insanının, propaganda karşısındaki teessüriyyeti (etkilenmesi) akla durgunluk verecek derecelere ulaşmıştır. Bu gerçeği en şümûllü bir sûrette keşfedenlerden biri de, Dünya'yı Cermen Irkı'nın emri altına sokmak üzere kıyam etmiş olan **Hitler**'dir. O derecede ki, propagandayı «***bakanlık***» seviyesinde bir teşkilât haline getirmiş ve bütün cihana karşı «V_1» ve «V_2 »lerinden daha evvel ve daha müessir bir silâh olarak kullanmıştır.

Dünya'da propaganda denilen zehirli silâhın açtığı şifa bulmaz rahnelere mâruz kalmak yönünden, bizim kadar talihsiz bir başka millet gösterilemez. Bu asrın başında, namlarına İslâm'ın muhâfız ve müdâfiliğini yaptığımız ve kendilerine asırlar süren bir sûlh ve sükûnet devri yaşattığımız Araplar'ın bir **Filbi** veya **Lawrens**'in iğvalarına kapılarak birtakım tam hayaller arkasında koşmaları, propaganda denilen o zehirli silâh ile mecruh ve ma'lûl bulunmalarından başka bir sebeple kabil-i izah değildir. Fakat düşman bu silâhı -hiç şüphesiz- iki ağızlı bir hançer gibi kullanmıştır. Hâlâ bir kısım Türk münevverlerinde müşâhede edilen Arap düşmanlığı da tahribât ve ifsâdâtın mütekabil bir sûrette yürütüldüğünü fiilen isbat eden bir husustur. Yani Cezîret-ül-Arap'a (Arap Yarımadası'na) çoktan göz koymuş olan İngiliz emperyalizmi resmen teşkilâtlandırdığı bir propaganda şebekesiyle bir taraftan Arapları bizden ayrılmaya azmettirirken, diğer taraftan da, bizi, o koca kitle ve bilâd-ı Arab'ı redde imâle eylemiştir.

Fakat bize bir Cihan İmparatorluğu'nun kaybında, düşman ordu ve silâhlarından daha ziyade zarar vermiş bulunan propagandanın asıl müessir cephesi, Hristiyan Garplılar tarafından sinsi ve sistemli bir sûrette yürütülmüş olanıdır. Bizi dehşetli bir aşağılık duygusuna iten ve Hristiyan Batı âlemi ile kaynaşmaya heveslendiren bu propagandaların yan neticelerinden biri de «***Yunan hayranlığı***» olmuştur. Zira Batı tefekkürünün temeli addedilen kadîm Yunan san'at ve fikriyâtına meyletmeden, garplı efendilerle hemhâl olabilmek imkânı yoktu. Bu yüzdendir ki, ilk Garpçılar, Türk fikir ve siyaset hayatında -tâbir caizse- yunanperestliğin bayraktarı olmuşlardır. Bunlar Yunan hayranlığını o ölçüde modalaştırmışlardır ki, bugün nasıl ilerici sayılmak için solcu olmak şart zannediliyor ise, o tarihlerde de münevver sayılabilmek için Yunan san'at ve fikriyâtına vâkıf ve meftun olmak zarûri addediliyordu. O derecede ki, bilâhere millî ve

tarihî hislerimizi muhalled mısralarla terennüm edecek olan bir «**Yahya Kemâl**» bile gençliğinde kendini bu Yunan propagandalarından ve Yunan hayranlığına kapılmaktan kurtaramamıştır.

Siyasî mevcûdiyetini bizi bütün âleme karşı zâlim ve barbar göstermek üzere giriştiği dehşetli bir propagandaya borçlu bulunan Yunanlılar, bu silâhı Dünya'da Yahudiler'den sonra en müessir bir sûrette kullanabilen bir milletirler. Denizci bir kavim bulunmaları, arazilerinin imbat kabiliyeti itibariyle zayıflığı onları gezgin bir millet haline getirmiş ve kendilerine aşağı yukarı her yerde küçük bir koloni teşkil etmek imkânı sağlamıştır. Bu, kendiliğinden teessüs etmiş bir beynelmilel propaganda şebekesi demektir.

Türk - Yunan muhârebesine tekaddüm eden günlerde, kendilerine Batı Anadolu'dan toprak verilmesini ve kuzeydoğu Karadeniz sahillerinde bir «***Pontus Devleti***»nin kurulmasını sağlamak maksadıyla Birinci Cihan Harbi'nin gâlip devletleri üzerinde yürüttükleri dehşetli propagandanın şümûlünü kavramak isteyenler, **Dimitri Kitsikis** adındaki bir Yunanlının Paris'te bir doktora tezi olarak hazırlayıp bastırdığı ve «***Yunan Propagandası***» Türkçemize - eksilterek de olsa - kazandırılmış bulunan ismiyle eseri ibretle okumalıdırlar. Bizim için, hâlâ devam etmekte bulunan bu zehirli Yunan propagandasının nasıl şümûllü ve müessir bir sûrette yürütüldüğünü kavramak için, düşman ağzından bu kitapta ifade edilmiş gerçeklere vukuf son derece ehemmiyetlidir.

İşte Yunan propagandasının her zaman sadece düşmanlarımız üzerinde değil, bizim birtakım sözde münevverlerimiz üzerinde bile müessir olmakta bulunduğunu kavramak için Kıbrıs hadileriyle alâkalı neşriyata şöylece bir göz atmak kâfidir. Kıbrıs'a en tabiî insanî ve millî bir vazife görmek üzere giden ordumuzu, faşist ve işgalci olarak damgalayan, bu hususu duvar edebiyatına kadar aksettiren birtakım sözde

münevverler her yerde karşımıza çıkmaktadır. Bundan daha ehemmiyetlisi, bir Türk üniversitesinde «***hukuk profesörü***» ünvanıyla ders veren bir bedbahtın mes'ud Kıbrıs çıkarmamızdan sâdece birkaç ay evvel Ankara'da «***İzmir'de Yunanlıların Son Günleri***» ismiyle bastırdığı eserde izhar ve ifade edilen Yunan taraftarlığı ve hayranlığıdır. Bunda, Yunan'a 15 Mayıs 1919 günü İzmir rıhtımında ilk kurşunu atanın mâhud dönme **Osman Nevres** olduğu hususunu güya isbat (!) için sayfalar dolusu mütâlea serdedilmektedir. Yazarının dönme olma ihtimalini akla getiren bu eserin sonunda müstakil bir fasıl hâlinde bizim «***Yunan Mezâlimi***» isimli eserimiz ve şahsımız hakkında tavizlerle daha bir fasıl bulunmaktadır.

Yarım yüzyıldan beri, topyekün yarı münevverlerimiz ve idarecilerimiz «***Yunan hayranlığı***»nın sar'asına tutulmuşken şimdi onların İzmir için «***kayıp vatan***» diye neşriyat yapmalarına neden hayret ediyoruz. Hele hele Yunan mektep kitaplarında Türk ve Türkiye düşmanlığı yapılmakta olmasının bir bab-ı adî! gazetesinde dehşet saçan bir hadise olarak takdimine ne demeli?.. Siz bu gerçeği yeni mi öğreniyorsunuz? **İnönü**'nün bir tek kurşun atıp müdafaa etmeden terk ettiği Bursa'ya giren öncü kuvvetlerin kumandanı ve **Venizolos**'un oğlu olan **Sofokles, Osman Gazi** Hazretleri'nin sandukasını küfürlerle tekmeleyip «Kalk da milletini kurtar!» diye bağırmış ve burada gazetecilere muzafferâne bir edâ ile poz vererek resim çektirmişken, 1930 yılında hem de hiçbir resmî sıfatı hâiz olmadığı halde Ankara'da resmî merasimle karşılandığında da bu böyle idi... 1930 yılında Türkiye ve Yunanistan arasında «***Ticaret, İkamet ve Seyr-i Sefâin Anlaşması***» imza edilip de 1924'de mübâdele edilmiş olan Yunanlılar'ın kalburüstü kısmı, kazançlarını Yunanistan'a göndermek imtiyazı ile birlikte tekrar vatana kabul edildiklerinde de böyle idi... Aramızdaki dostluğu (!) bozmasından endişe edilerek Yunan mezâliminin çoğu ecnebi tespiti olan raporlarını ihtiva eden

resmî kaynaklarının umûmî kütüphanelerden çıkarıldığı zamanda da...

Gazeteciler okur-yazar takımının en açıkgöz kısmı sayılırlar. Onlar, bu gerçekleri son Yunan yaygarası dolayısıyla öğrenir ve bunu Amerika yeniden keşfedilmişcesine sâfiyane bir hayretle umumî efkâra takdim ederlerse, gerisini söz düşünün!... Hele hariciyerimizi!.. Onlar ki; kendilerini Batı Hristiyan Âleminde onlarla kaynaşmış bir milletin mümessili gösterebilmek ve Batı'ya yaranabilmek için ne maskaralıklar yapmışlar ve yapmaktadırlar.

Gerçekten en az yüz yıldan beri arkasından koştuğumuz ve dostluğuna kabul olunmak için çırpındığımız Batı Âlemi'nin alâkasını celb etmek istiyorsak, İslâm Dünyası'na dönmek ve o Dünya'nın liderliği tavrını yeniden takınmak mecburiyetindeyiz. Bunu yaptığımız gün, Hristiyan Garblılar bizden esirgeyegeldikleri dostluk ve alâkalarını korku ve menfaat sâikiyle bezledeceklerdir. Zira, materyalist Batılılar yalnız kuvvet ve menfaatten anlarlar. Bizim ilericilerin gönüllü bir sûrette izhâr edegeldikleri samimî ve dostâne hislerden değil!... Bunu yaptığımız gün, Hristiyan Âlemi'nin bir süper devleti olan Amerika da dahil, her yerde iş başına kim geçerse geçsin, durum değişmeyecektir.

Biz önce Fransa'nın, sonra Almanya'nın ve nihayet bugün de Amerika'nın arkasında koşmanın hüsrândan başka hiçbir netice vermediğini defeatle müşahede etmiş bir milletiz. Türk yarı münevverleri hüsrâna uğradıkları her merhalede sadece efendi değiştirmekle meseleyi halledeceğine inanır ve bu yola giderlerken Türk ma'şerî vicdanı ısrarla hep aynı ikazı terennüm etmiştir:

«Domuzdan post, gâvurdan dost olmaz!...»

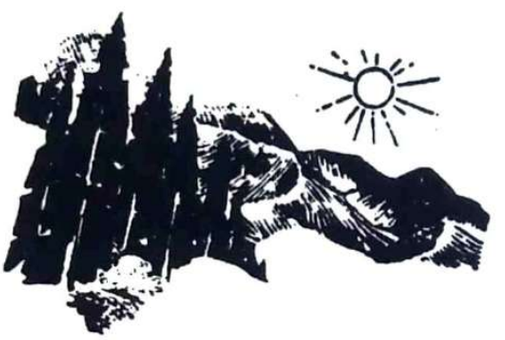

BİR YILDIZ DAHA KAYDI

Ulemâ - tâbir-i mahsusu ile - vereset-ül enbiyadır. Yani onlar, peygamberlerin yol ve dâvâlarını devam ettirirler. Fakat, bu hizmet'in ifâsına müteallik şartlar, her zaman ve mekânda aynı değildir. Olmamıştır ve olamaz... Zira, cemiyetin hak ve bâtıla istidâd ve temâyülleri - çeşitli tesirler altında- her devirde değişir ve pek büyük farklılıklar gösterir.

Böyle olmakla beraber, enbiyaya hakkıyla vâris âlim ve mücâhid kimseler, hemen hemen dâima ve evveliyetle çile ve meşakkate mâruz kalmışlardır. Zira, insanlığın sapıklığa meylinin şiddeti, bilfarz yirmidört değil de, alâ rivâyetin - yüz yirmi dört bin (!..) peygamber gönderilmiş olmasıyla sâbit ve muhakkaktır.

Esâsen, bir hadis-i şerifte «belâ ve musibetlerin en ağırlarının peygamberler, daha az ağırlarının da evliya üzerine gideceği, sonra da derece derece diğer fazilet ve kemâl ehline teveccüh eyliyeceği» beyan ve ifâde buyurulmuştur. Bundan tabii birşey olamaz. Zira, cennet cehennemdeki dereceler, bu

fânî âlemdeki iktisab ile olduğuna nazaran, en yüce makamların bedeli de en ağır olmak lâzım gelmez mi?!..

Ancak böyle kimseler, cemiyet içinde yüksek dağ tepeleri gibidirler: Gâyet nâdir ve ulaşılmazdırlar. Onlara ancak ve ekseriya sevk-i kaderle yakın olunabilir. O da çoğu kere başımız irtifalarını kavramaya imkân bırakmıyan bir gafletle hâlelenmiş olduğu halde...

Ben – hayatımın müstesna tâlihlerinden biri olarak – enbiya yoluna ilmi, cihadı ve takvasıyla hakkıyla vâris olan böyle bir insan tanıdım. Hem de O'na mânâda ve maddede yakın, pek çok yakın olarak... Bu zat, mânevi bir ölüm kasırgası hâlinde esen dehşetli küfür ve ilhad cereyanlarına celâdetle karşı koymuş rahmetli **Bediüzzaman Saidi Nursî** Hazretleri'nin en yakın, en sâdık ve en değerli talebesi **Hüsrev Efendi**'dir. Kendisine **Risale-i Nur** külliyatı üzerinde dilediği tâdilatı yapmak selâhiyeti dahi verilmiş bulunan bu mestesnâ insanla – çok çetin şartlar altında– Eskişehir Askeri Cezaevi'nde tam dörtbuçuk ay birlikte kaldım.

Hapishâne, cebri bir inzivadır Rûh ve bedenimizi – ekseriyâ– yoran dünyevi meşgale ve dağdağalardan bir kurtuluş ve sükûna eriş yeridir. Orada herkes istidâdı nisbetinde Rabbi ile başbaşadır. O'na daha fazla yakınlaşmak ve rûhen yükselmek imkânını bulur. İşte zindanı «***Medrese-i Yusufiyye***» hâline getiren, öyle telâkki ettiren, bu keyfiyetleri müdrik bulunmaktadır. Bu anlayışa erenlerin, insanları ihâtası mutlak ve muhakkak olan gaflet hâlesinden - oldukça - kurtulacaklarından şüphe edilemez. Dikkat keskinleşir, anlayış ve kavrayış incelir, tahassüs ve tefekkür oldukça iktifa kaydeder. İşte bana o büyük insanı tanımak ve anlamak imkânı veren, asıl bu keyfiyetin tecelli şartları içinde bulunuşum olmuştur.

Aman yarabbi, o ne sabır, o ne metânet, o ne tevekkül, o ne afv ve müsâmaha, o ne içtimâî alâka, o ne âbidlik ve zâhidlikti!.. Kararları, o zamanki Eskişehir, Örfi idâre Ku-

mandanı **İrfan Özaydınlı**'nın emrinden ibâret olan askerî hâkim ve savcılar, eğer, hırslarını yenebilselerdi kendisini mutlaka hastahâneye gönderirlerdi. Zira, bu derecede dünya emel ve endişelerinden arınmış bir insanın normâl olarak mevcûdiyetini akıllarına sığdıramazlardı. Düşününüz bir kere:

« – Bunlar bize ne kadar zulmederlerse, o kadar iyilik ederler. Ancak bunu kendim için değil de, onlar için istemem. Zira cennet de cehennem de istihkak iledir. Zulümde ileri gittikçe âhiretteki mevkileri sukut ediyor. Bunu hiç kimse için temenni ve taleb etmem. Fakat biz, mazlûmiyetle müslümanlar üzerine merhamet-i ilâhiyeyi celbediyoruz. Bu sûretle de İslâm'ın kuvveden fiile çıkmasını kolaylaştırıyor ve yakınlaştırıyoruz. Ne kadar zulüm görür, sabreder, mevlâmıza boyun eğersek, İslâm o kadar çabuk gâlib ve hâkim bir duruma gelir. Zira gayretullah'a dokunan zulümler, İslâm düşmanları üzerine gadab-ı ilâhiyi bir siper-i sâika gibi çekerken, bize de aksine merhamet ve lütuf tecellileri imkânı doğar.» diyerek mazlûmiyyet ve mağduriyyetinden amme hesabına büyük bir saadet duyuyordu.

Cenab-ı Hak, **Hz. İbrahim**'in içine atıldığı cehennemi ateşi, madden gülistan'a çevirmedi mi?!. İşte bu da aynı ilâhî siyânet ve merhamet tecellisinin mânevisiydi... Hey gidi **İrfan Özaydınlı** hey, sana kalsa O'na ve bizlere cefa çektiriyordun değil mi?!. Senin gibiler şu âlemde bin yıl yaşasalar böyle yüksek ruhlu zevatın hayatında her an tecelli etmekte olan iman mûcizesini kavrayabilir mi?!. ona yaklaşabilir mi?!.

Hapishânede bir gölge gibi varlığı hissedilmeyen, kimseye tüy kadar yükü düşmeyen **Hüsrev Efendi**'nin ***«İslâm yazısı»***na karşı ibzâl eylediği emsalsiz himmet, cidden takdire şayandır. Müslüman Türk Milleti'nin bu bir numaralı kültür ve medeniyet dâvâsını kavramak ve ona çare bulmaktaki dirâyet ve gayreti kendisinin hayatını dolduran fârik bir meşgale olmuştur. Bu istikâmette Kur'an-ı Kerim'in tevâfuklu bir sûrette

yazılması hususunda da yıllar süren çalışması asrımızın harika hizmet ve san'at eserlerinden birinin vücûduna âmil olmuştur. Bu sûretle Kur'an-ı Kerim'i her defasında biraz daha geliştirerek bir çok defalar yazmış, bu esnada yemekten, içmekten ve hatta uykudan kesilerek kendisini yıllarca bu hizmete vakfetmiştir.

Herşeyi hayra yoran, nefsini hududsuz bir sûrette muâheze ederken, âlemi derin bir müsâmaha ile kucaklayan **Hüsrev Efendi**'nin asra yaklaşan nezih hayatında afvedemediği tek şey vardır: Bu da **Bediüzzaman Hazretleri**'nin eserleriyle, kendi yazdığı Kur'an-ı Kerim'in kompozisyon şekli itibariyle taklid ettirilip bastırılarak ticâret metâı hâline getirilmiş bulunmasıdır. Bu mevzuda avukatlığını da yaptığım için mes'eleyi gâyet yakınen bilmekteyim. Lehine verilen bir kararın Kur'an-ı Kerim'lere karşı nâlâyık muâmele edilmesi korkusuyla tatbikine cevaz vermemiş ve hakkından vaz geçmiştir.

Hapishânede bir Kurban bayramı, cezâevi müdürü Üsteğmen'in ısrarı benim de mülzem ricam üzerine bir çay içmişti. Sivil'e nakledilirken ne yapıp yapıp cezâevi müdürüne on lira para vermiştir. İkram kabûl etmemek hususundaki hassâsiyeti bu ölçüde idi. O'nu anlatmak böyle bir makale işi olmadığından bu bahse dalmıyoruz. Ancak şu kadarını söyleyelim ki, kendisine bir mes'elede istişâre için gelenleri –eğer kendine itaat edeceklerinden emin değilse– teferruatlıca konuşturur ve peşin bir hükme varmış olup olmadığını kavramaya çalışırdı. Muhatabında bir karar ve niyet sezerse, ona bir nevi hayal kırıklığı vermemek için âdetâ ruyâ gibi tâbire muhtaç bir sûrette konuşurdu. Bu yüzden mûhitinde bir çok yanlış anlaşmalara şâhid olmuşumdur.

Evet O, bizimle değil şimdi. İrşad ve ikâzlarından mahrumuz. Dünyamızdan bir yıldız gibi ve aynen yaşadığı üslûbla sessizce kaydı gitti. mevlâ'nın rahmeti bütün saltanat ve ihtişamıyla üzerinde ebediyyen berkarar olsun!..

DİNÎ NEŞRİYAT VE MES'ÛLİYET

Her mücâdelede taraflar ya resmen hasım tavrı takınarak birbirlerinin karşılarına geçerler, veyahud da maksadlarına «**dost kılıklı düşmanlıklar**»la ulaşmaya çalışırlar. Dünya'da daha ziyade câri olan, ikinci usûldür. Zira, birincisi asgarî bir nefs emniyeti ve mertlik istemekte, üstelik de mukabeleyi ,dâvet ettiği için daha fazla fedâkarlığı gerektirmektedir. Bu yüzden vicdanına sığdırabilen herkes, sinsin bir metodu benimsemekte ve düşmanını sûretâ ondan görünüp içine hulûl ederek yıkma yoluna gitmektedir. İslâm'a karşı tarih boyunca vâki olmuş düşmanlıkların ekserisi, bu metodla gerçekleştirilmiştir.

Din hürriyetinin belli başlı rükünlerinden biri de, neşir ve telkin serbestisini sâhib olmaktır. Cumhuriyetten önce müslim gayrımüslim farkı gözetilmeksizin bütün beta'ya alabildiğine bahşedilmekte olan bu hürriyet, sakat bir lâiklik anlayışının tatbike konuluşuyla tarihimizde ilk defa ve hem de sırf bu vatanın sahibleri olan müslümanlar için -âdeta- tahdid değil de ilga edilmiştir. Bir avuç hristiyan azınlık, Lozan Muâhedenâ-

mesi'ndeki garantiye istinâden alabildiğine bir din hürriyetine mâlik olarak yaşarken müslümanların dinî hayatları üzerindeki çirkin baskılardan neler çektiği cümlenin malûmudur.

İmparatorluk devrinde din hürriyeti sadece dinin korunmasına mâtuf bir kontrol ve tahdide tâbi idi. Bir kimse bu hürriyeti kullanırken ancak dinin esasına ders düşen ve başkalarının yanılmasına âmil olan davranışlarından dolayı muâheze edilirlerdi. **Nâzım Hikmet**'in diline dolayıp kahramanlaştırmaya çalıştığı **Şeyh Bedreddin**'den tutunuz da **Sultan İkinci Abdülhamid Han** devrinde Türkiye'de verdiği konferans derin münakaşa ve fikri çalkantılara sebep olan **Cemâleddin-i Efganî**'ye kadar hemen herkes üzerindeki zikre değer tahdid ve baskı, hep dinin esasına korumak endişesinden doğmuştur. Din nâmına ve onun emrettiği bir hassâsiyetin eseri olan bu tahdidlerden hiçbir samimi dindarın müşteki olmasına imkân ve ihtimal yoktu. Esasen bu kontrol çoğu kere devletçe değil, mes'eleyi münâkâşaya dâima ehil ve hazır olan müslüman efkârıumûmiye tarafından gerçekleştirildi.

Lâik Cumhuriyet'in tesisiyle bu anlayış hemen tersyüz edilmiş tahdidler -eğer bunlara ilga değil de tahdid denilebilirse- din nâmına değil, bilâkis onun hayat ve cemiyet üzerindeki nüfuzunu kırıp yok etmek maksadıyla icrâ edilir olmuştur. Bu sebeple temel nirengi noktalarından biri lâiklik olmak itibariyle İslâm'la büyük ölçüde çatışan inkilâbların bu en hızlı çağında bir din hürriyetinin mevcûdiyetinden bahseylemeye, pek de imkân olmadığı malûmdur. Bununla birlikte dinin tesirlerinin, ferdi ve ictimâî bütün bir hayattan tardını gerçekleştirmek isteyenlerin ona doğrudan doğruya bir düşman tavrı olmakla içine hulûl edip taraftarlarını yanıltmak arasında zaman zaman müterreddid kaldıkları görülmüştür.

Bir zamanlar Meclis kararıyla **Elmalı Hamdi Efendi**'ye ısmarlanıp bastırılmış olan meşhur ve değerli tefsir ile **Babanzâde Ahmed Nâim Efendi**'nin başlayıp **Prof. Kâmil Miras**'in

ikmâl ettiği Buhari-i Şerif tercemesi, memleket münevverlerine parasız dağıtılmıştı. Hem de dini temâyüllerin en şedid bir sûrette tecziye edildiği bir devirde... Zahiren çok hayırlı görülen bu hareket, aslında Kur'an-ı Kerim'i türkçeleştirip ibâdetlerde cebren okutmak istikâmetinde bir adamdı, Mezkûr tercemenin meâl kısmı Türkçe'ye vukûfu dolayısıyla **Mehmed Âkif Bey**'e verilmiştir. Merhum meydana getireceği tercemenin cebren -hâşâ- Kur'an metni diye ibâdetlerde okutturulacağını anlayınca, mukavele imzalamış olmasına rağmen işi, yarıda bırakarak çekip Mısır'a gitmişti.

Bu uslûb uzun müddet devam etmemiş İslâm'la onun birçok esaslarına karşı olunduğunu inkâr edilmeksizin mücâdele yolu tutulmuştur. Bu yüzden çok partili hayata geçtiğimiz 1945 yılına kadar dinî telkin ve neşriyata da, en küçük ölçüde bir müsamaha gösterilmediği mâlûmdur. Çok partili hayatla birlikte yeni şartların getirdiği nisbî bir fikir hürriyetinden istifâde edilerek gitgide gelişen, oldukça canlı bir dini neşir hâyatı ortaya çıkmıştır. Bilhassa günümüzde alabildiğine çeşitli dinî risâle, mecmua ve kitapların -tâkibine yetişilemiyecek bir sür'atle neşredildiğini görmek, insana bir yandan sürur, diğer yandan da elem vermektedir. Zira, bu derecede bol dinî neşriyat elbette sevindiricidir. Fakat ne yazık ki, neşredilen eserlerin pek çoğu Ehl-i Sünnet itikadı, dinî ve târihî gerçekler yönünden pek çok hatâlar ihtiva etmekte ve ilmî bakımdan büyük bir seviyesizlik göstermektedir.

İmparatorluk zamanında bu gibi hatâlardan korunmak için, eserler «**Makam-ı Meşîhat**» veya «**Maarif Vekâleti**»nde mevcud bir komisyon da incelenerek tab'ına müteallik bir müsaade istihsâl edilirdi. Bu kontrol, ehil kimseler tarafından yapılırsa elbette ki; çok faydalı bir netice verir. Fakat günümüzde, iyi yetişmiş din âlimleri yönünden mevcud olan «**Kaht-ı ricâl**» gözönüne alınırsa, böyle bir kontrolu istemenin tam manâsıyla doğru olmayacağı meydandadır. Bugün böyle

bir kontrol için bir hey'et teşekkül etse, orada ne çeşit insanların yer alacağı meydandadır. Aksine, kontrolsüzlük ise korkunç bir başıboşluğa sebep olmakta ve binnetice neşrolunan dinî eser ve makalelerde kimi kasden, kimi de eser-i cehâlet olarak ehline elem veren korkunç hatâlar yer almaktadır. Bu gün cadde ve sokaklar, mübârek muhalledat-ı islâmiyeyi (İslâm klâsiklerini) fabrikasyon ticâret metaı hâline getirmiş kimi nâşir kimi mütercim mücâhid taslaklarından geçilmez hâle gelmiş bulunmaktadır. Hiç düşünülmemektedir acaba neden altı buçuk asır zarfında Osmanlılar'ın çıkardığ tefsir beşi altıyı geçmez ve kütüb-i sittenin hiç biri tercüme olunmamıştır?! Bugün ilim Âlemine mahsus mes'eleleri anlayışı ve karşı görüşlere tahammülü kıt bir takım cühelânın keyfemâşâ tasarrufuna sunan hep bu mes'uliyetsiz nâşir ve mütercimlerdir.

Memleketimizde din hayatını söndürmek istikametindeki yarım asırdır devam eden çeşitli ihmâl ve ihânetlerin neticesi olan bu feci manzara, cidden son derece düşündürücüdür. Neşriyâtın kontrolünü istemek; bu kontrolün Ehl-i Sünnet itikadına muvâfık bir sûrette icrâ edileceğinden emin olmadıkça mümkün değildir. Bakınız şu dalâlet devrin din hayatımızda ne korkunç rahneler açmıştır!.. Ve bunları telâfi ve tâmin etmek, ne büyük gayret ve fedakârlıklara vâbestedir!.

LOZAN GERÇEĞİNİ TEŞHİS EDEBİLMEK

Yakın târihimizde, üzerinde en çok söz söylenmiş ve yazı yazılmış mes'ele ve eserlerinden biri -hiç şüphesiz - Lozan Muâhedenâmesidir. Ancak, bu keyfiyet, onun gerçeklerinin daha vâzıh bir hâle getirilmesine yaramamış, bil'akis onların herbirini âdeta halli imkânsız bir bulmaca muhtevâsına bürümüştür.

Gerçekten «**Şeflik Devri**» neşriyâtına şöyle bir göz atanlar, pespâye bir meddahlık edebiyâtının belli başlı sermâyelerinden birinin de Lozan Muâhedenâmesi olduğunu tesbitte güçlük çekmezler. Ancak, bu uslûbu, o devir için - bütün çirkinliğine rağmen- yine de tabii saymak lâzımdır. Zira; Şeflik devri, idârecileri, girişecekleri içtimâî değişikliklerin müslüman Türk Milletinin ruhûna yabancı düşeceğini ve bin-tarım aksülâmeller davet eyliyeceğini bildikleri için, bunların münakaşasını imkânsız kılmak üzere, birtakım «**mit**»ler ihdâs etmek mecbûriyetindeydiler. Bu sûretle teshir edilecek kit-

lelerin inançlarına topyekûn mugâyir bir icraat karşısındaki melhûz aksülâmeller, tereddüdle ma'lul kılınmak ve bunların şûmullenmesi önlenmek gâyesi güdülmekteydi. Lozan Muâhedenâmesi, âlemi teshir ederek hareketsiz kılmak üzere, bir mit ihdâsı husûsunda, beşyüz yıl bir vâli ile idare etmiş bulunduğumuz Yunanistan'a karşı icrâ edilmiş olduğu halde iki buçuk yıl sürmüş bulunan Millî Mücâdelenin askerî hâdiselerinden daha uygun ve elverişli idi. Zira, çoğu perde arkası karanlığında gerçekleştirilmiş bir diplomasi vesikasıydı. Üstelik milli mücâdelenin askeri vak'aları gibi milletin gözü önünde ve vatanın harim-i ismetinde cereyân etmeyip yâdellerde ve dessâs diplomatik mahfellerde tezgâhlanmış bulunuyordu.

Bununla berâber, Lozan Muâhedenâmesinin ortaya çıkardığı siyâsi tablonun amme vicdânınca tavsibine imkân olmayan ve mitleştirilmesini güçleştiren bir tarım bâriz sakatlıklar ihtiva etmesi, bunların milletçe, farkedilmemesini sağlamak üzere hududsuz bir gayreti gerektirmişti. İşte Lozan Muâhedenâmesi etrafındaki dalkavuk edebiyâtı, bu gayretin eseridir. O kadar ki; bu hususta kalemşörlerin desteği kâfi gelmediğinden, onun bir de «**Takrir-i Sükûn**» kanûnunun cezâi müeyyideler sûru içinde korumak mecbûriyeti doğmuştur.

İşte Şeflik Devri icapları içinde, Lozan'ın mitleştirilmesi (efsâneleştirilmesi) ve ihtiva eylediği acı gerçeklerin milletin dikkatlerinden kaçırılabilmesi için hududsuz bir gayret sarfedilebilmesini bu icâblar muvacehesinde tabii saymak lâzımdır. Ancak, bu gayretin, hâlâ devam ettirilmeye çalışılması, abes üstü abestir. Zira, Lozan bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu şartlar önünde, artık kabil-i müdafaa olmaktan çoktan çıkmıştır. Fakat bu hususu şerh ve izah etmeden önce, Lozan Muâhedenâmesi hakkında -hâlâ resmî ağızlardan bile mâkes bulan- bazı maddî yanlışları ortaya koymak gerekir. Şöyle ki:

1- Türkiye'mizin istikbâlini garantileyen, iddia olunduğu gibi Lozan Muâhedenâmesi değildir. Zira, Lozan'a gidildi-

ğinde Türkiye, istiklâlilini resmen kaybetmiş ve bu husus beynelmilel hukûki bir vesikaya iktirân eylemiş değildi. Vatınımızın sâdece bir kısmı fillî işgallere mâruz kalmış, hukûki hiç bir müstenîdatı bulunmayan bu işgallar, kabûl edilmeyerek buna milletçe karşı çıkılmıştı. Millî Mücadele, bu karşı koyuşan ifâdesidir. bu bakımdan, ona «**İstiklâl Harbi**» denilmesini de doğru bulmuyoruz.

Bununla berâber, Lozan zabıtları, Türk başmurahhası **İnönü**'nün daha ilk günden itibâren istiklâlimizin, imzalanacak vesikaya bağlı bulunduğu vehmi ile hareket ettiğini göstermektedir. Bu durum, ancak Türk-Yunan muhârebesini kaybederek vatanımız üzerindeki işgalleri tanımak mevkiinde bulunsaydık, normal addedilebilirdi.

2- Lozan Muâhedenâmesi, «**Millî Misak**» hududlarını gerçekleştirebilmiş değildir. Bu itibarla göteden beri duyageldiğimiz «Lozan Muâhedenâmesinin imzalanmasıyla Millî Misak hududları dâhilinde müstakil bir Türkiye vücud bulduğu» tarzındaki iddia asla doğru değildir. Mevcud vesikalar ve fiilî gerçekler önünde kabil-i müdafaa olmayan bu yalanın, 24 Temmuz 1977 Pazar günü akşamı devlet televizyonundan resmen tekrarına şahid olmak bize elem vermiştir. Zira, Lozan Muâhedenâmesi, Millî Misak hududlarını gerçekleştirmiş ise, bu dün bütün resmî ağızlarla Kıbrıs, Eğe Dehizi Adaları ve Batı Trakya üzerinde bir takım haklarımız bulunduğunu iddia etmemiz ciddî bir tezat teşkil etmiyor mu? Ya bu haklardan ve yahud da Lozan'ı müdafaadan vazgeçmemiz mantıkî bir zarûret değil midir? Bu kadarını olsun düşünemeyenler târip kitaplarını açarak şu Millî Misak metnini bir kere daha okurlarsa, onun Batı Trakya, Ege Denizi Adaları, Kıbrıs, Hatay, Halep, Musul ve hattâ Batum'u bile ihtiva eylediğini görerek vicdanlarının bu kayıp vatan toprakları için elemle sızladığını hissedeceklerdir. Bütün bu kayıplar ve bugünkü Türk Yunan münasebetlerinin acı gerçekleri muvâ-

cehesinde Lozan Muâhedenâmesi'nin kuşa çevrilmiş ve stratejik müdafaa imkânları hayliden hayliye geçleştirilmiş bir Türkiye çizdiği hususu artık Türk umûmî efkârından daha fazla saklanamaz bir hâle gelmiştir.

3- Lozan Muâhedenâmesi'nin değerlendirilmesinde eskiden olduğu gibi «**Sevr Sulh Projesi**»nin ölçü alınması anlayışı artık terk edilmelidir. Zira, bütün kaynaklarımızda açıkça görüldüğü üzere, Sever, tekemmül etmiş bir muâhede değil, teklif safhasında kalmış, hattâ Yunanistan dışında hiçbir devlet tarafından tasdik olunmamış bir projeden ibârettir. Üstelik, ona muhâtap olduğumuzda masaya «**mağlûp**» sıfatıyla oturmuş bulunuyorduk. Vatanımızın bilâhare mâruz kaldığı işgâl ve istilâlar da bu muâhede projesine müsteniden gerçekleştirilmiş değildi. Müttefiklerin haksız işgâl ve istilâlarının mesnedi, Mondros Mütârekenâmesi'nin yedinci maddesiydi. Bu itibarla şimdiye kadar olduğu gibi Lozan'ı Sevr ile mukâyese ederek makûl ve makbûl göstermek gayretleri terkedilmeli ve O'nun «**Millî Misâk**» önünde muhâkeme edilmesi mevsimi başlatılmalıdır.

Lozan hakkındaki bu maddî yanlışlar düzeltildikten sonra onun pek de kabil-i müdafaa olmadığı kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Gerçi, Lozan'la Türkiye'ye garplılaşma istikâmetinde kaybettirilen büyük sıçramanın hatırı için vatanın mâruz kaldığı bu büyük kayıpları hoş görecek bir zümrenin mevcûdiyetinden gâfil değiliz. Bu gibilerin, elli yıldan beri- bilhassa Türk hâriciyesinde- nasıl bir rakip kabûl etmez sulta sâbi olduklarını da pekâla bilmekteyiz. Ancak Türk - Yunan münâsebetleri dolayısıyla Lozan Muâhedenâmesi hakkında Türk umûmi efkârında uyanan şüphe ve tereddüdleri izâleye artık hiç kimsenin gücü yetmemektedir. Bu sebepledir ki bu yıl, eski Lozancılar -hattâ ölüler bile konuşturularak- dehşetli bir gayrete kapılmiş gözükmektedirler.

İşte, Lozan Muâhedenâmesi'nin imzalanışının yıldönümü

olarak 24 Temmuzlarda her yıl kopartıla gelen şamatanın birkaç yıldan beri arkası kesilmişken, bu yıl aynı meddah uslûbun yeniden hortlatılmaya çalışılması bu gayretin -hiç şüphesiz semere vermeyecek olan- kısır bir masûlüdür. Ancak hâlâ Lozan'ı müdafaa etmek ve geçen pazar akşamı televizyonda İnönü'yü hortlatırcasına- konuşturarak bu muâhedenin elli küsur yıl taraflarca benimsenip devam ettirilmesini müstesna bir talih olarak ilân etmenin, bugünkü Türk - Yunan mücâdelesine verdiği büyük zarar dikkatlerden kaçırılmaktadır.

Halbuki Lozan, Yunanistan'a hakkından fazlasını verdiği cihetle onun tâdilini istemek sâdece bize düşerdi. Böyleyken bizi idâre edenler elli yıldan beri Lozan'la sağlanan garplılaşma hamlelerini bir iman umdesi olarak benimsemiş bulunduklarından Lozan'la mâruz kaldığımız kayıpları unutmak yolunu tutmuşlardır. Ancak bu idâreciler, yeni şartlarının zorlamasıyla, Yunanistan'dan o'nun Lozan'a dayanarak gasbetmiş olduğu haklarımızın bir kısmını, geri almak istikâmetinde efkâr-ı umûmiyece -âdeta- mes'elelerin üzerine itilmektedirler. Fakat Lozan'ın gerçeklerini teşhis edebilmek gibi asgari vatanseverlik ve münevverlik şartını yerine getirememiş bulunmalarından dolayı da Türk - Yunan münâsebetlerinde beklenen başarıyı bir türlü elde edememektedirler.

Şu hale nazaran, evvelâ Türk Hâriciyesi, sonra da bütün münevver efkâr-ı umûmiye, Lozan'ın acı gerçeklerini doğru olarak teşhis dirâyetini göstermedikçe onlardan, Lozan'la mâruz kalmış bulunduğumuz kayıpların telâfisi istikâmetinde sadre şifa bir hizmet beklemek beyhûdedir.

Hâl böyle iken, onlar hâlâ daha bir taraftan Lozan methiyelerine devam edip diğer taraftan da O'nun Yunanlılara sağladığı bir takım avantajları geri almak tavrı içinde bulunmaktaki tezadı kavrayamamış gözükmekte veyahud da bunu Lozan'la sağlanan garplılaşma hamlesi'nin hatırı için

görmemezlikten gelmek bedbahtlığından kurtulamadıkça başta Türk-Yunan ihtilâfları olmak üzere hepsi de beynelmilel vasfı hâiz bütün millî dert ve dâvalarımızın halline imkân yoktur. O halde, önce Türk Hâriciyesi'nin sonra da bütün münevverlerimizin ilk defa bu tezaddan kurtulmak üzere «Lozan'ın gerçeğini teşhis edebilmek» olmalıdır.

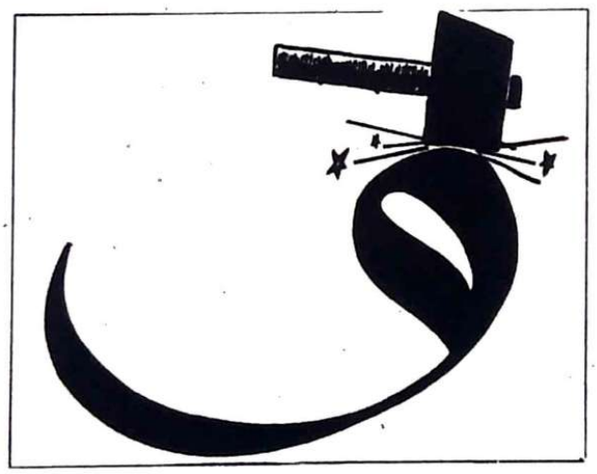

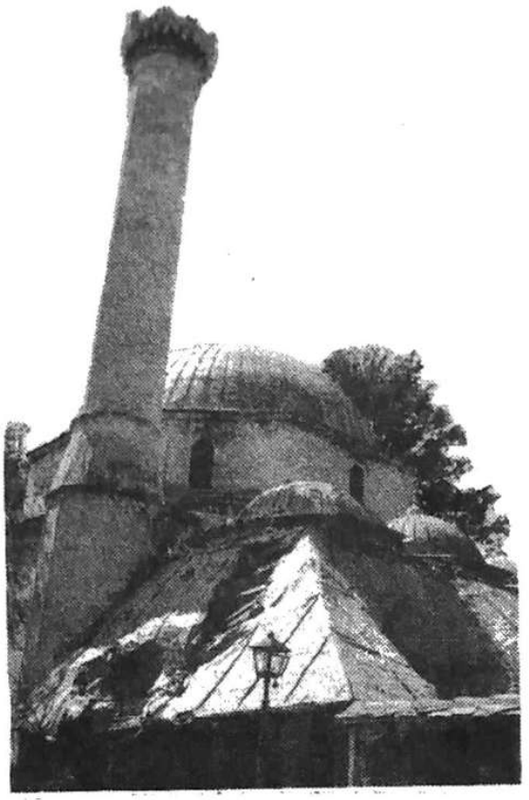

BOSNA FÂCİASI
yahud
BOŞNAKLARIN DRAMI

Yirminci Asr'ı baştanbaşa zulüm ve fâcialarla dolduran materyalizmin, can çekişmekte olduğu bir hengâmda, Avrupa'nın göbeğindeki Bosna'yı bir **«kan deryası»** hâline getirmiş bulunması ibret ve dehşet dolu bir hâdisedir. Tamamlanmak üzere bulunan bu yüzyılın, mânevî sukut ifâdesi itibariyle **«en kanlı vak'ası»** olarak tarihe, **«Bosna Fâciası»** geçecektir. Bunda, hiç kimsenin şüphe ve tereddüde düşeceğini sanmam.

Böyle olmakla berâber, unutmamak gerektir ki, imân hassasiyetine mâlik müminleri dilhûn eden bu fâcia, aynı zamanda, mutlak bir yıkılış değil, merdâne bir şahlanış ve diriliş hâdisesidir!. Hem de O'nun bu müspet cihetini sırf Bosna ve Boşnaklar'a münhasır telâkki etmek -bence- çok yanlış olur!. O, ikinci bir zindelik ve gençliğin arefesinde bulunan İslâm

Ümmeti için zaruri bir merhaledir. Âdeta çocukluktan delikanlılığa geçişteki sünnet (hıtan) gibidir. Sıhhat ve zindelik âlâmetidir.

Herkesin zarar ve ziyan hânesinde gördüğü «**Bosna Fâciası**» yahud «**Boşnakların Dramı**»nı bizim böyle telâkki edişimizi aşırı iyimserliğimize hamledenler olacaktır. Öyleyse lütfen dinlesinler:

1- **Bosna Fâciası, başta Türkiyemiz olmak üzere, Âlem-i İslâm'da yüzelli yıllık mûtena bir yeri olan «Batı Putu»nu mevki-i muallâsından indirip yere çalmış, hâk ile yeksan etmiştir.**

Bugün İslâm Dünyası'nda dağdaki çobanlar bile kolayca kabul ve ifâde edebilirler ki, eğer, Bosna'da galebe Müslümanlar'da olsaydı, Avrupa ve Amerika buna yirmi dört saat bile seyirci kalmaz, derhal gerekine yapar, çatışmayı önlerdi. Öyleyse, şimdi neden Nato ve Birleşmiş Milletler'iyle bütün Batı Âlemi ağırdan almakta, gönülsüz, isteksiz davranmaktadır?!. Bunların vicdanları bu kadar kör ve sağır mıdır?! Bütün Balkanlar'a yayılmak istidadı taşıyan bu, asrımızın en dehşetli fâciası karşısında, bir drama hayatta değil de sahnede şâhid olan seyirci kadar bile vicdanî ürperti duymamaktadırlar!. Bu bir idrak ve basiret fıkdanının eseri midir?! Nerede «**Körfez Harbi**»ndeki istical, kıvraklık ve kararlılık?! Artık bu sualleri kendi kendine sormayan ve cevabını da veremeyen bir tek müslüman mevcud değildir?!

Batı Âlemi, bu fâciaya niçin «Dur!..» desin, akan kan hristiyan kanı değil ki.. Müslüman kanı!.. Bosna'da Irak veya Kuveyt'teki gibi istismar edilecek petrol veya benzeri bir iktisâdî kaynak yok ki...

Hani Avrupa ve Amerikalılar çok medenî, çok humanist idiler!. Milletimizin yüzünü «**Kâbe**» yerine «**Holivut**»a tevcih için şu ülkede oluk gibi kan akıtmış olan kemalistler, konuşsanıza!..» Yetmiş yıldır, –âdeta– tapındığınız Batı'yı müdâfaa et-

senize!.. Artık mızraklar çuvalları deldi, değil mi?! Batı insanının «**hunhar haçlı**» hüviyetini bir kere daha gözler önüne seren «**Bosna Fâciası**»ndan sonra palavralarınıza inanacak bir tek fert kalmadığını artık siz de anladınız, değil mi?! Hele şükür, geri zekâlılar!... Hele şükür!..

2- **Âlem-i İslâm'da başsızlığın (buna Halifesizlik de diyebiliriz) ne denlû bir belâ olduğunun anlaşılmasında «Bosna Fâciası»nın sağladığı fayda her türlü takdirin fevkindedir.**

Gerçekten ciddi bir kudret haline gelebilmenin birlik ve beraberlik ile kaaim olduğu bir bedâhettir. Münakaşa edilemez!.. Bu yüzden İslâm'ın esas emirlerinden biri de ittihaddır. Asırlarca bunu sağlayan **İslâm Hilâfeti** idi. O yıkılınca ipliği kopmuş bir tespihe döndük.

Bütün Müslümanlar'a mâlûm olan bu temel gerçek, «**Bosna Fâciası**»nın zorlamasıyla artık bir kısım lâik kafalılarca bile itiraf olunmaya başlamıştır. Geçenlerde «**Kırmızı Koltuk**»ta konuşan **Deniz Baykal** ne dese beğenirsiniz?!

« – İslâm Dünyası'nda bir otorite boşluğu var!. Bu olmasaydı, Bosna'da bu fâcia cereyan edemezdi!.» Şuna bak sen!. O otoriteyi katleden partinin umûmî reisi (genel başkanı) olarak şu itiraf da ne demek oluyor?!. Eh bu gerçeği **Deniz Baykal** bile idrak ve hele alenen ifâde edebildiğine göre, bunu kavramamış tek bir fert bile kalmamış demektir! Hoş Türkiye'de takriben dört milyon Boşnak reyi olmasa, bu politikacılar Bosna'yı ağızlarına bile almazlardı ya, neyse!..

3- **Bu fâcia iman ve islâm itibariyle gitgide solan bir kumaş gibi aslından uzaklaşmakta olan Boşnaklar'a bir «bas-ü bâdelmevt» aşısı olmuştur.**

Hakikaten hristiyanlarla iç içe yaşayan Boşnaklar, Ülkelerinde azınlık olmadıkları halde, materyalist medeniyetin (!.) zebunu olmuşlardı. İmanları bayatlamış, amelleri zaafa

uğramış ve İslâmiyet kendileri için eski bir hâtıra haline gelmeye başlamıştı. Bilhassa genç nesiller dinden tamamen uzaklaşmışlardı. Şimdi bu felâket karşısındaki çâresizlik, onları hâhişkâr bir sûrette Cenab-ı Hakka yöneltmiştir. Diğer taraftan yüzbinlercesinin sırf müslüman oldukları için öldürülmeleri, çeşitli zulümlere mâruz kalmaları, onları hristiyanlar ve hristiyanî hayat uslûbundan uzaklaştırmıştır. İslâm'a itilmişlerdir.

Artık Bosnalı iman ve İslâm'a dört elle sarılmaya mecburdur. Ümmet-i Muhammedin bir parçası olduğu idraki berraklaşmış ve takviye olmuştur.

Ölenler ve geride kalıp zulme mâruz kalanlar da - Âhret ölçüleri ile- bahtiyardırlar. Değilmi ki; bütün bu olanlar, onların başına müslüman oldukları için gelmiştir!.. Kusurlu ve zayıf müslümanlar olsalar bile!. Müslüman olduğu için öldürülmüş bulunan biri dirilse, Dünya kırallığını verseniz, geriye dönmek ister mi?! Elbette, çünkü öbür tarafta cennet var, cennet!... Kim O'nu bırakıp da gelir?!..

4- **«Bosna Fâciası» aynı zamanda Osmanlının lâyıkıyle anlaşılması istikametinde de son derece faydalı olmuştur ki, bu da Türkiye ve Âlem-i İslâm'ın geleceği bakımından fevkalâde ehemmiyetlidir.**

Sırp vahşeti, Osmanlı'nın engin adâletini siyah-beyaz kontrası (zıtlığı) gibi bârizleştirmiş ve O'nun hakkındaki târizlerin yanlışlık ve çirkinliğinin anlaşılmasına yardımcı olmuştur.

Diğer taraftan Kemalistlerin yıllardan beri gömdükleri zehâbında bulundukları Osmanlılığın pek öyle mâziye gömülüp yok edilememiş olduğu gerçeği de şu **«Bosna Fâciası»** sâyesinde bir kere daha tezâhür etmiştir. Aynı zamanda Türkiye'yi ecdadının mirasına sahip çıkmaya zorlaması da **«Yurtta sulh, Cihan'da sulh**!..» pasifliğinden kurtulup silkinmemizi sağlayacak bir büyük faydadır.

5- Son olarak şunu da ifâde edelim ki, Bosna'da akan kan ve gözyaşı Türkiye ve Âlem-i İslâm'ın kurtuluşunu tâ'cil edecektir.

Bu gerçeği de iki hikâye ile izah etmek istiyoruz:

Namuslu bir kadını şakînin biri dağa kaldırmış. Her türlü rezâleti irtikâb ettikten sonra, onun üstendeki, başındaki elbiseleri de zorla almaya kalkışmış. almış, almış da kadıncağızın bir tek iç çamaşırları kalmış. Onları da almak istemesi üzerine kadın ağlıyarak:

« – Behey zâlim!..» demiş. «Beni şu dağ başında çırıpçıplak bırakmaktan ne zevk alıyorsun?!. Şu eşyaların değeri nedir ki?! Bu yaptığına bir Allah kulu râzı gelir mi?!»

O anda orada bir ihtiyar pîr-i fâni belirmiş. Şakî gönül eğlendirmek kabilinden:

« – İşte sana bir Allah kulu!. Sor bakalım râzı gelir mi?! demiş. Tabii ihtiyar bir adamın ona nasıl olsa mâni olamıyacağını düşünüyormuş.

Kadıncağız ağlıyarak mâcerasını anlatmış ve.

« – Şimdi bu zâlim şu iç çamaşırlarımı istiyor! Sen buna râzı mısın, vereyim mi?!» demiş.

İhtiyar önüne bakarak:

« – Vereceksin kızım!. Onları da vereceksin!.. Ver!..» demiş.

Kadın:

« – Eyvahlar olsun!.. Sen de bu zâlimden korktun da, böyle söyledin. Saçından sakalından da utanmadın. Yazıklar olsun sana!..» demiş ve çalı çırpı arkasına geçerek iç çamaşırlarını da çıkarıp şakîye atmış ve:

« – Al, Allahın zâlim kulu!. Allah belânı versin!..» diye bağırmış.

Şakî, kadının elbiselerini bohçalayıp, koltuğunun altına alıp

yola girmiş. Henüz yüz-ikiyüz metre yol almışken bir şimşek çakmış, gök görlemiş ve yıldırım isabetiyle yolun ortasına cansız yığılıvermiş.

İhtiyar adam uzaktan bağırmış:

« – Kızım gel!. zâlim geberdi. Al bütün elbiselerini de giyin!. Eğer iç çamaşırlarını çıkarmasa, bu belâ, şu zâlime bu kadar çabuk erişmiyecek, O çok uzağa gitmiş olacaktı. O'nun son hareketi gayretullaha dokunmuş ve cezayı kendisi için ta'cil etmiştir!..»

İkinci hikâye de «**Mesnevi**»den:

Vaktiyle çok cömert bir şeyh varmış. Yardım toplar dağıtır, toplar dağıtırmış... Toplayamadığı zaman da, borç alır dağıtırmış. Bu şekilde bir de tekke yapmış imiş.

Birgün Şeyh Efendi hasta olmuş. Ağır bir komaya girmiş, kendini kaybetmiş bir vaziyette yatıyormuş.

Bir ara kendine gelir gibi olmuş. Odasına girip çıkanları, kendine geldiğini belli etmeden temâşa etmiş. Bakmış ki; bir çok kimseler, ziyaretinde bulunup orayı terk ettiği halde, bazıları hep oturuyormuş. Bunların konuşmalarına dikkat edince görmüş ki; bunlar:

« – Allah, Allah!. Bu adam çok ağır!. Gâliba ölecek!.. Bu takdirde bizim paramızı kim ödeyecek! Şeyh Efendi ölürse, buraya daha kimse yardım da etmez!..» diyorlarmış Bunlar Şeyhten alacaklı olan kimselermiş.. Yekûn alacakları da dörtyüz dirhem imiş.

Şeyh Efendi'nin canı sıkılmış.

« – Acaba ne yapsam!.. diye düşünürken dışardan bir çocuğun sesi işitilmiş: Çocuk.

« – Helvacı!.. Helvacı!.. Güzel helva!.. Tatlı helva!..» diye bağırarak helva satıyormuş.

Şeyh Efendi yatağından hafifçe doğrulmuş, müridleri koşuşmuşlar. Şeyh Efendi'nin iyileşip gözünü açmış olmasına

sevinmişler. Bir emri, bir ihtiyacı olup olmadığını sormuşlar. Şeyh Efendi müridine demiş ki;

« – Git şu helvacı çocuğun bütün helvasını pazarlık edip al gel!..»

Mürid sokağa koşmuş. Helvacı çocukla pazarlık edip bütün helvasını almış ve çocukla birlikte odaya dönmüş ve:

« – İşte getirdik, efendi Hazretleri!..» demiş.

Şeyh Efendi.

« – Evladım!..» demiş. «bu helvayı tabaklara taksim edip misâfirlere ikram et!. Çocuğa da ver, sen de ye!.. Hepsini yiyin bitirin!..»

Mürid söylenenleri yapmış. Alacaklı, misâfirler helvayı âfiyetle yemişler. Helvacı çocuk, sattığı malın parası için nezâketen bir müddet bekledikten sonra müride yaklaşıp:

«– Derviş amca!.. Helvanın parasını verin de gideyim. Ustam beni bekler!..» demiş.

Bunun üzerine mürid Şeyh Efendi'ye yaklaşıp:

« – Efendi Hazretleri!..» demiş. «Çocuk helvanın parasını istiyor!..»

Bu sözü işiten Şeyh Efendi sert bir şekilde:

« – Söyle!.. O'na verecek beş paramız yoktur!..» demiş. Çocuk bu sözü işitince hışımla tepsiyi yere çalmış ve feryada başlamış:

« – Madem paranız yoktu. Helvamı niçin yediniz.. Ben şimdi ustama ne söyleyeceğim!.. Beni öldürecek!..»

Şeyh Efendi bu sözlere hiç aldırış etmeyip, yorganı başına çekmiş ve sanki yine komaya girmiş gibi başka bir âleme intikal etmiş.

Çocuk feryad ettikce, misafirler de işe karışmış ve bu defa Şeyh Efendi'yi daha şedid bir lisanla tenkide koyulmuşlar.

« – Allah, Allah!.. Şu adama bak!. Sanki O'ndan helva iste-

yen vardı. Bizim paramızı ödeyemezken bir de bu garib çocuğu mağdur etti. Şu acâib adamın mı, elini eteğini, şeyh diye öpüyorduk!..»

Şeyh ise hiç bir şeyle alâkadar olmuyor, sanki etrafındaki hay-huyu işitmiyormuş.

Böylece belli bir zaman geçmiş. Şeyhin odası arı kovanı gibi kaynaşmış. Sonra birden kapı çalınmış. Açmışlar. Bir zat Şeyh Efendi'yi soruyormuş,

Şeyh bu hale muttali olunca doğrulmuş ve:

« – Evet, orada ne oluyor, kim geldi?!» demiş.

Kapıdaki adamın elinde üzeri mendille örtülü bir tabak varmış. O, Tekke'ye her zaman yardım gönderen bir beyin adamı imiş.

« – Bizim beyin Şeyh Efendi'ye bir emâneti vardı» demiş. Şeyh müridine misafirin elindeki tabağı alıp getirdiği parayı saymasını istemiş. Para tam 400 dirhem imiş. Bir müddetten beri dedikodu edenleri göstererek

« – Benim bu efendilere 400 dirhem borcum vardır. Bu parayı onlara dağıt!..» demiş ve ilâve etmiş:

« – Helvacı çocuğun parası da olması lâzım. Mendili iyi silkeleyin».

Denilen yapılınca, mendilin ucunda helvacı çocuğun parasının da düğümlenmiş olduğunu görmüşler. Bunun üzerine, dedikoducu misafirler Şeyh Efendi'nin yatağının etrafına toplanıp af dilemeye başlamışlar.

« – Şeyh Efendi Hazretleri, bizi affet!.. Bilmeden sizi çekiştirip günahınızı aldık. Bu ne keramettir!..» demişler.

Şeyh Efendi, onlara şu dersi vermiş:

«– Siz ne zayıf müslümanlarsınız ki; otuz senedir şu dergâha devam ettiğiniz halde hiçbir şey öğrenemediniz. Elini, eteğini öptüğünüz, ilminden, irfanından istifade ettiğiniz bir

zat ölüyor, diye üzüleceğiniz yerde, üç kuruşluk alacağınızın derdine düştünüz. Dedikodu gayyasına yuvarlandınız. Halinize baktım, size acıdım. Bir an önce sizi paranıza kavuşturarak şikâyetinizi önlemek, vebalinizi azaltmak istedim. Bunun da ancak göz yaşıyla çabuklaşacağını düşündüm. Ben ağlasam, belki ölüm korkusu ile ağladığımı düşünüp daha da zaafa sürüklenecektiniz. Helvacı çocuk imdadıma yetişti. Onu ağlattım, merhamet-i ilâhîyeyi tâcil ettirdim. Bu gelen para, bizim için çoktan ayrılmıştı. Bir gün nasıl olsa, gelecekti. Çocuğun ağlaması sadece onun gelişini çabuklaştırdı!..»

Hikâye'deki çocuk **Bosna**'dır. Orada dökülen kan ve göz yaşı da müminler üzerine merhamet-i ilâhî'yi tâcil edecektir!..

Ayrıca:

Birinci hikâyedeki kadının yerine Boşnaklar'ı, şakînin yerine de sırpları koyarak düşününüz!..

Meğer Atalarımızın «**Bir musibet bir nasihattan hayırlıdır**» demeleri boşuna değilmiş!..

İşte size, «**Bosna Fâciası**» yahud **Boşnaklar'ın Dramı**»na ibret ve hikmetle bir bakışın hatıra getirdiklerini arz ettim. Mâlûm zararların yanına bir de bu kazançları koyarak hadiseyi bir kere daha düşününüz!.. Unutmayınız ki, «**yarısı boş**» olan bardakların diğer yarısı da «**dolu**» dur!.. Bu âlemde, vukuatın hikmetine vâkıf olanlar fazla telâş etmez ve dâima «**yarısı dolu bardak**» mantık ve iyimserliğine sahip olurlar. Zira tecelli «**Celâl**» de iken de Cenab-ı Hak «**erhamerrrahimiyn**»dir!..

UFUKTAKİ TÜRKİYE

Bütün Kâinat, bir tiyatro sahnesi gibidir. O'nun içinde mevcud tekmil varlıklar da, bir senaryonun eşyası, dekoru ve kahramanları mesâbesindedir. Hepsi de kaderin me'muru ve mağlubudur. Âmil ve fâil oldukları veya mef'ul bulundukları vukuat ve şuunat (realiteler) da murad-ı ilâhî, diğer bir tâbirle izn–i ilâhî çerçevesinde cereyan eder. Cenab-ı Hakkı **«müsebbibelesbab»** yani sebeplerin sebebi, temel sebep bilmenin neticesi olan bu görüş, **«Cebriye»** değildir. Zira, cebriyede kul, irâde ve ihtiyara sahip olmayan sâir mahlukat derekesinde telâkki olunmaktadır. Halbuki, zîşuur olan ins-ü cin, âriyet gibi iğreti de olsa cüz'î bir iradeye mâliktir. Hiç şüphesiz, ilm-i kül sahibi olan Allah, bu cüz'î irâdelerden ne sâdır olacağını mutlak bir sûrette bilir. Ancak, bunun ilm-i ezelî ile bilinmesi, bizi kul için bir **«cebir»** vâki imiş gibi düşündürmektedir. Bunun sebebi de, insan idrakinin **«zamanla mukayyed»** olmasıdır. Halbuki, Allah katında zaman yoktur. Cenab-ı Hakkın bir şeyi olmadan evvel bilmesi,

bizim olduktan sonra bilmemiz kadar kolay ve tabiidir.

Nasıl, bir senaryoda onu, tasavvur, tahayyül ve tasni eden kimse tarafından tespit edilmiş bir ana fikir ve esas gâye mevcud olursa, bu Âlem'de de böylece bir temel maksad vardır. Vukuat O, ilâhî olan gâye çerçevesinde ezelden ebede sebep – netice münâsebeti içinde sonsuz bir cereyan ve teselsüle me'mur olarak akıp gider. Ancak, bu akış, üstün bir me'muriyeti olan ins-ü cin idraki ile kavranabilen ve kavranamayan bir takım temel kaanun ve kaidelere tâbi kılınmıştır. İlâhî tâyinle gerçekleşen ve hep bâki kalan bu kaidelere biz bazan **«meşiyyet-i ilâhiye»** bazan da **«tabiat kanunları»** der, geçeriz. Bütün varlıkların bunlara - yoluna döşenmiş raylara tâbi olmak mecburiyetindeki tirenler gibi – uymak zorunda bulunduğu bedâhat derecesinde bir gerçektir.

Eşya (şeyler) ve vukuatında tanınması bu kaanun ve kaidelerin keşfi nispetindedir. Bütün ilmî faâliyetler ise, bu keşfin hududlarını genişletmeye çalışmaktan ibârettir.

Şu Temel görüş çerçevesinden bakıldığında, sayısız vukuat ve şuunâtın hay-huyu arkasında ilâhî tâyinle mevcud ve câri, bütün âleme şâmil ve hâkim bir takım kaanun ve kaidelerin mevcud olduğu görülür. Bunlardan biri de **«ebedî zıtlık»** ve bunlar arasındaki galebenin münâvebesi yani dâimi bir tahavvülât ve tebeddülâttır. İlâhî tecelli de bazan **«celâl»** ve bazan de **«cemal»**e revaç vererek bu mütemâdî değişikliğin asıl sebebini teşkil eder. Bundan dolayı, bu Âlem'de **«beka»** yalnız ve ancak Allaha mahsustur.

Fizikî ve tabiî hadiselerde olduğu kadar, sosyal ve beşerî faâliyetlerde de aynen vâki olan şu keyfiyet lâyıkı ile kavrandığı zaman, vukuatın hikmetine nüfûz edilebilir ve binnetice bir çok gereksiz telâş ve endişelerden kurtulmak imkânı doğar. Zira bu takdirde değişme seyrinin **«celâl»** den **«cemal»**e mi yoksa **«cemal»** den **«celâl»**e mi olduğu kavranır. Murad-ı ilâhî berraklaşır. Allahın takdirinin gerçekleşmesine

hiç bir mahlûkun güç yettirebilmesi mümkün olmadığına göre, buna sa'y etmenin hacâlet ve sefaletine düşülmez. Sabır ve tevekkülün kemaline ulaşılır. Tecelli nöbeti cemal'de ise, şükrün, celâl'de ise sabrın bereket ve huzuruna nâil olunur.

Bununla birlikte şu gerçeğe de işâret edilmelidir ki, vukuatın asıl sebebi olan murad-ı ilâhî, bir tek vak'a veya vukuat zincirinin tek bir kesitinin müşâhedesi ile tavranamaz. Belli bir zaman parçası içindeki gelişme seyri takip ve tahlil edilmelidir. Zira, hertürlü tahavvülât ve tebeddülatta bir tedric kaanunu câridir. Bu keyfiyet zelzele gibi âni oluşlarda bile onların hazırlık safhasında yine bâki ve câridir. Diğer taraftan bazan bir tecellinin zâhiri ile bâtını arasında fark da olabilir. Zahiri «**kahır**» bâtını «**lütûf**» veya bunun aksi olan hadise ve oluşlar da az değildir. Bunları da zaman çözer!. Bir eriğe, bir de cevize bakınız!.. Birinin kabuğu taş gibi sert, içi lezzetli meyvadır. Erikte ise, bu durum tersinedir. Gündüzden geceye geçişte, karanlıkların âniden Dünya'mızı istilâ edemeyip tedricen ve perde perde gerçekleşmesi, bu Âlem'deki bütün tahavvülât ve tebeddülâta hâkim bir meşiyyet-i ilâhiyedir. Sabahleyin şafak sökmesi de öyle değil mi?!.

Bir de şu var ki, bu Âlem'in bir «**dâr-ı imtihan**» olmasını dileyen Cenab-ı Hakk'ın asıl sebep olan zâti irâde ve ihtiyarı –pek az istisna ile– mestur ve meknuzdur. Herşey zâhirde mahlûka kaabil-i izâfe bir takım esbab ile gerçekleşir. Bunu bilen âkıl ve ârifler, vukuata röntgen gibi derinlere işleyen, ve böylece meknuz ve mestur olanı görebilen bir nazarla bakarlar.

Bu temel islâmî gerçeklerin ışığında Türkiye'nin kısaca önce geçmişine, sonra da geleceğine bir nazar atfedelim.

GEÇMİŞE BAKIŞ:

Türk Milleti'nin İslâm'dan öncesi eski asırlarda fârik ve

mümeyyiz vasfı, harb, darb, cenk, cidal, kavga ve cihangirliktir. Dünya'da en eski ve en büyük beşerî eser olan «**Çin Seddi**» bu gerçeğin fiilî bir şâhididir. Bugün o geçmiş uzun asırların vukuatına baktığımız zaman, bunun ilâhî bir tanzimle müthiş bir hazırlık, –tâbir câizse– antreman olduğunu görebiliriz. İçinde olsak bunu kavrayamazdık. Zira nefsânî gibi görünen o eski harb-darb faâliyeti sonraki «**İslâm Müdafiiliği**» için bir liyakat kazanma safhası olmuştur. Bu artık bellidir. Tıpkı Arabların İslâm'dan asırlarca evvel başlayan talâkat, belâgat ve edebiyyat merak ve hevesleri ile Arapça'yı geliştirerek O'nu ilâhî irâdeyi istiab edebilecek bir kemale ulaştırmaları gibi.. O eski Araplar da şiir yarışlarında nefes tüketirken, kaderin hesabından habersizdiler. Bu gerçekle, daha küçük çapta da olsa, kendi hayatında karşılaşmamış bir fert tasavvur olunamaz!.

Lütfu setredip saklayan kahra veya celâl içindeki cemal tecelliye tarihten bir misal verelim:

Mâhud «**Moğol İstilâsı**» İslâm Âlemi'nin yakılıp yıkılmasına, medenî mâmûrelerin harabeye çevrilmesine sebep olan dehşetli bir kahır tecellisi idi. Zulüm denince ilk akla gelen isimlerden biri olan **Hulâgû** tarihlerin rivâyetine nazaran, Hilâfet Merkezi Bağdat'ta dinî ve ilmî eserleri kerpiç gibi kullanarak kendisine bir saray yaptırmıştı. Ancak bu müthiş kahır ve zulüm istilâsı, önüne katıp sürüklediği «**Müslüman Türk**» kitleleriyle Anadolu'nun türkleşmesi ve islâmlaşması gibi mes'ud bir neticeye de âmil olmuştur. Böylece, zaafa uğramış İslâm Dünyası'na bir «**tâze kan**» olarak Türk unsurunun katılmasını sağlamıştır.

Osmanlı Devleti'ni kurmuş olan «**Kayı Han Aşiteri**» de bu sûretle Türkistan'ın «**Mahan Bölgesi**»nden çıkarak Batı'ya yönelmişti. İlk istikametleri an'anevî göç hedefi Cezire-tül Arab idi. Bu maksadla Suriye'ye geçerlerken reisleri **Süleyman Şah** Fırat Nehri'nde akıntıya kapıldı. Ayağının atın

özengisine takılması yüzünden kurtulamıyarak şehid oldu. Âşiret mâteme gark oldu. **Süleyman Şah**'ı Câber'de toprağa verdikten sonra, istikametlerinin uğursuzluğuna hükmederek geri dönüp Ahlat'a geldiler. Eğer Suriye'ye gitselerdi, daha önceki bir çok Türk âşireti gibi orada kaybolup gidecekleri muhakkaktı. Kiminle mücâdele edip de yükseleceklerdi. Etraf hep müslümandı. Ama Ahlat'ta kendisine müracaat ettikleri Selçuklu Sultanı onlara yerleşmeleri için Söğüt ve Domaniç'i hedef göstermişti. İhtimal buna da canları sıkılmıştı. Zira sürüleriyle bütün bir aşiret takriben bin kilometre bir mesâfeyi kat'etmek mecburiyetinde kalmıştı. Halbuki, önü küffar olan bu mıntıkada onların cihad gayret ve kaabiliyetlerine – sevk-i kaderler – engin bir saha açılmış oluyordu. Bu kahrın içine saklanmış bir lütuftu. Meknuz ve mestur bir murad-ı ilâhî idi.

Diğer taraftan Söğüt'e yerleşen Kayı Han Aşireti'nde arka arkaya on lider (**Osman Gâzi**'den **Kaanunî**'ye kadar) deha üstün birer şahsiyet olarak tarih sahnesinde mes'ud ve muhteşem rollerini oynamışlardır. İnsanlar evlâtlarının karekter ve kaabiliyetlerini te'min hususunda bir imkâna sahip değillerdir. Âlimden zâlim doğduğu az görülmüş bir vak'a değlidir. Demek ki; kader onları yükseltmeyi murad edince, her cihetle kendilerine yâr ve yâver olmuştur. Kader yâr ve yâver olunca, bir meziyet bin meziyet kadar randıman sağlarken, bir kusur, belki bin kusur kadar rol oynayabilir. Tıbkı akıntı istikametinde yol alan bir kayık gibi.. Bir kürek çek, akıntının sür'atine bağlı olarak icabında on kürek çekmiş kadar mesâfe kat' edersin. Fakat gidişin akıntıya ters ise, netice bunun aksi olur. İşte beşerî, irâdelerin kadere tevâfukunda böyle müthiş bir bereket mevcuddur. Osmanlı'nın yükseliş hengâmında O'nu ihâta eden haricî şartların zatî irâde ve imkânlarından fazla rol oynadığı tarihin sayısız şahadeti ile sâbittir.

Yükselişte olduğu gibi çöküşte de bu kadere ve daha emin bir tâbirle murad-ı ilâhiye paralel veya ters düşmenin müspet

ve menfî tezâhürleri için söylenecek söz ve verilecek misal sonsuzdur. Biz burada bir makale hacmi içinde kalmaya mecbur bulunduğumuzdan bu kadarla iktifa ederek, biraz da geleceğimize atf-ı nazar etmek istiyoruz.

GELECEĞE BAKIŞ

Bir devlet üç esas ile büyük ve âlemşumul bir karekter kazanabilir.

a – Âlemşumûl bir mefkûre

b – Geniş ve stratefik imkânları hâiz bir ülke

c – Kemmiyet kadar keyfiyeti de olan büyük bir nüfus.

Tarihte âlemşumûl bir devlet (süper güç) olabilmiş bulunan her topluluk bu üç rüknün, üçüne de mutlaka sahip olagelmiştir. Biz de öyle idik. Bunların hepsini de iç ve dış düşmanların âhengli mesâileri sonunda kaybederek bugünkü mefkûresiz küçücük Türkiye haline getirildik. Burada şu küçülüşün, sebepleri veya gerçekleşmesine dâir hiç bir tafsilâta girişecek değiliz. Bu, olmuş bitmiş bir vâkıadır. Çok değil, bir insan ömrü kadar, yani yetmiş–seksen sene evvel vatanımız onüçmilyon kilometre kare idi. Bugün sekizyüz bin bile değildir. Küçülüşün her mes'eledeki tecellisi de bu ölçüdedir. Ancak gidiş nereyedir?! Mühim olan hal değil, istikbaldir!. Onu tayin edecek husus da zaman ve vukuatın seyrine hâkim olan murad-ı ilâhinin vasfıdır. Acaba vukuat, celâlin mi, yoksa Cemalin mi galebesi istikametinde bir seyir takip etmektedir?! İşte bu muammayı çözmek için yine belli bir zaman parçası içindeki gelişmenin tahlili icabetmektedir. Zira murad-ı ilâhinin keşfi, ancak bu sûretle mümkün olabilmektedir.

Bazılarına göre manzara kapkaranlıktır. Mehdi aleyhisselâm gele ki, işler düzele... Biz böyle düşünmüyoruz.

Bilâkis, İslâm Tarihinin en parlak devrinin önümüzde olduğuna kaniiz. Hele biraz durun bakalım, «**Batı Roma'nın Fethi**» bize sahih bir hadis-i şerif ile müjdelenmiş değil midir?!. Hâmile bir kadının ağrıları, va'z-ı hamletmeden az önce hadd-i azamiye ulaşmaz mı?!. Gecenin karanlığı en yüksek dereceye ulaştıktan sonra dönüş başlayıp perde perde şafak sökmez mi?! Her kemali bir zeval, her zevâli bir kemalin takib etmesi bu âlemin temel kaanunlarından biri değil mi?! O halde, sizi bedbinleştiren, menfiîliklerin, kemale ermiş, zeval vaktinin gelmiş olmasıdır. Sevinsenize!..

Bu değerlendirmeyi biraz da kısaca ictimâî vukuat üzerinde tahlil edelim.

İslâm'dan inhirafın tarihi epeyce eskidir.Ancak su yüzüne çıkışı ve resmî bir görünüş arz etmesi 1839 «**Tanzimat Fermanı**»yladır. Bu menfi gelişme **M. Kemal Paşa**'nın icraatında kemale ermiş, bu da 1945 yılında çok partili hayata geçişle dönüş safhasına intikal etmiştir. Dünya siyasî hadiselerinin zorlamasıyla başlamış olan bu yeni devrin bâriz husûsiyeti gittikçe hızlanan bir tempo ile müminlerin toparlanmakta bulunmasıdır. Bunda dost-düşman herkes müttefiktir. Peki ama, bu gelişme, Türkiye'nin kendi benliğine dönmesini ve mevcud menfiliklerin altından kalkabilmesini temin edecek bir kifâyette midir?! Bunu anlayabilmek için, şu gelişmenin – yukarıda zikre geçen – üç esasa aksedişini bir nebze inceleyelim.

a- Âlemşumûl Mefkûrenin Geri Gelişi

Bizim için büyük devlet olmanın birinci şartı olan mefkûre; tabii olarak **İSLÂM**'dır. Çünkü O'nun bizi– herşeye rağmen – yok edilememiş bir alt yapısı mevcud olduğu gibi, zâtî muhtevasının da matlub neticeyi hâsıl etmeye kifâyeti tarihî vukuat ile sabittir. Ancak O'nun Ülkemizde son elli yıl içinde arz

ettiği diriliş ve canlanış sür'ati, beşerî irâde ve gayretlerle izah edilemiyecek bir derecededir. Bu da bizim gibi zayıf mü'minlerin mesâilerinin kadere tevâfukunden doğan bir bereket tir. Gerçekten, kaderin, – akıntı istikametinde ilerleyen kayık misalinde olduğu gibi – yâr ve yâver olmasından gayri bir sebeple izah, edilemiyecek olan şu keyfiyet için size bir mukayese arz etmek istiyoruz. Tek başına bu misalin iddiamızı ispata yettiğini ibretle göreceksiniz.

1920 Yılında İstanbul düşman işgali altına düşmüştü. İşgal kuvvetleri kumandanlarından biri de Fransız Generali **Franse D'Espere** idi. Bu zat **Fâtih Hazretleri**'ni takliden İstanbul'da beyaz bir at sırtında dolaşmak hevesine kapılmıştı. Lâkin bunu nerede yapmalıydı ki, ahali O'nu alkışlasın!. Levanten muhiti olan Beyoğlu'nu seçti. Tünelbaşı'nda beyaz bir ata binerek Taksim girişindeki Fransız Konsoloshânesi'ne kadar yürüdü. Beyoğlu esnafı o zaman ekseriyetle rumdu. Rum esnaf, Yunan bayrakları ile donatılmış. Beyoğlu'nda, **Franse D' Espere**'yi;

« – Zito **Venizelos**!..» diye bağırarak alkışladı.

Venizelos, o günkü Yunan başbakanı idi. Bu da «**Yaşasın Venizelos!..**» demekti. Bu durumdan müteessir olan bir müslüman matbaaya koşup bir İstanbul hatirası bastırdı. Bunun üzerinde, mevcud câmileri küçücük sembollerle göstererek bunlara sıra numaraları verdi. Altına cetvel halinde bu numaraları sıralayarak karşılarına câmilerin adlarını yazdı. Bu sûretle numaralanmış İstanbul Câmileri bu haritada dokuz yüz otuz küsurdur. Yani bin bile değil!. Unutmuş olabileceği bir kaç küçük câmi ile bu rakamı bin kabul edebiliriz. Haritanın üzerine yazdı ki,

« – Bu şehir kimindir?!..»

Altında bu soruya yine kendisi cevap verdi.

« – Bu eserler kiminse, bu şehir onundur!..»

Bununla, bu şehri biz vatan yaptık, O'nu millî ve dinî eserlerle bezedik, demek istiyordu. Gizlice, bunu, **Franse D'Espere** ve Rum şarlatanlarını protesto makamında apartman kapılarından içeriye attırdı.

1920'de bizim İstanbul'daki ikâmetimiz 467 senelikti. Bu zaman zarfında, O imanlı insanların fevkâlâde gayreti ve cihad serveti ile İstanbul'da inşa ettikleri câmi takriben bin (biraz daha da az bile!) imiş. Halbuki 1950'den günümüze kadar şu beğenmediğimiz zayıf müslümanların İstanbul'da inşa ettiği câmi adedi **iki bin beş yüzdür**!. Zaman 467 yılın onda biri kadar bile değil!. Onda bir kabul etsek, Osmanlılardan 1920 de **Yirmi beş bin** Câmi mevcud olması gerekirdi ki, arada bir denge olsun!.. Halbuki **bin** câmi varmış.. Demek ki; bizim mesâimize Cenab-ı Hakk ecdaddan en az **yirmi beş kat** daha fazla bereket ihsan ediyor. Buna İmam-Hatip liseleri ve Kur'an-ı Kerim dershanelerini ekliyerek düşünün!. Nasıl, kader bize yâr ve yâver değil mi imiş!.. Sevk-i kaderle, akıntı bizim kayığın seyri istikametinde değil mi imiş!.. Anlıyana bu bir tek misal kâfidir.

b – Geniş ve Stratejik Bir Ülke

Biz tarihte ilk defa 1774 «**Kaynarca Muâhedesi**» ile büyük ölçüde toprak kaybettik. Kaynar'ca millî tarihimizde bir dönüm noktasıdır. O tarihten sonra tam ikiyüz yıl hep verdik. Kayıplarımızdan bir taş bile geri alamadık. Tâ ki; 1974 **Kıbrıs Harekâtı**'na kadar!. Bu tâlih ilk defa 1974'te değişti. Değişti ama nasıl?!. Tamamen sevk-i kaderle!.. Şöyle ki;

En büyük ölçüde arazi kaybına uğradığımız Harb-i Umumî nihâyetinde kurulan bugünkü devletimiz, Avrupa karşısında iddiasız ve tâbi bir siyâset takıbini kendine temel prensip ittihat etmişti. Bu sebeple Lozan'da gayri tâbii, hududlara râzı

oldu. Kıbrıs'ı İngilizler'e, Oniki Adayı İtalyanlar'a, diğer bir çokları ile birlikte Antalya'nın önündeki Meis Adası'nı bile Yunanlılar'a terke râzı oldu. «**Millî Misak**»a dahil olan Batum'u Ruslar'a Musul'u İngilizler'e Batı Trakya'yı Yunanlılar'a vermekte beis görmedi. Bunları kurtarma imkânlarını, sonradan kurcalamayı da Avrupalılar'ın tedibinden korkarak büyük bir çürüm saydı. 1944'te Rus esiri kardeşlerimizi hatırlatan bir iki mâsumane yazıdan dolayı memleketin bir çok münevverini tabutluklarda inletti.

İngilizler İkinci Cihan Harbi sonunda bazı müstemlekelerini ve bu arada Kıbrıs'ı da terk kararı alınca Türkiye burayı dâvâ etmedi. Fakat bizim dışımızda zuhur eden iki müessir Türkiye'yi Kıbrıs'a sahip çıkmaya zorladı. Bir günlük gazete, sahibinin şahsî bir mes'elesi dolayısıyla Rum düşmanı oldu ve Kıbrıs'ı diline dolayarak O'nun hakkında hergün yazı yazdı. Böylece halkın reyine tesir edeceğinden Türk siyasileri Kıbrıs karşısındaki bigâneliği terke mecbur kaldı.

2– Rumlar sabırsız davrandılar ve asıp keserek Türkleri yok etmeye başladılar. Teennî ile hereket etseler, Kıbrıs Türklerinin Türkiye ve İnglitere'ye hicretini sağlayabilirlerdi. Bu takdirde kimsenin de sesi çıkmazdı. Ama Rumlar'ın Türkleri katliam etmeleri Dünya'ya yayıldı. Türkiye bunu artık duymamazlıktan gelemedi. Yine de havanda su dövmeye devam edecekti. Fakat **Nicos Sampson** adında bir Rum komünisti bir ihtilâl yaparak **Makarios**'u devirdi. Kıbrıs, Küba gibi olacaktı. Amerika, Akdeniz'de bir çıbanbaşı istemedi. Bu yüzden Kıbrıs Harekâtı'na yeşil ışık yakıldı. Bakınız nasıl, bizim dışımızdaki sebepler, Türkiye'yi mecburi bir yola sokuyor. **Musul** da ayni cinsten bir oluşa namzettir!. **Batum** ve **Batı Trakya** da!..

Hele Rusya'nın yıkılışından sonra doğan imkânları burada tahlil etmek mes'eleyi gereğinden fazla uzatacağı için sarfınazar ediyoruz.

Demek ki ikinci rükûn olan; Ülkede de, 1974'ten sonra matlub şekle dönüş vetiresi başlamıştır.

c – **Nüfûs**

Bir devleti büyük ve âlemşumul kılan unsurlardan biri de nüfustur.

1520'de **Kaanunî Sultan Süleyman** tahta geçtiği zaman, ülkemizin yüzölçümü on üç milyon kilometre kare idi. Bu arâzide yaşayan nüfus, müslim, gayri müslim kırk milyondu.

Takriben dört yüz sonra bu nüfus ancak altmış milyon olabilmiştir. Hakikaten 1. Cihan Harbi'ne tekaddüm eden günlerde devletin yüzölçümü yine on üç milyon kilometre kare idi. **Kaanunî**'den sonra yirmidört milyon kilometre kareye çıkmış, sonra azalarak tekrar aynı miktara inmiş bulunuyordu. Demek ki; **Kaanunî** devrinden beri, dörtyüz yılda bu kırk milyonluk nüfüs yüzde ellilik artışla ancak altmış milyon olabilmiştir. Halbuki Yunan Harbi'nden sonra elimizde kalan yedi yüz seksen bin kilometre karelik bir vatan parçasında ancak on milyonluk bir nüfus yaşamaktaydı. Hem de üst üste devam eden harplerde yıpranmış, ekseriyeti kadın, çocuk ve ihtiyarlardan mürekkepti. Bugün, bu nüfus yetmiş milyondur. Demek ki; yüzde yediyüz nispetinde bir artış göstermiştir. Hem de dört yüz sene de değil, yetmiş senede!..

Buna bir de şu gerçekleri ekleyerek düşünmek gerekir. **Kaanunî** devrinde hayat daha ucuzdu. Birden fazla kadınla evlenme nispeti daha fazla idi. Nüfûsun artışını önlemek üzere doğum köntrolü gibi bir ihânet de mechuldü. Bugün Türkiye nüfûsunun artışını önlemek için yahudi **Rockfeller Vakfı** senede takriben iki milyar dolar sarfetmektedir.

Şu sebepler muvâcehesinde Türkiye'nin yetmiş yıldır arzettiği nüfus dinamizmini, aklen ve mantıken izah mümkün

değildir. Bu durum şuna benzer, köpekler senede iki sefer doğum yaparlar, her seferinde sekiz, on tane doğururlar. Koyunlar ise, senede bir kere doğururlar. Nâdiren iki sefer doğururlar. Her doğuruşta bir tane doğururlar, nâdiren de iki tane doğururlar. Ömür itibariyle de ancak köpekler kadar, yani on, onbeş sene yaşarlar. Koyunlar akşam sabah kesilip, yendiği halde köpekler böyle bir katliama da mâruz değildirler. Buna rağmen dağlar koyun sürüleriyle doludur. Hani köpek sürüsü?!. Bunda bir kader sırrı mevcuddur. Tıpkı nüfsûmuzun dört yüz sene boyunca ancak yüzde elli artmasına mukabil 1920'den günümüze kadar yüzde yediyüz artmış olması gibi..

Şu kısa hülâsadan anlaşılacağı üzere, bir devleti büyük yapan mezkûr üç unsurun üçü de sevk-i kader ile anbe an geri gelmektedir. Buna bir de haricî şartları ekleyerek düşünürseniz, Türkiye'nin yakın bir gelecekte Osmanlı'nın en büyük olduğu zamandan daha büyük olacağı gerçeği ortaya çıkar. Belki farklı bir siyashi hüviyetle... Yani tek bayrak altında olmaksızın!..

Bunun kâmil manasıyla anlaşılabilmesi için, bizim dışımızdaki Dünya şartlarının da inceden inceye tahlili gerekir. Bunun ileride müstakil bir kitap halinde telifini düşündüğümüzden, burada ele almıyoruz. Şimdiden şu kadarını söyleyelim ki; haricî şartlar da tamamen lehte bir gelişme seyri takip etmektedir. Osmanlı'nın parçalanmasından sonra o geniş topraklar bir daha istikrar yüzü görmemiştir. Ortada bir otorite boşluğu vardır. Onun yeri bir türlü doldurulamamıştır. Âdeta bir arslan postu, kırk parçaya ayırlmış, her parçası bir tilkiye kürk yapılmıştır. Fakat, o tilkilerin hiç biri, bir yavru aslan olamamıştır. Buna Türkiye de dahildir.

Ancak, Türkiye hali hazır durumundaki menfîliklerdenb ile kazanmaktadır. Cenab-ı Hak bu ülke üzerinde âdeta **şettar** sıfatıyla tecelli etmektedir. Buna misal Türkiye'nin içinde bulunduğu mâlî sıkıntılardır. Bugün Türkiye için müşteki

olduğumuz bu malî kriz en büyük rahmettir. Bir kere yetmiş yıldır milletimizi ecdadına yabancılaştırmaya çalışan bâtıl sistemi yıpratıp itibarsız hale getirmektedir. Bu da müslümanların işini kolaylaştıracaktır. Diğer taraftan Türkiye'de millî gelir ortalaması iki bin dolardan, bilfarz dört bin dolara çıksa, Avrupalılar bizi kendi aralarına almak için önümüze altın bir taht koyarlar. Avrupa Birliği'ne girmek hususundaki taleplerimizin redde mahkûm olması, hep bu iktisadî sıkıntılar sebebiyledir. Bu durum **Hızır** ile **Musa** aleyhisselâmın seyahatlerinde kendilerini bir gölde karşıdan karşıya parasız geçirmiş olan ihtiyar bir kayıkçının kayığını delmekteki hikmete benzemektedir. Bizim kayığımızı müstakbel menfaatimiz için, Allah delmektedir!

PKK mı, PKK mı, dediniz?! O da hayır! O da hayır!. Kader O'na orduyu müslümanlaştırmak vazifesini yüklemiştir. O ordu ki bâtıl kemalizmin defterini dürecektir!.. Böyle bir hayırlı hizmet için, İslâm'a râm olması şarttır! Bu mes'ud gelişme de PKK kahrının içinde saklanmış olan bir lütuftur!..

Bir kavimler mozaiği olan ülkemizde, Türk'ü, Kürdü ve diğerlerini birleştirecek yegâne harcın İslâm olduğunu kavramak için geri zekâlı idarecilerimize PKK gibi bir belâ lâzımdı. Allah gönderdi. Kürt mes'elesi bu devletin başında öyle bir keldir ki, yegâne devâ İslâm'dır. Buna razı olmamakta ısrarın tabii neticesi hüsran ve binnetice inkiyattır! Türkiye an be an o noktaya doğru gitmektedir. Hayırlı olsun!

Değerli Okuyucu!..

Fikir hayatımıza dehşet verici bir seviyesizliğin hâkim olduğu bu zamanda sana takdim ettiğimiz bu kıymetli eser, muhteşem bir din, tarih ve edebiyat ziyafetidir.

Onun, çoğu eskimeye mahkûm realiteler-den hareketle yazılmış makalelerden ibaret olmasına rağmen, ne ölçüde eskimez fikirler sergilediğini hayretle müşâhede edecek ve İslâmî cephede hasret duyulan bir seviyede ilim, hikmet ve lisan mükemmelliğine ulaşılmış olduğunu görmenin hazzına ereceksin!..

Üstâd Kadir Mısıroğlu'nun son yirmi sene içinde yazdığı yazılardan bir müntehabât (antoloji) olan bu eseri pek yakında, aynı mahiyetteki başkaları da takip edecektir.

Saygılarımızla...

Sebil Yayınevi

9 789757 480525

/sebilyayinevi
/sebilyayinevi
/sebilyayinevi

www.sebilyayinevi.com